
ANGELIQUE

Een roman op ware feiten

Door Johan Alphons M. De Kuijper

Introductie

Dit verhaal is geromantiseerd maar op waarheid gestoeld. Namen zijn gefingeerd en eventuele gelijkenissen berusten op toeval. Angelique, de hoofdpersoon in deze op ware gebeurtenissen geschreven roman, heb ik zelf vergeleken met Assepoester – haar zuster, broer en moeder spelen de andere rollen. Alleen loopt het niet zo positief voor haar af.

Het verhaal speelt zich voornamelijk af in de grote haven- en universiteitsstad Rommeldam, welbekend door heer Olivier ('als u begrijpt wat ik bedoel'), en de bloembollenstreek, het dorpje Hilligum.

Angelique heeft tijdens het leven van haar vader – een soort onderkoning in de bloembollenwereld – een heerlijk onbezorgde jeugd. Haar werd geen strobreed in de weg gelegd. Dit veranderde echter drastisch na diens overlijden, wat haar tot de hopeloze daad heeft doen besluiten? Samen met het vuile spel van universiteiten, patentbureau, familie, Openbaar Ministerie, advocaten en de Cabal – of een samenspanning van hen allen.

Familie en zogenaamde vrienden die haar 'ongewenste' raad gaven – "je kunt toch altijd nog dit of dat gaan doen" – die haar als gevierd professor adoreerden, keken haar na fake roddels met de nek aan en met valse ogen op partijen en begrafenissen, zoals georganiseerd in de oude Bollenstreek. Haar eigen moeder deed hier zeker ook een duit in het zakje, geïnspireerd en onder druk van

zoon Harry en zijn vrouw. Als je al in een neerwaartse spiraal zit, zal deze kliek je wel dieper trappen. En ja, dat deed haar pijn. Ik denk dat dit velen ook wel bekend voorkomt.

Hoofdstuk 1

Angelique Wittenberg, geboren in juli 1960 in een welvarende bollenkwekersfamilie in Lisse, ging het allemaal voor de wind. Ze groeide op als mooi blond meisje, superintelligent, werkte tegen de zin van de aldaar verblijvende mannen op het bedrijf van haar vader, het geld dat ze verdiende spaarde ze op. Ze was zeer spaarzaam. In het voorjaar had ze haar eigen stalletje met de bekende bloemenkransen welke in de jaren 1970 op auto's werden geknoopt. En als je toch een bloemenkrans kocht, dan maar bij een 12-jarig lieftallig blond meisje. Dat had ze zelf in die tijd ook al goed begrepen.

Angelique had vele vriendinnen met wie ze haar hele leven nog goed contact had en zelfs jaarlijkse reünies organiseerde. Erica, Karin, Jose, Marianne – van lagere school en Fioretti College. Ze werd 'de professorvriendin' genoemd. Ondeugend waren ze ook. Zo hebben Angelique en Erica op de lagere school een ander meisje gepest, waar ze later ontzettende spijt van hadden.

Ik, Erica, kwam Angelique weer tegen op het Fioretti. In de eerste en de derde klas hadden we samen vaak de slappe lach. Wat hadden we een hekel aan wiskundeleraar Schutte. En hij aan ons, want we kletsten de hele tijd. Toen we zijn groentetuin water moesten geven, hebben we een keer een chloortablet in het water gedaan. Dus ja, ze waren weer samen heel ondeugend. Helemaal heilig waren de dametjes dus ook niet.

Leren ging haar prima af. Huiswerk maken? Alles eenmaal doorlezen en het was in haar hoofd opgeslagen.

Ze had veel vragen aan leraren en moest vaak het antwoord in debat met hen verkrijgen, omdat ze met het standaardantwoord geen genoegen nam. Haar schoolresultaten waren dan ook allen cum laude.

Na het Fioretti College ging ze studeren aan de Universiteit van Wageningen. Wiskunde en voedingsleer hadden op dat moment haar interesse. Professor Frans de Kock was daar haar begeleider. Ook met hem heeft ze tot zijn pensioen een geweldig goede maatschappelijke relatie gehad, evenals met haar overige oud-collega's van Wageningen.

Het bleek al snel dat Angelique hoogbegaafd was. Leraren, begeleiders en professoren kon ze overtuigen van haar gelijk in wetenschappelijke zin. Haar unieke analytische brein werd ontdekt door professor B. Hofstra van de Urasma MC-universiteit in Rommeldam. Hij bood haar een afstudeerplaats aan op zijn afdeling Epidemiologie.

Professor Hofstra genoot van het eigenzinnige optreden van zijn jonge pupil. Zo moest ze zelf een bureau en een plek op de afdeling organiseren. Omdat er niets behoorlijks naar haar zin vrij was, zette ze een bureau op de gang, voor de ingang van de kamer van het afdelingshoofd. Ze mocht daar voorlopig blijven zitten.

Omdat op die plaats natuurlijk vele collega's en bestuurders langskwamen, viel Angelique extra op – niet alleen vanwege haar prettige verschijning, maar ook door haar nieuwsgierigheid. Aan iedereen vroeg ze waar ze mee bezig waren. Met iedereen ging ze in debat om oplossingen te zoeken. Ze nam van iedereen een stukje werk over of ging erin op. Zo kwam het dat ze heel veel data verzamelde. Binnen korte tijd werd Angelique een van de bekendste jonge onderzoekers van de universiteit.

Na haar promotie – natuurlijk cum laude – en haar aanstelling als hoofd (Principal Investigator) van de Hart-

en Vaatziekten Epidemiologie, had ze een soort 'klusbureau' opgezet van de meest uiteenlopende data. Ze leende die data met goede wil uit aan iedereen die ze wilde gebruiken. Voor deze goodwill kreeg ze natuurlijk ook heel veel goodwill terug. Zo werd ze gevraagd om deel te nemen aan de meest uiteenlopende projecten over de hele wereld.

Helaas mocht het sprookje niet te lang duren. Rond 1997/1998 kwam de klad erin. Het afdelingshoofd, professor Hofstra, zag vermoedelijk haar overweldigende successen met lede ogen aan. Voor haar promotie straalden haar successen allemaal nog op hem af. Nu leidde ze een zeer succesvolle eigen groep. Oké, in de publicaties werd hij natuurlijk nog wel vermeld als eindverantwoordelijke, maar toch was ze bezig om zijn succes – net als een collega van haar – voorbij te streven. Wat er precies in 1997/1998 gebeurde, is nooit duidelijk geworden. Maar Angelique werd bang van haar leidinggevende.

Hoofdstuk 2

In 1998, begin mei, werd ik voor het eerst gebeld door Angelique. Ik was toen privédetective – een zelfstandige noodoplossing nadat ik als hoofd beveiliging werkloos was geworden na het faillissement van Fokker Aircraft in 1996. Ik had toentertijd alle benodigde papieren, de nodige vergunningen aangevraagd en gekregen, en stond ingeschreven bij de Kamer van Koophandel en de belastingdienst.

Angelique belde me regelmatig met kleine opdrachten die ik uitvoerde. Tot rond het jaar 2000. Ze had haar been gebroken in Amsterdam en belde me op. Ze zat in een Turks koffie- en theehuis, haar been in het gips, twee krukken naast zich, een houtje-touwtje jas aan – een heel onbeholpen, studentikoze dame die daar zat te wachten.

We hadden elkaar nog nooit ontmoet. Maar het klikte meteen tussen ons. We dronken samen Turkse thee. Na een half uur stelde ik voor om haar naar huis te rijden. "Liever een taxi," zei ze, "maar ze rijden allemaal door." Ik zei: "Wacht maar even." Ik pakte haar kruk, liep naar buiten, zwaaide ermee naar de eerste de beste taxi, en zei tegen de chauffeur: "Meneer, wilt u een invalide vrouw naar huis in Rommeldam rijden?" Hij draaide de auto meteen om en stond voor ons klaar. Zo'n rit maakte zijn dag goed.

Na twee maanden belde ze me weer. Ze vroeg of ik af en toe bij haar thuis wilde oppassen. Dat resulteerde er al snel in dat ik 24/7 bij haar was. Omdat zij op dat moment mijn enige klant was, en de eisen aan privédetectives steeds hoger kwamen te liggen, zegde ik mijn bedrijf op. Ik kreeg weer een uitkering, en met een kleine toelage van haar kon ik rondkomen.

Omdat onze relatie steeds meer in de richting van vriendschap ging, en ik met mijn handel in edelstenen, zilver en antiek via veilingen een goede bijverdienste had, wilde ik na verloop van tijd ook geen toelage meer van haar. Ik was nu haar vriend, en dan ben je er gewoon kosteloos – ook al kon ze behoorlijk beslag leggen op mijn tijd en persoon. Ik had in die tijd een uitkering via de Fokker BV-arbeidspool, die via een stichting verzekerd was voor haar leden. Daarnaast kon ik dus gebruikte spullen veilen.

Op haar werk en in haar familie ging het nog redelijk, zonder al te veel conflicten. Met haar zuster Marie Claire heeft ze altijd een band van onbegrip gehad. Haar broer en zusters konden allemaal goed studeren, maar Angelique blonk uit. In haar jonge jaren had ze flink de wind in de rug.

In 2006 overleed haar vader na een ziekbed. Dit was een negatief keerpunt, ook al merkte Angelique dat niet

meteen. Haar vader – toch enigszins haar beschermer – was er niet meer. Er ontstonden erfenisproblemen. In eerste instantie hield Angelique zich daar als wetenschapper verre van, maar in de laatste jaren van haar leven kwamen er steeds meer problemen aan het licht. Door stupide financieel beheer en de opslag van het rijke vermogen kwamen er steeds meer onregelmatigheden naar boven.

Zo ontdekte ze, nadat de Rabobank landelijk informatie verstrekke, dat er illegaal twee rekeningen op haar naam waren geopend met een kopie van haar paspoort. Hierop waren grote bedragen – van twee en drie ton – doorgesluisd naar een andere rekening. Bedragen waarover Angelique met haar PhD-salaris nooit de beschikking had gehad. Haar deel van de erfenis van haar vader werd beheerd door haar moeder. Angelique kreeg af en toe een schenking van haar eigen erfenisgeld. Een sigaar uit eigen doos.

Hoofdstuk 3

De broer Harry en de moeder Liza waren het financieel helemaal met elkaar eens. Nadat de zoon Harry het bedrijf voor een prikkie kon overnemen van vader en moeder en twee broers van vader die gelijke partners waren – waarbij de zoon van de derde broer, Marc, volledig werd overgeslagen, en die later een succesvol politicus en burgemeester werd maar kort na Angelique overleed – werd Harry ook nog financieel begunstigd door zijn moeder, die natuurlijk samen met het beheer van de kindsdelen in principe alles erfde. Het idee 'de zoon moet alles even, zoals bij de voorouders gebruikelijk' stond bij moeder zeer onrealistisch in het hoofd geprent.

Dit ging er bij zuster Marie Claire niet helemaal goed in. Zij als financieel expert, jurist op pensioenzaken etc.,

werd aan de kant geschoven. Zij schreef boos een brief waarin ze verklaarde te breken met alle familiebanden. Ook met Angelique, die dit niet begreep omdat zij ver buiten dit spel van geld verdelen stond.

Harry Wittenberg was in principe geen kwaai vent, eigenlijk een watje zoals Angelique hem beschreef. Volgens haar was hij een homoseksuele man die niet uit de kast durfde te komen naar zijn ouders. Bewijsbaar – maar hardnekkig door iedereen in de familie ontkend – is dat hij een aandoening had waardoor hij geen kinderen kon krijgen. Zijn sperma was onderzocht, waarbij de kans op een kind 1 op een miljoen was. Ondanks zware kritiek van moeder en Angelique, die toen nog heel erg goed met haar broer stond, wilde hij trouwen met de mindervalide Troela Barneveld, een juffrouw van een pachtboerderij. Meerdere leden van haar familie hadden mindervalide problemen maar konden die goed compenseren. Troela echter niet.

Op de huwelijksdag ging het meteen mis. Moeder Liza, die nogal overheersend en bazig kon zijn, trof Troela op haar stoep in zeer verwarde toestand aan. In haar ene hand een pop, in haar andere hand een mes waarmee ze moeder Wittenberg bedreigde. Het gevolg: dag twee van het huwelijk werd vervolgd in de psychiatrische inrichting Vogelenzang, waar Troela vijf jaar verbleef. Harry wilde echter onverminderd met Troela getrouwd blijven. Hij had nu een echtgenote over wie hij de baas kon spelen, dacht hij. En de eerste jaren lukte dat ook.

Na jaren kwam Troela weer thuis wonen in Hilligum, bij het bedrijf Wittenberg. Al snel kwam er een kindje? Ja, vraagteken. Ten eerste was Harry voor zaken in de Verenigde Staten tijdens de conceptieperiode, ten tweede had hij 'dood' sperma. De ontkenningfase was compleet: "Een wonder." De verwekking moest vóór de reis naar de VS zijn gebeurd, en dat ene miljoenste zaadje was dan toch gelukt. Daarom was er wat langer tijd nodig.

Ronald Wittenberg werd geboren, een gezonde vitale knaap die helaas in niets op zijn vader lijkt en alles op zijn oom. Maar wie let daarop? Twee jaar later kwam er een dochtertje, Regina Wittenberg – weer een 'wondertje van de natuur', en wederom heeft zij geen enkel kenmerk van de man die zij vader moet noemen. Harry, voor de kerk netjes getrouwd met twee kindertjes, heeft het achter zijn ellebogen nog niet zo slecht voor elkaar. Zijn vrouw is door haar ziekte volgens hem best volgzaam, en omdat ze toch niets van zijn zaken begrijpt, hoeft hij haar geen tekst en uitleg te geven. Of hij zelf in het wonder gelooft? Het zal hem als homoseksuele man goed uitkomen.

Troela is door haar zussen op de Barneveld-boerderij zeer beschermd opgevoed. Het is een grote familie; de meesten zijn in de sociale verpleging gaan werken. Natuurlijk kwam de uitbarsting van Troela niet spontaan op het huwelijksfeest. De zussen hadden haar altijd beschermd bij een aanval of uitbarsting op de boerderij. Haar ziekte werd buiten beeld van artsen gehouden. En toen kwam die financieel goed gesitueerde Harry Wittenberg ineens in beeld, en dat is met kunst- en vliegwerk gekoppeld.

Hoofdstuk 4

De successen op de universiteit bleven zich voor Angelique opstapelen. Ze sleepte vele subsidies en prijzen voor de afdeling binnen. In 2007 diende ze, tegen de wil van professor Hofstra in, een project in voor een VICI-subsidie – een zeer prestigieuze prijs in de wetenschap. Hofstra zelf had dit nooit voor elkaar gekregen, en mijns inziens was hem er veel aan gelegen om dit project te laten mislukken. Ook de collega die van de afdeling was weggewerkt, had ooit een VICI-prijs ontvangen en daarmee haar leidinggevende

overvleugeld.

De VICI-prijs werd eind 2007 toegekend: 1,5 miljoen euro – anderhalf miljoen persoonlijk prijzengeld waarmee Angelique jarenlang haar eigen onderzoek zou kunnen financieren. Met dit resultaat kon de leidinggevende niet anders dan haar de titel 'professor' geven. Maar het persoonlijke prijzengeld nam hij in beslag, ten behoeve van de afdeling. Angelique, die wetenschap boven geld stelde, maakte hier geen punt van. Ze had haar salaris en vond het prima zo. Maar de tegenwerkingen van het afdelingshoofd werden steeds feller.

Juist omdat professor Hofstra zo'n bullebak was voor de hele afdeling en de universiteit, werd er in 2009 een coup gepleegd door leden van de Epidemiologie en andere afdelingshoofden. Angelique werd ook gepolst door een afdelingshoofd, maar ze wilde niet meedoen en hield zich afzijdig. Hofstra overleefde de coup en kwam sterker uit de strijd. De collega die al op de wip zat, werd geloosd met een baan in Duitsland. Een ander liep vervolgens heel opvallend aan de leiband van Hofstra. En Angelique, die dacht dat ze zich afzijdig had gehouden, kreeg volgens mij de schuld in de schoenen geschoven. Weer anderen werden jaknikkers van Hofstra. Vanaf die tijd werd de werkrelatie tussen Hofstra en Wittenberg een conflict, waarbij alleen de bedrijfsarts Angelique nog kon beschermen.

In september 2009, bij de start van het nieuwe semester, kwam Hofstra terug uit Amerika, waar hij zijn werkvakantie had doorgebracht. Dat moment was voor Angelique het startsein om zich functioneel ziek te melden. De Arbo-arts zag het probleem en werkte volledig mee. Na twee maanden 100% arbeidsongeschikt te zijn geweest, werd afgesproken dat Angelique 50% zou gaan werken. Zo kon de leidinggevende haar positie niet aantasten, maar bedreigen en tegenwerken deed hij des te meer.

Onderstaande e-mails gaan over het weggeven van delen van haar onderzoek – zonder haar medeweten – door Hofstra aan derden (Boer&lui, Hunneco), waarna misverstanden en wrevel ontstonden tussen haar en de betreffende onderzoekers, waarvoor Hofstra vervolgens haar de schuld gaf.

[Re: update]

Van: Angelique Wittenberg

Verzonden: maandag 10 januari 2011 10:16

Aan: I. Kardol

CC: L. Boer&lui; A. Hofstra; B. Strickler; J.F. de Cat

Beste Eric en Isabella,

In ons gesprek over toekomstige samenwerking in december heb ik voorgesteld om dit jaar samen onderzoek naar hartfalen in te dienen bij Nederlandse subsidiegevers. We zijn toen alle Nederlandse mogelijkheden voor subsidie nagelopen. In dat licht heb ik ook voorgesteld dat Isabella mee zou doen met onze internationale consortia naar hartecho en hartfalen om haar CV te versterken, en Isabella heeft aangegeven dat ze hier graag aan meedoet.

Ik lees nu in Isabella's mail van afgelopen vrijdag dat jullie het plan hebben gevat om een eigen aanvraag in te dienen bij Topsubsidies, waarbij jullie met toestemming van Bert ook ERGO-data zullen gebruiken. In dit geval zullen wij ook onze eigen aanvraag naar hartfalen gehonoreerd proberen te krijgen en zijn we dus concurrenten op de krappe Nederlandse subsidiemarkt, des te meer omdat jullie met behulp van ERGO ook naar biomarkers in de algemene populatie kijken.

Ik voel mij daarom genoodzaakt om het voorstel voor Isabella's deelname aan de internationale consortia weer in te trekken. Wij hebben hier de afgelopen 3 jaar veel tijd en geld geïnvesteerd en hebben de aantoonbare

expertise op gebied van hartfalen middels dit uitgebreide netwerk hard nodig om ons eigen ERGO-onderzoek naar hartfalen gefinancierd te krijgen. Ik vind het daarom beter om deze samenwerking binnen onze eigen afdeling te houden.

Ik vind het jammer dat het zo loopt.

Vriendelijke groet,
Angelique

[Re: update]

Van: L. Boer&lui

Verzonden: maandag 10 januari 2011 10:42

Aan: Angelique Wittenberg

CC: I. Kardol

Urgentie: Hoog

Beste Angelique,

Dit gaat natuurlijk niet goed zo.

Het is ABSOLUUT NIET onze bedoeling om jou buitenspel te zetten.

In tegendeel, wij willen graag met jou samenwerken.

Dat geldt over alle onderwerpen waarover wij diverse keren spraken, inclusief het punt 2 dat Isabella noemt.

Je stuurde ons echter zelf naar Bert toe.

En hij noemt de naam van Bruno als degene die verantwoordelijk is voor het HF-onderzoek binnen ERGO. Daarin persisteerde hij toen ik jouw naam in dit verband noemde.

Dit is geen ontwikkeling die wij willen, maar kennelijk een gegeven binnen ERGO, in elk geval in het beeld dat Bert heeft.

Het lijkt me goed dat we elkaar vandaag even over de telefoon spreken.

Waar kan ik je bereiken?

Vriendelijke groet,

L. Boer&lui

[Re: update]

Van: A. Hofstra

Verzonden: maandag 10 januari 2011 11:13

Aan: Angelique Wittenberg

CC: J.T.N. Lubse

Beste Angelique,

In voorkomende gevallen zou ik graag willen dat je overlegt met mij voordat je een dergelijke email stuurt. Dit regardeert de hele afdeling en heeft potentieel grote implicaties voor samenwerking met de cardiologie en interne geneeskunde. Ik heb aan betrokkenen een email gestuurd om op korte termijn weer te overleggen.

Met vriendelijke groet,

Bert.

Op 10-01-2011 20:57 schreef Angelique Wittenberg:

Beste Bert,

Op je mail (zie onder) wil ik graag het volgende antwoorden.

Ik denk dat L. Boer&lui de vinger op de zere plek heeft gelegd. Hij mailde mij vanochtend dat jij hem expliciet hebt laten weten dat hartfalen in ERGO het onderwerp van Bruno is en niet van mij. In december heb ik als vermeend verantwoordelijke voor het hartfalen onderzoek aan Eric voorgesteld om op basis van gelijkwaardigheid samen een subsidie op dit onderwerp aan te vragen. Na een gesprek van L met jou eind december was het voor L echter niet meer mogelijk om mij hier verder bij te betrekken, ondanks het verzoek van L hiertoe aan jou. Hieruit is het misverstand ontstaan dat ten grondslag ligt aan de door mij vanochtend verstuurde mail.

Ik vind het erg vreemd dat jij van mening bent dat het hartfalen onderzoek niet mijn onderwerp is, omdat ik over de samenwerking met L. Boer&lui op dit onderwerp nog eind november met jou heb gesproken. Ook bevreemdt het mij omdat ik in het hartfalen onderzoek de afgelopen 3 jaar circa een half miljoen euro (3 jaar postdoc Janine F. de Cat, 3 jaar echografisten voor hartecho in ERGO) vanuit mijn persoonlijke Vici budget heb geïnvesteerd.

Verder wil ik je graag laten weten dat ik het zorgelijk vind dat L. Boer&lui, die het klinische onderzoek in zijn leeropdracht heeft staan, nu mede met door jou toegezegde ERGO-data, vanuit de Cardiologie subsidie kan aanvragen op het gebied van hartfalen onderzoek in de populatie.

In dit kader wil ik ook graag noemen dat het mij erg bevreemd heeft dat Myriam Hunnago vanaf dit jaar het onderwerp cardiovasculaire preventie met nadruk op nieuwe biomarkers en imaging tot een speerpunt van haar onderzoeklijn heeft gemaakt. Terwijl Myriam's onderwerpen tot op heden voornamelijk het klinische onderzoek betroffen, is het hart- en vaatziekten onderzoek in de populatie sinds oprichting het onderwerp van de hart- en vaatziekten groep. Vanaf het begin van ERGO zijn dan ook alle gegevens op dit gebied door de hart- en vaatziekten groep verzameld en grotendeels gefinancierd.

De door jou in deze context gedane uitspraak aan Myriam dat de data in ERGO van iedereen zijn, strookt mijns inziens niet met de afspraken die binnen ERGO zijn gemaakt en met de inzet die voor het verzamelen van deze data door de hart- en vaatziekten groep is gedaan.

Verder lijkt het mij dat de voortzetting van de financiering van het hart- en vaatziekten onderzoek binnen ERGO in gevaar komt wanneer onze groep geblokkeerd wordt, zoals het geval was in december, bij het schrijven van

aanvragen op haar eigen 'core business'.

Tot slot betreur ik het dat de toezegging aan Myriam dat zij met cardiovasculaire ERGO-data subsidie kan aanvragen zonder mijn medeweten is gedaan.

Sinds september 2009 ben ik na een periode van afwezigheid weer part-time op de afdeling werkzaam. In deze periode werkte ik in mijn functie als hoofd hart- en vaatziekten en ben ik steeds beschikbaar geweest voor overleg. De twee bovengenoemde voorvallen hebben zich voorgedaan in december 2010, in welke maand ik een wekelijkse bespreking met jou had over het hart- en vaatziekten onderzoek. Ik vind het jammer dat je mij niet hebt geïnformeerd over de door jou genomen beslissingen. Ik vind het ook jammer dat je een gesprek van mij met jou over de problemen die ik heb met Myriam's aanvraag en ommezwaai hebt besloten met de uitspraak dat je een uur bent kwijt geweest aan non-issues, terwijl ik aangaf dat het voor mij een belangrijk onderwerp betrof.

Vriendelijke groet,
Angelique

[Re: update]

Van: A. Hofstra

Verzonden: dinsdag 11 januari 2011 10:21

Aan: Angelique Wittenberg

CC: J.T.N. Lubse

Beste Angelique,

Hartelijk dank voor je email waarvan ik de inhoud niet deel. Een goede reden dus om het overleg te voeren dat ik heb voorgesteld. Jacqueline Arnell is bezig om zo spoedig mogelijk een afspraak te beleggen.

Met vriendelijke groet,
Bert.

De auteur wil hierbij opmerken dat professor Hofstra wist dat Angelique door haar 50%-ziekte geen verantwoordelijkheid mocht dragen. Waarom communiceerde hij dat niet netjes naar haar, in plaats van haar het werk op een dictatoriale manier uit handen te nemen en het conflict in zijn voordeel uit te spelen? Dan had Angelique precies geweten waar ze aan toe was. Het afdelingshoofd maakte hier mijns inziens verschillende opzettelijke fouten:

1. Hij communiceerde verkeerd met Angelique.
2. Hij informeerde haar verkeerd en hield informatie achter.
3. Het is absoluut tegen de Arbo-regels om iemand die 50% werkt zo tegen te werken, omdat dit de re-integratie belemmert.
4. Hij speelde Angelique uit tegen haar collega's, waardoor wrevel ontstond.
5. Waarom werd de persoonlijke VICI-prijs van een functioneel zieke medewerker zonder verantwoordelijkheid – 1,5 miljoen euro – opgesoupeerd? Het een strookt absoluut niet met het ander.

Het goedkope trucje 'de data zijn van iedereen' had hij geleerd op een of andere bijeenkomst waar men opschudding in de wereld van dataverzamelaars wilde creëren. Dataverzamelaars zoals Angelique hebben miljoenen euro's, tijd en energie geïnvesteerd. En dan komt hij, in zijn superieure functie, dit ontfutselen.

Hofstra stond op de universiteit bekend om zijn woede-uitbarstingen. Hij kreeg coaching om die onder controle te houden, zodat hij door de jaren heen langzaam veranderde van een bullebak in een minzaam maar nog gevaarlijker man.

De stalking

Het liftincident, zoals Angelique het noemde, was een stalking door Hofstra waarbij hij zichzelf even niet in de hand had. Angelique ging van de 21e etage naar de begane grond. Plotseling kwam Hofstra aanbulderen en iedereen in de lift moest eruit. Gedwee volgden ze zijn bevel, en Hofstra en Angelique waren samen alleen in de lift. De bedreigingen waren niet van de lucht. Op de begane grond stalkte Hofstra haar, waarop ze bescherming zocht naast de portiersloge. Ook daar blafte hij haar nog van alles toe wat ze niet wilde horen, maar hij besepte toen dat hij wel erg in het openbaar stond te foeteren. Helaas durfde niemand tegen Hofstra te getuigen, of voor Angelique.

De coach

Angelique moest verplicht van haar leidinggevende naar een coach. Hij hoopte dat die haar in het gareel zou krijgen. Eerst werd ze naar een dame gestuurd die met blokjes en andere simpele spelsituaties kwam. Daarvoor bedankte Angelique vriendelijk – ze noemde haar een dame uit de categorie 'brei-tantes'. Na een halve sessie vond ze het genoeg. Ze dacht: als ik verplicht coaching moet, zoek ik mijn eigen vertrouwenspersoon. Tegen de zin van Hofstra, want die kon geen invloed meer uitoefenen, koos ze voor Jan Bruin, een afgestudeerd psychiater en coach die ook gepromoveerd was. Angelique koos voor zichzelf altijd mensen die gepromoveerd waren (ook voor mij, toen ik naar een medisch specialist moest). Ze kreeg met hem een langdurige vertrouwensrelatie, waar ze zeer content mee was. Maar het was met nadruk een cliënt-coachrelatie, geen psychiater-patiëntrelatie. Niettemin gaf ze de Arbo-arts van Urasma MC toestemming om contact te houden met Jan Bruin. De Arbo-arts had geheimhoudingsplicht naar Hofstra, ook al was die ook arts.

Wereldwijde erkenning

Ondanks de vele tegenwerkingen van haar leidinggevende, waarbij projecten werden afgepakt en aan collega's gegeven – die bewust of onbewust werden ingezet bij het verraad aan Angelique – hield ze stand. Met haar goede contacten kon ze, zonder voorafgaande kennis of toestemming van haar leidinggevende, nog vele projecten voltooien. Hierdoor groeide haar bekendheid wereldwijd, ondanks dat ze maar 50% werkte.

In 2012 verscheen er een bijzondere lijst in de Volkskrant. De Universiteit Leiden had in opdracht van de krant onderzoek gedaan naar de meest invloedrijke wetenschappers van Nederlandse universiteiten. Angelique Wittenberg werd daarin genoemd als een van de weinige vrouwen tussen een tiental mannen. In dat rijtje stonden Nobelprijswinnaars en absolute wereldtop op wetenschappelijk gebied. En zij was de enige vrouw die werd vermeld. Een bijzondere eer, juist in een tijd dat Hofstra haar in de wandelgangen zwartmaakte als niet-functionerend en tweedrachtzaaiend.

Maar het mooiste moest nog komen. Vanaf 2013 tot en met ten minste 2017 werd Angelique door Thomson Reuters genoemd in de lijst van 3000 meest geciteerde wetenschappers ter wereld. Thomson Reuters is een van de meest vooraanstaande bronnen voor wetenschappelijke impactmetingen. Om in die lijst voor te komen, moeten je publicaties zo vaak zijn geciteerd door collega-wetenschappers dat je tot de absolute wereldtop behoort. Ze werd daarin in één adem genoemd met Nobelprijswinnaars. En niet alleen in één discipline: enkele jaren stond ze er zelfs in twee verschillende categorieën tegelijk. Als je bedenkt dat er miljoenen wetenschappers op de wereld rondlopen, mag je dat een prestatie van formaat noemen. En dat terwijl ze van haar eigen leidinggevende alleen maar tegenwerking kreeg.

Ook Hofstra werd in diezelfde Thomson Reuters-lijsten genoemd. Echter, hij stond erin doordat zijn ondergeschikten zo goed publiceerden. Bij elke publicatie werd hij als afdelingshoofd automatisch meegenomen, ook al had hij aan het inhoudelijke werk vaak geen enkele bijdrage geleverd. Voor professor Hofstra was er dus geen eer te behalen aan deze prestigieuze vermeldingen. Sterker nog: het moet voor hem buitengewoon pijnlijk zijn geweest. Hij was het immers die Angelique in de wandelgangen zwartmaakte als niet-functionerend en tweedrachtzaaiend. En nu bleek dat hij zelf hoog in diezelfde internationale lijsten stond, mede gedragen door het werk van diezelfde Angelique Wittenberg. Dat kon hij niet verkopen.

De trotse professor Hofstra kon maar één ding doen: deze lijsten voor het grote publiek en universiteitspersoneel onbekend houden en er geen ruchtbaarheid aan geven. Hoe pijnlijk dat ook was voor zijn eigen ego. Want hij kon moeilijk rondbazuinen dat hij tot de wereldtop behoorde, zonder tegelijkertijd te erkennen dat Angelique daar de belangrijkste reden voor was. Haar buitenlandse contacten werden later door hem ingeperkt en onder curatele gesteld. Maar de lijsten van Thomson Reuters en de Volkskrant kon hij niet meer ongedaan maken.

Het was een stille overwinning. Een die Angelique zelf koesterde, maar waar ze weinig mee naar buiten trad. Ze was niet iemand die op haar borst klopte. Ze deed haar werk, ze deed het goed, en de wereld zag het. Helaas zag haar eigen leidinggevende het niet – of wilde hij het niet zien.

Vervolg van de tegenwerking

Haar buitenlandse contacten werden later ingeperkt en onder curatele geplaatst door Hofstra. Maar de lijsten bleven. Ze zijn er nog steeds. Bewijs dat zij, ondanks

alles, tot de wereldtop behoorde.

De auteur wil hierbij opmerken: het is veelzeggend dat een wetenschapper die door haar eigen leidinggevende wordt weggezet als 'niet functionerend', tegelijkertijd door de onafhankelijke wetenschappelijke wereld wordt erkend als een van de best geciteerde onderzoekers ter wereld. Dat zegt meer over de corrupte leidinggevende dan over de wetenschapper.

Hoofdstuk 5

De problemen binnen de familie Wittenberg stapelden zich ook op. Angelique ging bij mooi weer wekelijks met haar moeder fietsen, meestal naar Noordwijk om het strand en de zee te zien, koffie of thee te drinken op een terrasje, een ijsje te eten van een stalletje. Ze was nog onbewust van de financiële chaos waarin haar familie haar had gestort.

Rond 2010 raakte moeder met het voorwiel een stoeprand en viel op haar hoofd. Een ziekenhuisopname bleek noodzakelijk, maar gelukkig zonder nare gevolgen.

Haar zus Marie Claire, die in 2006 alle banden met de familie had verbroken, had snel ingezien dat de banden met moeder weer aangehaald moesten worden – de financiële band was immers ook doorgesneden. Zij was er als de kippen bij om Angelique de schuld te geven van het ongeval. Want hoe kon je nu zo onverantwoord zijn om met zo'n oude vrouw te gaan fietsen? Ja, een echte jurist. Dus weer een reden waarom Angelique niet deugde. En de wekelijkse fietstochten behoorden voorgoed tot het verleden, tot spijt van Angelique en haar moeder.

De goudaankoop

Ook rond 2010 ontving Angelique 4 kilo goud van haar broer Harry. Hij verkocht zijn goudvoorraad en bood haar aan om deze 4 kilo over te nemen tegen zijn aankoopprijs: €100.000. Angelique zag dat als een kans. Ze had wat geld van haar erfenis ontvangen, en haar moeder vond goud ook een goede belegging. Zo kwam het goud in de kluis van de Rabobank in Hilligum terecht, waar het op mijn aanwijzingen later door de notaris werd teruggevonden.

In juni 2019 was de waarde €40.000 per kilo, dus €160.000 in totaal. Inmiddels, op 10 maart 2026, is de goudprijs gestegen tot maar liefst €140.000 per kilo. Het goud dat Angelique voor €100.000 kocht, is nu €560.000 waard. Opnieuw blijkt hoezeer zij vooruit kon kijken – niet alleen in de wetenschap, maar ook in financiële zaken. Helaas heeft ze er zelf niets meer aan gehad, maar het is wederom een bewijs van haar scherpe inzicht. Angelique zou hier zonder twijfel heel blij mee zijn geweest.

Een opvallende gelijkenis

Angelique leek qua postuur en uiterlijk wel een beetje op de zangeres van The Cranberries, Dolores O'Riordan. De laatste had zwart haar, de eerste was blond. Beide dames waren knap van uiterlijk en klein van postuur, ze lieten een schat van muziek en wetenschap achter, en ze zijn in 2018 een half jaar na elkaar op tragische wijze op veel te jonge leeftijd overleden.

Hoofdstuk 6

Om de tragedie van Angelique volledig te begrijpen, moet je ook de financiële chaos kennen waarin haar familie

verwikkeld raakte. Het was een wirwar van erfenissen, kindsdelen, illegaal geopende rekeningen, manipulatie en hebzucht. En Angelique, die als wetenschapper ver van dit soort zaken stond, werd er uiteindelijk volledig in meegezogen.

De erfenis van vader

Toen haar vader in 2006 overleed, liet hij een aanzienlijk vermogen na. Hij was een soort onderkoning in de bloembollenwereld, zoals ik hem eerder noemde. Maar in plaats van een duidelijke verdeling, ontstond er een moeras.

De moeder, Liza Wittenberg, kreeg het beheer over de kindsdelen. Dat betekende dat zij bepaalde wanneer de kinderen hun geld kregen. Angelique, die als professor een goed salaris had, vroeg er niet om. Ze vertrouwde haar moeder. Maar ze kreeg af en toe een schenking van haar eigen erfenisgeld – een sigaar uit eigen doos, noemde ze dat. Later zou blijken dat er meer aan de hand was.

Illegaal geopende rekeningen

In 2018, toen de Rabobank landelijk informatie verstreekte over oude rekeningen, deed Angelique een schokkende ontdekking. Er waren twee rekeningen op haar naam geopend met een kopie van haar paspoort. Rekeningen waarvan zij nooit had geweten. Via deze rekeningen waren grote bedragen doorgesluisd – bedragen van twee en drie ton – naar een andere rekening. Angelique had met haar PhD-salaris nooit over zulke bedragen kunnen beschikken. Wie had die rekeningen geopend? En wie had het geld overgemaakt? Het bleef in nevelen gehuld. Maar Angelique vermoedde dat het te maken had met de manier waarop haar familie met geld omging. Ze deed aangifte, maar tot een onderzoek kwam het nooit. De Rabobank verwees naar de privacy van rekeninghouders, en de politie had andere prioriteiten.

Het kindsdeel en de moeder

Angelique's kindsdeel – haar deel van de erfenis – werd dus beheerd door haar moeder. Moeder Liza was geen domme vrouw, maar ze liet zich steeds meer leiden door haar zoon Harry. En Harry had zijn eigen plannen.

Harry had het familiebedrijf kunnen overnemen voor een prikkie, samen met moeder en twee broers van vader die gelijke partners waren. Een neef, Marc, werd daarbij volledig overgeslagen. Die zou later een succesvol politicus en burgemeester worden, maar overleed helaas kort na Angelique.

Moeder Liza had een onrealistisch idee in haar hoofd geprent: de zoon moet alles erven, zoals bij de voorouders gebruikelijk was. Ze begunstigde Harry dan ook op alle mogelijke manieren. Marie Claire, de zus die financieel jurist was, werd aan de kant geschoven. Zij schreef in 2006 een boze brief waarin ze alle familiebanden verbrak – ook met Angelique, die er niets mee te maken had.

De goudaankoop als reddingsboei

In 2010 deed Harry zijn zus een vreemd voorstel. Hij wilde zijn goudvoorraad verkopen en bood Angelique aan om 4 kilo goud over te nemen voor de prijs die hij er zelf voor had betaald: €100.000. Angelique zag dat als een kans. Ze had wat geld van haar erfenis ontvangen, en haar moeder vond goud ook een goede belegging. Zo kwam het goud in de kluis van de Rabobank in Hilligum terecht. Later, toen Angelique overleed, heb ik de notaris op dit goud gewezen. Hij vond het terug. In 2019 was het €160.000 waard. Vandaag, op 10 maart 2026, is de waarde gestegen naar €560.000. Het goud had Angelique financieel onafhankelijk kunnen maken. Maar ze heeft het nooit kunnen gebruiken.

Het stuk grond in Hilligum

Er was ook een stuk braakliggend land in Hilligum, eigendom van twaalf familieleden. Angelique had een aandeel van 50% (samen met twee anderen), de overige 50% was verdeeld over negen andere familieleden. Harry beheerde het, en jarenlang betaalde hij de verhuuropbrengsten keurig uit aan de mede-eigenaren. Totdat er geen opbrengsten meer waren. Of dat kwam door dalende huurinkomsten, leegstand, of omdat de exploitatie niet langer rendeerde, is nooit helemaal duidelijk geworden. Feit is dat de geldstroom opdroogde.

In 2012 stelde Harry voor om het land te verkopen. Angelique zou er €11.000 voor krijgen – een bedrag waar ze weinig mee kon, zeker na aftrek van belasting. Ze stemde als enige tegen, waardoor de verkoop niet doorging. Later bleek waarom Harry zo graag wilde verkopen: de gemeente had plannen om de watertoren te privatiseren en een vaarroute voor toerisme aan te leggen – langs de oude haven en het huis van de beroemde 16e-eeuwse staatsman Jan Six. Het bewuste stuk land lag daar precies tegenover, met het vaarwater ertussen. Braakliggend zou het niet veel toerisme trekken. Maar volgebouwd met villa's en aanlegsteigers? Dan zou het miljoenen opleveren.

Angelique ontdekte dit in 2016 en stuurde een uitgebreid onderzoeksrapport naar haar neven en nichten, om hen te informeren. Wat ze ermee doen? Het zal mij benieuwen. De miljoenen komen waarschijnlijk in de Barneveld-boerderij terecht. Dan worden er toch nog – oneerlijk, maar wat is eerlijk vandaag de dag? – kinderen met een handicap mee geholpen. Grappig detail: de Barneveld-boerderij en de broer van Troela worden ook met fotografie afgebeeld in het Hilligumse plan, terwijl die veel verder weg ligt.

De Barneveld-coup en de jacht op het vermogen

De Barneveld-familie, waar Harry's vrouw Troela vandaan

kwam, had grootse plannen. Ze wilden een vakantieboerderij voor mindervalide kinderen kopen en de hele familie op de boerderij laten werken. Een nobel streven, ware het niet dat het geld van de Wittenbergs moest komen. Door iedereen in de familie Wittenberg uit te schakelen of in diskrediet te brengen, zou het kapitaal en de bezittingen vanzelf in handen van Troela en haar kinderen vallen.

De eerste Barneveld-coup in 2011, waarbij Harry gedwongen werd opgenomen in een psychiatrische kliniek, was gericht op zijn bezittingen. Maar Harry had zijn geld in een BV ondergebracht, dus ze konden er niet bij. Wel veranderde hij volledig van persoonlijkheid en ging hij medicijnen slikken die Troela eerder in Vogelenzang had gekregen.

De tweede Barneveld-coup was gericht op moeder Liza. Met haar dementieverklaring, verkeerde bril, misleidende gehoorapparaten en de gedwongen opname in een verpleeghuis, probeerden ze haar huis en geld in handen te krijgen. Angelique probeerde haar moeder te waarschuwen, maar die luisterde alleen naar Harry.

De rol van Marie Claire

Marie Claire, de financieel jurist, had haar eigen kindsdeel al lang geleden verhypothekeerd, ontdekte Angelique uit papieren in de kluis van haar moeder. Nu haar zus was overleden, zou Marie Claire erven van Angelique – degene die ze altijd had afgeschilderd als een opmaakster. De ironie zal haar niet ontgaan zijn.

Conclusie

De financiële chaos van de familie Wittenberg was geen toeval. Het was het gevolg van jarenlange manipulatie, hebzucht en een onvermogen om eerlijk met elkaar om te gaan. Angelique, met haar scherpe analytische blik, zag de patronen. Ze waarschuwde, ze probeerde in te grijpen, maar ze werd niet gehoord.

Uiteindelijk heeft ze er niets aan overgehouden. Haar geld verdween in de strijd, haar goud ligt in een kluis, haar kindsdeel is opgesoupeerd. Maar één ding heeft ze nagelaten: een voorbeeld van hoe je te midden van chaos je integriteit kunt bewaren. Ze heeft nooit gestolen, nooit gemanipuleerd, nooit iemand bedrogen. Ze bleef eerlijk, tot het einde. En dat is meer dan je van de rest van de familie kunt zeggen.

Hoofdstuk 7

We gaan weer even terug naar de universiteit. Want terwijl de familieperikelen zich opstapelden, speelde zich op de afdeling Epidemiologie een nog veel grimmiger drama af.

Het jaar 2012 zou een beslissend jaar worden.

De fake begroting

Op een ochtend kreeg Angelique een circulaire van de financiële afdeling. Een begroting van haar afdeling, opgesteld en rondgestuurd door een man die we hier Lubse zullen noemen. Het cijfer dat eruit sprong: een tekort van 500.000 euro.

Angelique las het, herlas het, en belde me op.

"Johan, dit kan niet."

"Wat kan niet?"

"Dit tekort. Het bestaat niet. Ik ken mijn budgetten tot op de cent. Dit is verzonnen."

Ik ging naar haar toe. Ze zat achter haar computer, legde me uit hoe de financiën in elkaar zaten. Ik begreep de helft niet, maar ik begreep wel haar woede.

"Waarom zouden ze dit doen?" vroeg ik.

Ze draaide zich naar me om. Haar ogen waren koud.

"Om mij weg te zetten als incompetent. Om een reden te hebben om mijn groep af te breken. Om te kunnen zeggen: kijk, zij heeft gefaald, daarom moeten we ingrijpen."

"Geloof iemand dat?"

Ze haalde haar schouders op. "Hofstra gelooft het. Lubse gelooft het, omdat hij bang is voor Hofstra. En de rest... de rest zwijgt. Omdat zwijgen veilig is."

Die fake begroting zou nog jaren achter haar aan blijven komen. Zelfs toen ze allang weg was, hoorde ik van oud-collega's dat hij nog steeds werd gebruikt als bewijs van haar zogenaamde falen. Lubse, dat vuile onderkruipsel. Hij wist precies wat hij deed. En hij deed het uit angst – dikke, verlamrende angst voor zijn terreurzaaiende baasje.

De vervanging – een man op haar plek

Alsof dat nog niet genoeg was, werd Angelique vervangen. Een man kreeg haar leerstoel – dezelfde leerstoel, dezelfde titel, dezelfde positie. Een man die misschien een politiek goede zet was voor Hofstra, maar die geen verstand had van cardiologie. Die nooit een VICI-prijs had gewonnen. Die nooit in de lijsten van Thomson Reuters had gestaan. Die geen enkele wetenschappelijke prestatie kon overleggen die ook maar in de buurt kwam van wat Angelique in haar carrière had bereikt.

Het was de bedoeling dat hij de boel zou gaan leiden. En Angelique, met haar unieke schrijftechniek, zou voor hem projecten op zijn naam gaan schrijven. Zodat hij snel, zonder enige inspanning, dom en beroemd zou worden.

Angelique weigerde. Niet alleen omdat het oneerlijk was, maar ook omdat het zo ontzettend krenkend was. Een man die niets van haar vakgebied begreep, zou haar gaan vertellen wat ze moest doen? Hij zou haar werk

presenteren als het zijne? Ze zou haar eigen onderzoek moeten afstaan aan iemand die er geen enkele bijdrage aan had geleverd? Ze erkende zijn gezag niet. En waarom zou ze? Gezag moet je verdienen, niet krijgen omdat je toevallig een man bent en vriendjes bent met de baas.

Het was een klassiek patroon: een vrouw die te succesvol werd, moest worden teruggeplaatst. En de manier om dat te doen was haar te vervangen door een man – ook al was hij minder gekwalificeerd. De boodschap aan de afdeling was duidelijk: zo hoort het. Een man op de plek van een vrouw.

Angelique weigerde hem als meerdere te aanvaarden. Het was haar nu ook duidelijk dat haar leerstoel niet verlengd zou worden. Ze was niet welkom meer. Ze werd eruit gewerkt.

De retraite

Hofstra probeerde het nog op een andere manier. Een retraite, voor alle collega's, in een hotel. Daar zouden ze, als één blok, Angelique van haar ongelijk moeten overtuigen. Ze zou moeten inzien dat zij het probleem was, dat zij de samenwerking onmogelijk maakte, dat zij zich moest aanpassen. Angelique heeft vriendelijk bedankt voor de uitnodiging. Hofstra werd woest. Hij schakelde de decaan in. Maar ook die kon Angelique niet overtuigen. Ze bleef bij haar weigering.

De dreigbrieven

Eind 2012, begin 2013, kreeg Angelique vijf dreigbrieven van Hofstra. Vanwege procedurefouten was de universiteit door het UWV veroordeeld om haar salaris – 50/50 – nog door te betalen tot mei 2013. Hofstra stelde ultimatum. Ze moest onder zijn leiding mediation doorlopen – waarbij de uitkomst natuurlijk al negatief voor haar vaststond. Ze moest zich laten keuren door het UWV, waarbij een IVA-uitkering in het verschiet lag. Dan

waren ze dat lastige mens, "gek verklaard", kwijt. Of ze moest onder zijn curatele weer volledig arbeidsgeschikt op het werk verschijnen. Allemaal dwangmaatregelen. Allemaal bedoeld om haar te breken. Angelique deed het niet. Ze weigerde. Ze liet zich niet dwingen. En ik vond dat bewonderenswaardig. Keihard, ijzersterk van haar.

De decaan

Ook de decaan, professor Arm, wilde haar geen audiëntie verlenen. Terwijl hij er juist is om professoren in nood te beschermen. Terwijl ze al 25 jaar een goede verstandhouding met hem had. Terwijl hij van de Arbo-arts wist dat er een conflict was met Hofstra. Iedereen sidderde bij de naam Hofstra. Maar Angelique gaf niet op. Ze stond helemaal alleen.

De knak

Dit werd haar allemaal te veel. Zelf heeft ze altijd ontkend dat ze hierdoor een knak kreeg, maar op dat moment zag ze het in haar eigen huis niet meer zitten. Ze wilde, geheel tegen haar gewoonte in, mee naar mijn Haagse woning. Daar had ze het ook niet naar haar zin, was ze niet op haar gemak. Ze belde haar moeder en vroeg of ze bij haar mocht slapen. Dat mocht. Ik bracht haar 's avonds naar Lisse. Bij haar moeder aan de deur droeg ik haar over. Ik kende haar moeder niet, en zij kende mij niet. Angelique wilde dat ik direct wegging. Ik gaf haar moeder een hand en vertrok. Dat was ook een kant van haar eigenzinnigheid.

Het telefoontje

De volgende ochtend werd ik rond half zeven uit mijn bed gebeld. Harry. "Wat heb je nu gedaan? Angelique bij mijn moeder gebracht? Dat kan die vrouw helemaal niet aan!" Ik dacht: ojee, er worden alweer zondebokken gezocht. Maar ze kunnen mij toch niet kwalijk nemen dat ik een dochter naar haar moeder breng na een telefoontje en met toestemming? Toch heeft dat telefoontje me altijd

dwarsgezet. Vervolgens hoorde ik niets meer van Angelique. Tot ze me, na een paar dagen, opbelde uit de Sint Joris kliniek in Delfland.

De gedwongen opname

De familie had de truc van de gedwongen psychische opname weer van stal gehaald. Moeder kreeg hoofdpijn van Angelique. Zij had 's morgens vroeg decaan Arm van Urasma MC opgebeld en hem verteld dat ze kennis had van wetenschapsfraude door Hofstra. Ze kon ook aantonen dat de gefingeerde fraude van professor Polderstraat MD fake was. Een onduidelijk c-tabelletje, opgeduikeld door een onbetekenende student.

Polderstraat had fouten gemaakt, bepaalde metingen niet of onjuist genoteerd. Zijn grootste misdaad was dat hij tegen verkeerde schenen had geschopt. Decaan Arm had op televisie met zijn vinger gezwaaid: "Heb je wetenschap van fraude? Meld het!" Angelique meldde het. En ze werd opgesloten in een gekkenhuis.

Haar moeder, broer en zuster lieten haar gedwongen opnemen, waarschijnlijk mede op advies van professor Arm. Ook de juridische zus Marie Claire had grote problemen met Angeliques voornemen om fraude te openbaren. Dat zou de familienaam schaden en vervolgens haar eigen financiële ZZP-bedrijf. Ze wisten van tevoren dat Angelique geen medicatie zou nemen. Ze wisten dat ze binnen een week weer op straat zou staan. Ze wisten dat ze met deze opname niets zou opschieten – geen rustperiode, niets. Dus plaatsten ze bewust een stempel van gekkigheid op haar blazoen.

Het bezoek

Ik heb haar eenmaal in Sint Joris opgezocht. Het ging opvallend goed met haar. Ze was weer de oude – alert, scherp, strijdlustig. Haar coach Jan Bruin, tevens psychiater, kwam haar bezoeken en gaf haar de moed om verder te vechten. Deze periode zorgde automatisch

voor 100% ziekteafwezigheid. Ik had de Arbo-arts over het voorval geïnformeerd. De druk van Hofstra viel even weg.

Het eindspel

Angelique nam een beslissing die vriend en vijand verraste. Collega's vroegen haar regelmatig naar haar zogenaamde "eindspel". Ze vermoedde dat ze dat deden in opdracht van de universiteit en Hofstra. Toen Angelique na anderhalve week weer naar haar eigen huis mocht, belde ze me: of ik nog zin had om bij haar te zijn. Ik ging direct terug naar Rommeldam. We zouden samen tegen het onrecht blijven vechten. Want ze was nog lang niet van alle problemen af. Ze had de kracht om het volgende te ondernemen. Ook al zou ze verliezen. Doorgaan zoals het ging, was geen optie meer.

Hoofdstuk 8

Dan is er ook nog Daan – zo zullen we hem hier noemen. Deze Daan was Angelique's laatste promovendus, een lange jongeman, uiterst bekwaam. Hij wilde per se bij Angelique promoveren. Hofstra, als afdelingshoofd, was daar tegen, maar Daan dreigde: als hij niet bij Angelique kon, dan kwam hij helemaal niet. Dus werd besloten dat Angelique en Daan vier jaar samen zouden werken. Het werden vruchtbare jaren, met succesvolle projecten en publicaties die hoog gewaardeerd werden.

Echter, professor Hofstra had alweer heel andere plannen op het schaakbord. Hij was heel goed geïnformeerd over de positie van Angelique. Zij wist niet – want het was haar nooit verteld – dat ze door haar 50%-ziekte eigenlijk voor spek en bonen meedeed. Officieel mocht ze geen verantwoordelijkheid dragen.

Maar dat vertelde niemand haar. Ze bleef werken, plannen maken, begeleiden, publiceren. En Hofstra liet haar in die waan, terwijl hij achter haar rug om alles afbrak.

De verdwenen promotorschappen

Achteraf bleek dat zij als promotor bij al haar promovendi was weggeschreven. Ondanks de geweldige prestaties die zij samen leverden, ondanks de publicaties die ze deelden. In sommige gevallen kon er niet eens een dankwoord naar Angelique af. En dat deed haar pijn. In twee van deze proefschriften werd zij in de gedrukte versie wél als promotor genoemd, maar in de online versie niet. De betreffende promovendi hebben tegen Angelique ontkend hier iets van te weten. Angelique heeft deze fraude – vermoedelijk gepleegd door afdelingshoofd Hofstra – gemeld bij de Raad van Bestuur van Urasma MC. Die wuifde de klacht weg, alsof het niets was.

Terug naar Daan

Daan was dus een geweldig arts. Angelique wist dat hij de mogelijkheid in zich had om Hofstra op te volgen als afdelingshoofd. Ze wist ook dat hij, ondanks dat zij zijn promotor was, vaak bij Hofstra werd geroepen. Ze zei dan gekscherend: "Ze roken samen grote sigaren en drinken een glas samen." Ze vertrouwde hem. Ze geloofde in hem. Tot ze zijn proefschrift onder ogen kreeg.

De omslagfoto

Daan had de omslagfoto van zijn promotieboekje heel bijzonder gemaakt. Het was een schilderij van Rembrandt van Rijn – een bekend werk, maar met een bijzondere geschiedenis. Angelique wist dat professor Hofstra hier vermoedelijk stiekem de hand in had gehad. Het schilderij was jaren geleden gestolen uit een beroemd museum in Boston. Vlak naast dat museum ligt de prestigieuze Harvard Universiteit, waar Hofstra al jaar en dag zijn

werkvakantie hield, volgens Angelique.

Het schilderij toont Jezus en de twaalf apostelen in een vissersboot op ruwe zee, een bekende Bijbelse voorstelling. Het gros van de mensen zal deze versie als waarheid accepteren. Maar Angelique keek anders. Ze zag méér.

Wat Angelique zag

Als je goed kijkt, zie je de schilder zelf op het schip staan, verbaasd, met zijn hand op zijn hoofd: "Wat gebeurt hier allemaal?" Rembrandt portretteerde zichzelf vaker in zijn werken. Daarnaast is er een stil, angstig vastgebonden persoon – een gijzelaar, vermoedelijk. De ogenschijnlijk onschuldige vissers staan gewapend: met messen, enterhaken, klaar voor de aanval. Ongelovige Thomas staat helemaal voorin de mast. Hij zal het eerste slachtoffer worden bij de enterie. Bij het luik in het midden liggen volgens Angelique nog enkele lijken – moeilijk te zien, maar aanwezig. De centrale Jezus-figuur zit helemaal achterin, in het donker, met enkele discipelen. Zij zijn de gevaarlijkste. De Cosa Nostra. De Cabal. Opvallend detail: het schip voert een zwarte vlag. Een van de figuren hangt kotsend over de reling – duidelijk geen zeeman. Dit was geen gewone visserstrip. Dit schip had, volgens de gewoonte van Rembrandts tijd (1633), kaperbrieven aan boord.

De favoriete uitspraak

"Vele keken ernaar, maar een enkeling ziet het." Dat was Hofstra's favoriete uitspraak. Angelique zag het. In één oogopslag. Ze wist 100% zeker dat Hofstra de betekenis van dit schilderij kende. Het was voor haar onmogelijk voor te stellen dat Daan, met wie ze vier jaar intensief had samengewerkt, uit zichzelf voor deze omslagfoto had gekozen. Nee, dit was Hofstra's werk. Een zoekplaatje met tegengestelde bedoelingen. Een boodschap aan wie

hem kon lezen. Zou Daan zijn gebruikt? Als de ongelovige Thomas? Als boodschapper van de Cabal? Angelique geloofde het. En na alles wat haar is overkomen, kan ik erin geloven.

De uiteindelijke onthulling

Maar het allerergste kwam pas later aan het licht. B. Hofstra had zichzelf achteraf als promotor van Daan opgegeven. Vier jaar lang had Angelique met Daan gewerkt. Vier jaar lang had ze hem begeleid, gevormd, geholpen bij zijn onderzoek, zijn publicaties, zijn carrière. En toen het proefschrift klaar was, toen de promotie een feit was, toen zette Hofstra zijn eigen naam op haar plek. Hij stal niet alleen haar werk. Hij stal haar nalatenschap. Zou Daan daarvan geweten hebben? Had hij hierin toegestemd? Was hij medeplichtig, of was ook hij een pion in Hofstra's spel? Angelique heeft het nooit geweten. Maar de pijn was er niet minder om. Zij, die hem had begeleid van begin tot eind, werd uitgewist. En Hofstra, die er nauwelijks bij betrokken was geweest, kreeg de eer.

Een patroon van verraad

Het was geen incident. Het was een patroon. Bij Daan, bij anderen, bij zoveel promovendi. Angelique werd systematisch uit haar eigen werk geschreven, vervangen door namen die beter pasten in Hofstra's netwerk.

Ook toen de projecten met Daan en andere voormalige promovendi – zoals Maria Egypte, J.F. de Cat, en haar beste, meest gewaardeerde Iraanse promovendus Abdas, met wie ze DNA-onderzoek deed – allang waren afgelopen, werd ze nog steeds thuis gebeld. Urenlange gesprekken, tot midden in de nacht. Altijd vrijblijvend. Altijd in hun voordeel. Zelfs Mariane Selfeersto, een promovenda die tijdens Angelique's dienstverband haar openlijk tegenwerkte door opdrachten niet uit te voeren en daarmee het VICI-project saboteerde, gaf later toe dit

in opdracht van haar meerderen te hebben gedaan – collega-promotors van Angelique. Niet openbaar natuurlijk. Maar Angelique wist het. En als Hofstra dat had geweten? Dat zou nog eens heulen met de vijand zijn geweest.

Toch ben ik als auteur nu 8 jaar later, maart 2026, van mening dat de promotor fraude door een goede onderzoeker eenvoudig aan het licht gebracht kan worden. De promovenda hebben hun handtekening gezet op de proefschriften die zijn ingeleverd en in hun promotieboekjes beschreven, evenals Angelique Wittenberg als begeleider/promotor. Hierbij zijn best zware identiteits controles uitgevoerd weet ik. Aan de hand van vele van deze proefschriften is Angelique zover gekomen in de Thomas Reuters lijsten. Er zijn al 2 boekjes waar Angelique niet meer in kon weggeschreven. De digitale versie wijkt hiervan af, ook de ondertekende proefschriften. Al die fake opgegeven promotors kunnen dat niet aantonen. Hiermee heeft Urasma MC samen met Hofstra toch een dik probleem.

Het vertrek van Hofstra

Professor Hofstra stond enkele jaren nadat hij Angelique en enkele van haar vrouwelijke collega's had weggepest, zelf voor een keuze. Hij liep tegen de pensioengerechtigde leeftijd aan. Maar mensen zoals hij kunnen niet zonder hun netwerk. Pensioen is het einde. En dat moet ten koste van alles worden voorkomen. Zijn werkvakanties in Boston hadden hem geen windeieren gelegd. Angelique moest altijd toegeven: hij was een keiharde werker. Wat hij wilde, kreeg hij voor elkaar. Hij had de Epidemiologie zelf opgezet. En nu werd hij afdelingshoofd bij Harvard. In Amerika kun je in zulke functies nog lang na je pensioen doorwerken. En indien tijdens Hofstra's leiding hoge publicaties werden gescoord, en na zijn vertrek deze score drastisch instort, dan weet iedereen: professor B. Hofstra droeg zijn

afdeling. Dan kun je, met macht, je eigen lot bepalen. Gemanaged zoals hij het wilde. Hij liet een verwoeste afdeling achter. Maar hij had wat hij wilde. En Angelique? Zij was allang vergeten. Uit haar eigen publicaties geschreven. Vervangen door de man die haar kapot had gemaakt.

Hoofdstuk 9

Angelique had genoeg van het vechten. Niet van het vechten zelf – dat zat in haar bloed – maar van de wetenschap dat ze tegen een systeem vocht dat haar nooit zou laten winnen. Ze was moe. Doodmoe. Maar ze was niet gebroken.

In de Sint Joris kliniek had ze tijd gehad om na te denken. Om te overleggen met Jan Bruin, haar coach en psychiater. Om te beseffen dat ze op deze manier nooit zou krijgen waar ze recht op had. Hofstra zou blijven dwarssliggen. De universiteit zou haar blijven tegenwerken. En zij zou steeds dieper wegzakken in een moeras van procedures, frustratie en uitputting. Er moest een andere manier zijn.

Jan Blanken

Ze zocht een advocaat. Niet zomaar een advocaat, maar de beste. En zoals altijd bij Angelique: het moest iemand zijn met een titel. Gepromoveerd. Iemand die snapte hoe de academische wereld in elkaar stak en hoe je daarin moest manoeuvreren. Ze vond Jan Blanken, gespecialiseerd in ambtenarenrecht. Gepromoveerd, natuurlijk.

Samen maakten ze een plan. Een gedurfd plan. In plaats van te blijven vechten tegen de universiteit, zou ze zelf ontslag nemen. Maar niet zomaar. Ze zou voorwaarden stellen. Eisen waarvan ze dacht dat de universiteit ze

nooit zou accepteren. Maar Jan Blanken had haar geleerd: je kunt meer eisen dan je denkt, als je maar weet waar je recht op hebt.

De brief

De brief van Jan Blanken viel als een bom op het dak van professor Hofstra en de Raad van Bestuur. Hofstra schrok. Dit had hij niet zien aankomen. Angelique was getrouwd met de universiteit, dacht hij. Ze zou nooit weggaan. Ze zou blijven, zodat hij haar kon blijven folteren. Hij wilde haar niet kwijt – ze was zijn beste onderzoekster, zijn beste schrijver. Hij wilde haar alleen klein houden. Maar Angelique was hem te snel af.

De eisen waren duidelijk:

- Een goede afvloeiingsregeling van twee jaar, 80% van haar laatste salaris.
- Geen sollicitatieplicht.
- Het fake afdelingstekort van 500.000 euro zou worden gerehabiliteerd.
- Ze zou gezond uit dienst gaan. Jan Bruin gaf een gezondheidsverklaring af.
- Vergoeding van scholingskosten en bedrijfsopstartkosten: 15.000 euro exclusief btw, zolang de uitkering liep.
- De kosten van juridische bijstand zouden door de universiteit worden betaald.
- Alle projecten waar ze nog mee bezig was, mocht ze afmaken.
- Ook haar VICI-project moest ze zelf beëindigen – Hofstra had dat met alle geweld willen doen, waarschijnlijk om te saboteren, maar dat weigerde ze absoluut.

Het was een lijvig pakket. Maar Jan Blanken had

onderzoek gedaan en ontdekt dat Angelique meer juridische troeven in handen had dan ze zelf beseftte. De universiteit had te veel fouten gemaakt. Te veel procedures verkeerd doorlopen. Te veel regels overtreden.

De onderhandeling

De onderhandelingen begonnen. Hofstra werd snel buitenspel gezet – tot zijn woede en frustratie. In zijn plaats moest de universiteit aanschuiven met hun arrogante jurist. Die dacht dat hij Angelique wel even zou klein krijgen. Hij had niet gerekend op Jan Blanken. Er werd gedweild met de vloer. Elk argument van de universiteit werd ontkracht. Elke poging om de eisen af te zwakken, strandde. Uiteindelijk bleef er maar één optie over: akkoord gaan. Alle eisen werden ingewilligd. Onder geheimhouding, wederzijds. Het dienstverband eindigde in juli 2013. Angelique was vrij.

De prijs van vrijheid

Vrijheid heeft een prijs. Angelique had haar ontslag afgedwongen op een manier die niemand had verwacht. Maar de jaren van tegenwerking hadden hun tol geëist. Ze was verbitterd. Het wetenschappelijk werk was alles voor haar geweest. En nu was ze er buitengezet. Lopende projecten raakten af. Steeds minder promovendi namen contact met haar op. De wereld van de wetenschap draaide door, zonder haar. Haar VICI-project heeft ze kunnen afsluiten zoals ze wilde, maar niet met een bevredigend eindresultaat – het was te vroeg afgebroken. En dan was er nog het geld. Haar persoonlijke VICI-prijs van 1,5 miljoen euro, ingenomen door Hofstra voor de afdeling. Wat was daarmee gebeurd?

De verdwenen miljoenen

Angelique ontdekte dat ze van 2009 tot 2013, door haar 50%-ziekte, officieel geen verantwoordelijkheid mocht

dragen. Dat betekende dat de universiteit haar in die jaren een volledige ziekte-uitkering had moeten betalen. Maar ze had gewerkt. Ze had projecten geleid. Ze had publicaties geschreven. En Hofstra had haar laten werken, wetende dat ze dat officieel niet mocht. De vraag bleef: waar was het geld van haar VICI-prijs gebleven? Tussen 2008 en 2009 kon er hooguit 200.000 euro zijn uitgegeven. De rest – 1,3 miljoen euro – was verdwenen. Niet teruggegeven aan de subsidieverstrekker. Niet besteed aan haar onderzoek. Gewoon... weg. Financiële fraude, noemde Angelique het. Gepleegd door de universiteit, door Hofstra, door trawanten zoals Lubse. En dan durfde dat vuile onderkruipsel Lubse haar nog te beschuldigen van een tekort van 500.000 euro! Hoe durfde hij? Ja, angst. Dikke, verlammeende angst voor zijn terreurzaaiende baasje.

Een voorbeeld voor anderen

Angelique was niet de enige. Een vrouwelijke collega, die in 2012 ook een persoonlijke prijs van 1 miljoen euro in ontvangst mocht nemen, had alles zien gebeuren. Zij nam haar prijs mee naar een universiteit in Amerika. Daar leeft ze nog steeds, lang en gelukkig, onder het ziedend oog van Hofstra. Zij had het slim gespeeld. Angelique had ook weg kunnen gaan. Maar ze bleef. Omdat ze van haar werk hield. Omdat ze niet wilde wijken voor terreur. Omdat ze geloofde in rechtvaardigheid. Die rechtvaardigheid heeft ze nooit gekregen.

Een gemiste kans

Helaas heeft Angelique geen gebruik gemaakt van de opleidingsmogelijkheden die de universiteit haar aanbood. De kosten zouden vergoed worden. Ik zei haar steeds weer: "Met jouw vermogen kun je binnen de kortste keren advocaat zijn." Ik voorzag dat ze dat hard nodig zou hebben. En later bleek hoe gelijk ik had. Maar ze deed het niet. Ze was moe. Ze was verbitterd. De

energie om iets nieuws te beginnen, ontbrak. Na haar aflopende projecten deed ze nog wat wetenschap, maar de klad kwam erin. De passie was weg. Het vuur was gedoofd.

Begin 2015 kon ik haar mondjesmaat overtuigen om eindelijk haar eigen bedrijf vorm te geven. Een eigen bedrijf, waarin ze haar kennis en ervaring kon inzetten zonder inmenging van Hofstra of de universiteit. Ze aarzelde, maar ik bleef aandringen. Toen de website een feit was, kreeg ze er weer zin in. Ze zag mogelijkheden. Ze kreeg weer energie. Voor het eerst in jaren zag ik weer licht in haar ogen.

De nieuwe start

Na een aantal leuke opdrachten te hebben voltooid, kreeg zij in 2016 contact met een oude bekende: professor L. Boer&lui van het Urasma MC. Hij belde haar op eigen titel – niet via de universiteit, maar privé. Hij wilde haar inhuren voor een schrijfoopdracht. Angelique kende Boer&lui goed van eerdere samenwerkingen. Ze wist dat hij een onderkruipsel was, zwaar gedekt door zijn kerkvriendjes binnen de universiteit. Maar ze wist ook dat hij haar nodig had. Hij had een probleem, en hij dacht dat zij de oplossing was. Ze aarzelde. Maar ze had het geld nodig, en de uitdaging trok haar. Misschien, dacht ze, kan ik hier iets goeds mee doen. Misschien kan ik laten zien wat ik waard ben, zelfs buiten de universiteit. Ze had niet kunnen vermoeden dat deze opdracht haar uiteindelijk fataal zou worden.

Hoofdstuk 10

Je zou denken dat haar ontslag, op de manier waarop ze het had afgedwongen, een overwinning was. En dat was het ook, op papier. Ze had Hofstra buitenspel gezet. Ze

had haar recht gehaald. Ze was vrij van de universiteit, vrij van zijn terreur. Maar de vrijheid voelde leeg.

Het wetenschappelijk werk was alles voor haar geweest. Niet de titels, niet de erkenning, maar het werk zelf – het zoeken, het vinden, het verbinden. Het zien wat anderen niet zagen. Dat was haar leven. En nu was dat leven haar afgenomen.

Lopende projecten raakten af. De een na de ander. Steeds minder promovendi namen contact met haar op. Ze hadden het druk, natuurlijk. Of ze durfden niet meer, uit angst voor Hofstra's wraak. Of misschien waren ze gewoon vergeten wie hen had opgeleid, wie hen had gevormd, wie hen had gebracht waar ze nu stonden.

Angelique zei er weinig over. Maar ik zag het. Ik zag hoe ze 's avonds op de bank zat, starend naar de boekenkast met al haar publicaties. Hoe ze soms een proefschrift pakte, opende, en dan haar eigen naam zocht in het colofon. En vond dat die er niet meer stond.

De verdwenen promotorschappen

Ze had het al eerder ontdekt, maar na haar vertrek werd het pijnlijk duidelijk. In de promotieboekjes van haar eigen promovendi – de mensen die ze had begeleid, gevormd, grootgebracht in de wetenschap – stond haar naam niet meer. Niet als promotor, niet als begeleider. Soms, heel soms, een bedankje ergens in een voorwoord. Maar meestal: niets. In plaats daarvan stonden er andere namen. Mannen, meestal. Collega's van Hofstra. Mensen die niets met het onderzoek te maken hadden gehad.

In twee gevallen was het nog gekker: in de gedrukte versie van het proefschrift stond zij wél als promotor, maar in de online versie niet. Alsof iemand op het laatste moment nog had ingegrepen, haar naam had gewist, en de digitale werkelijkheid had vervalst. Angelique heeft het gemeld bij de Raad van Bestuur. Ze heeft het bewezen, met documenten, met data, met alles wat nodig was. De

Raad van Bestuur wuifde het weg. Alsof het niets was. Alsof het normaal was dat een hoogleraar van naam en faam uit haar eigen werk werd geschreven.

Waarschijnlijk had de universiteit ontdekt dat Angelique door haar 50%-ziekte officieel geen verantwoordelijkheid mocht dragen. Dat gold met terugwerkende kracht, zeiden ze. Dus mocht ze ook niet als promotor vermeld staan. Of Hofstra had dit altijd achter de hand gehouden, als een wapen om haar te treffen als het nodig was. Het hield ook in dat ze van 2009 tot 2013 een door de universiteit gedragen 100%-ziekte-uitkering had moeten krijgen. Maar ze had gewerkt. Ze had projecten geleid. Ze had haar groep gerund. De tegenstrijdigheid was pijnlijk duidelijk: ze mocht niet werken, maar ze moest wel werken; ze mocht geen verantwoordelijkheid dragen, maar ze droeg die wel. En toen ze weg was, werd ze gestraft voor iets waar ze zelf geen schuld aan had.

De verdwenen miljoenen

En dan was er het geld. Haar VICI-prijs, 1,5 miljoen euro, ingenomen door Hofstra voor de afdeling. Waar was dat geld gebleven? Angelique rekende het voor me uit. Tussen 2008 en 2009 kon er hooguit 200.000 euro van zijn uitgegeven. De rest – 1,3 miljoen euro – was verdwenen. Niet teruggegeven aan de subsidieverstrekker. Niet besteed aan haar onderzoek. Gewoon... weg. In de pot van de afdeling. In projecten van anderen. In Hofstra's eigen onderzoek. Misschien wel in het salaris van mensen die haar hadden tegengewerkt. Of in de zakken van Lubse, die haar had beschuldigd van een tekort van 500.000 euro – een tekort dat nooit had bestaan.

Ik heb het later nagevraagd bij een jurist. "Persoonlijk prijzengeld is niet bedoeld om door een afdelingshoofd te worden ingenomen," zei hij. "Als zij kon aantonen dat het voor haar eigen onderzoek was bestemd, en hij heeft het

zonder overleg gebruikt voor andere doeleinden, dan is dat verduistering." Verduistering. Een mooi woord voor diefstal. Maar er is nooit een onderzoek gekomen. Nooit een rechtszaak. Nooit een veroordeling. Omdat Angelique er niet meer was om te getuigen. Omdat de universiteit haar doodsakte accepteerde en verderging met haar geld. Omdat Hofstra te machtig was, te goed beschermd, te onmisbaar voor het systeem.

Hoofdstuk 11

Het begon allemaal met een brief van de decaan. Een erkenning, eindelijk. Angelique werd schriftelijk erkend als de vinder en ontdekker van de troponine-pieken. Het was een kleine overwinning, maar een belangrijke. Ze had gelijk gekregen. Haar naam stond er nu zwart-op-wit.

Maar met erkenning alleen ben je er niet. Een ontdekking beschermen, dat kost geld. En tijd. En vooral: een goed patentbureau. Ze kreeg veertien dagen. Veertien dagen om een patent aan te vragen. Niet om het perfect te maken, niet om alle i's te puntjes te zetten, maar om de noodzakelijke basis te leggen. Daarna zouden maanden volgen van aanvullingen, correcties, vertalingen, procedures.

Angelique nam het beste van het beste: patentbureau NOL. En weer koos ze, zoals altijd, voor iemand met een titel. Bart Swikkels, gepromoveerd patentgemachtigde. Samen moesten ze in die veertien dagen een deugdelijk patent in elkaar zetten. Het ging ze lukken. De samenwerking was goed, de energie was er. Voor het eerst in jaren had Angelique weer het gevoel dat ze ergens aan werkte dat ertoe deed. Iets dat haar nalatenschap zou zijn. Maar ze had niet gerekend op de tegenwerking die nog zou komen.

De Colombiaanse promovendi

Terwijl ze bezig was met het patent, dook er iets vreemds op. Er waren publicaties – wetenschappelijke artikelen – met haar naam erop. Artikelen waarvan ze niets afwist. Het ging om Colombiaanse promovendi. Mensen die ze nooit had ontmoet. Mensen wier opleidingsniveau ver onder het gemiddelde lag van wat in Nederland gebruikelijk was. Mensen die zogenaamd door haar werden begeleid, terwijl ze allang van de universiteit weg was.

Ze dook in de zaak. Het bleek dat Hofstra, jaren eerder, een wervingsreis naar Colombia had gemaakt. Hij had contacten gelegd, beloften gedaan. En nu, jaren later, werden die contacten gebruikt om publicaties te produceren – publicaties die de afdeling ten goede kwamen, die impact opleverden, die citaties genereerden. Met haar naam erop, omdat haar naam gewicht had. Zonder haar medeweten, omdat ze er niet meer was om nee te zeggen.

Ze schreef de Raad van Bestuur aan. Ze wees op de fraude, op het oneigenlijk gebruik van haar naam. Ze leverde bewijzen, reconstructies, handtekeningen die niet klopten. Ze toonde aan dat een van de proefschriften een kopie was van een eerder stuk uit de Urasma-bibliotheek.

Het antwoord? Een intern tribunaal. Geen onafhankelijk onderzoek, geen rechtszaak, maar een commissie van vier mensen – drie van Urasma, één externe zonder noemenswaardige naam. De voorzitter was een professor in een nieuwe discipline, iemand die volgens Angelique zonder bewijzen uit je gedrag en antwoorden de waarheid kon weerleggen. Een heksenjacht, noemde ze het. Ze heeft vriendelijk bedankt voor de uitnodiging. Maar in die kringen ben je dan altijd de verliezer. De universiteit had haar de 'kans' gegeven, en zij had geweigerd. Het stempel van lastig werd er alleen maar groter door.

Advocaat Verhoeken

Voor haar gevecht tegen de universiteit nam ze een advocaat in de arm. Mr. Verhoeken heette hij. Gepromoveerd, natuurlijk. Maar al snel bleek dat hij meer voor de tegenpartij werkte dan voor Angelique. Alles wat hij schreef, was in het voordeel van de universiteit. Hij kreeg inzage in het patent, in de correspondentie met NOL, in alles. En hij gebruikte die informatie op een manier die Angelique steeds verder in het nauw dreef. Uiteindelijk stuurde hij één brief – een brief die Angelique zelf had geschreven. En stuurde haar een rekening van 9.000 euro. Negenduizend euro, voor één brief die zij zelf had opgesteld.

Ze moest betalen. Want de universiteit bood aan om 6.000 euro van die kosten te vergoeden – maar alleen als Angelique daarmee akkoord ging. En als ze dat geld aannam, zou ze geen recht meer hebben op de vinding. Het was pure chantage. Ze weigerde. Ze betaalde de 9.000 euro zelf – ik heb haar daarbij geholpen, als investering in het patent. Maar het vertrouwen in Verhoeken was weg.

De sabotage van NOL

En toen ging ook het patentbureau valsspelen. Bart Swikkels, die in de eerste weken zo goed had samengewerkt met Angelique, maakte opeens fout op fout. Fouten die niet toevallig konden zijn. Deadlines werden overschreden. Informatie werd niet gedeeld, of verkeerd gedeeld. Nalatigheid, bewuste tegenwerking, het was er allemaal. Angelique hield het bij. Ze maakte een foutenrapport van maar liefst vijftig pagina's. Vijftig pagina's met bewijzen van wanprestatie, van opzettelijke sabotage, van pogingen om haar patent te laten mislukken.

Want zeg nu zelf: wat is er makkelijker dan een eenling pootje te haken ten faveure van een vooraanstaande

universiteit? NOL kreeg druk, van wie dan ook. En ze zwichtten. Uiteindelijk wilden ze van Angelique af. Ze kwamen met allerlei drogredenen om het contract te verbreken. Angelique spande een zaak aan wegens wanprestatie, maar dat kostte tijd. En tijd had ze niet.

"Ze willen dat ik een nieuwe patentgemachtigde zoek," zei ze tegen me. "Dan kunnen ze het dossier overdragen. En dan? Dan zijn ze van me af, en kunnen ze lekker alles sluiten." Ze keek me aan, met die felle blik die ik zo goed kende. "Ik doe het zelf."

Van januari 2018 tot augustus 2018 werd Angelique haar eigen patentgemachtigde. Ze leerde de regels, de procedures, de valkuilen. Ze zette alles recht wat NOL fout had gedaan. En het ging haar nog makkelijk af ook. In juli 2018 ontving ze bericht van het Europees Patentbureau: haar patent was positief gepubliceerd, onder nummer P6065201EP2. Ze had gewonnen. Alleen, tegen iedereen in.

Een kleine overwinning

Het was een kleine overwinning, in de grote oorlog die ze voerde. Maar het was een overwinning. Iets wat ze had bereikt, ondanks alle tegenwerking. Iets wat van haar was, en alleen van haar. Ik heb haar zelden zo trots gezien als die dag. Ze belde me op, haar stem trillend van emotie. "Johan, het is gelukt. Het patent is goedgekeurd." We hebben die avond wijn gedronken. Niet te veel, maar genoeg om te proosten op haar doorzettingsvermogen. Ze lachte, voor het eerst in maanden. Ze was weer even de Angelique van vroeger. We wisten toen nog niet dat dit een van de laatste keren zou zijn dat ze zou lachen.

We gaan weer even naar de familie. Want terwijl Angelique vocht tegen universiteiten, patentbureaus en advocaten, speelde zich aan het thuisfront een minstens zo grimmig drama af.

Moeder Liza had, zoals gezegd, alleen oog en oor voor zoon Harry. Die stond inmiddels onder financiële voogdij van zijn zwager uit Noordwijkerhout. Iemand had hem ingefluisterd dat dit goed voor hem was. En met de medicijnen die hij slikte – dezelfde die Troela in Vogelenzang had gekregen – nam hij alles voor waar aan. Hij verklaarde later nog dat zijn relatie met Angelique goed was, maar langzaam maar zeker kwam ook daar de klad in.

Moeder Liza werd op een vreselijke manier gemanipuleerd. Volgens Angelique was dat niet het werk van Harry, maar indirect van de Barneveld-familie. In mijn ogen had Angelique, ondanks alles, nog steeds een zwak voor Harry. Hoe hard hij haar ook bleef bedonderen, het waren altijd anderen die de schuld kregen. Ook wel logisch, gezien hun gezamenlijke jeugd.

De Barneveld-droom

De Barneveld-familie kwam van een pachtboerderij. Veel leden hadden lichte handicaps, maar die werden goed overwonnen. Ze hadden een sterke sociale inslag: enkele zusters van Troela gingen in de zorg werken voor mindervalide kinderen, de oudste broer woonde nog op de pachtboerderij en had die omgevormd tot vakantieboerderij voor mindervalide kinderen, ondersteund met kleine subsidies. De grote Barneveld-droom? De boerderij kopen en de hele familie er laten werken met mindervalide kinderen. Ook Troela. Een nobel streven, ware het niet dat het geld van de familie Wittenberg moest komen. Door iedereen in de familie Wittenberg uit te schakelen of in diskrediet te brengen, zou het kapitaal en de goederen vanzelf in handen van

Troela en haar kinderen vallen. En aan dat laatste was de eerste Barneveld-coup dan ook keihard gewerkt. Het is niet gek dat er vanuit de Barneveld-familie met haat werd gekeken naar de Wittenbergs. Maar die familie vernietigde zichzelf al door haat en hebzucht.

De opname van Angelique

Met de opname van Angelique in het psychiatrisch ziekenhuis Delfland Sint Joris dacht het trio Wittenberg – moeder, Harry en Marie Claire – dat ze voorgoed was uitgeschakeld. Maar Jan Bruin, haar coach en psychiater, had haar 100% gezond verklaard. Schriftelijk. Mits ze niet verder met Hofstra hoefde samen te werken. Angelique nam het trio kwalijk dat ze deze zet hadden gedaan. Al dacht ze in het begin nog dat het een zet was van haar juristenzus Marie Claire. In dit opzicht vocht ze nog hard voor het welzijn van haar moeder. Ze begreep niet dat diezelfde moeder haar zo kon laten vallen.

De dementietest

Rond 2015 vernam Angelique dat haar moeder een dementietest had afgelegd. Samen met Harry. Bij de wijkzorg, waar Harry's zwager een dikke vinger in de pap had. Harry bleek bijna alle vragen voor zijn moeder te hebben ingevuld en beantwoord. Het was een irritante gewoonte van hem – hij deed het ook bij de opticien. Het resultaat van de test? Dementie 4. Terwijl moeder Liza volgens Angelique nog goed bij de pinken was. Ze kwam in die tijd regelmatig bij haar moeder. Huisarts De Jong heeft dat later verklaard, en advocaat Ossentjuk heeft het geconstateerd met getuige. Dementie 4. Een stempel dat haar leven zou gaan bepalen.

De ogen en oren van moeder

Ook haar ogen werden onderwerp van de strijd. Het doel? Moeder in een verpleeghuis krijgen. Ze werd weggehouden bij haar vaste opticien Brilljant en bij Specsavers. In plaats daarvan werd ze, met al haar geld,

naar de goedkope Hans Anders geleid. Niet alleen voor haar bril, maar ook voor haar gehoorapparaat. Duidelijk was dat moeder Liza een verkeerde bril had. Toch werd er een afspraak gemaakt in een privékliniek in Rijswijk om haar beide ogen van een nieuw kunsthoornvlies te voorzien. Volgens Hans Anders en de privékliniek was dat nodig. Harry en Marie Claire gingen er volledig in mee. Angélique wist de meetgegevens van de kliniek te achterhalen en vroeg een second opinion aan een oud-collega oogkunde van het Urasma MC. Die maakte de noodzaak van de operatie met de grond gelijk. Moeder verklaarde overigens zelf dat ze vanuit haar slaapkamer, zonder bril, de kerkklok goed kon zien. En met haar leesbril las ze nog dagelijks de krant. Dementie? Welke dementie?

De volmachten

Harry had inmiddels allerlei volmachten van zijn moeder weten af te troggelen. Hij beheerde haar geld. Hij kon haar huis voor een zacht prijsje opkopen. Zodat Troela daar later in kon trekken – de ultieme wraak voor de vernedering op haar trouwdag. Bij de staaroperatie van moeder kwam nog iets kijken. Tegelijk met haar herstelperiode moest het huis worden opgeknapt, in opdracht van Harry. De ideale situatie om moeder in een verpleeghuis te krijgen. Want met al dat schilder- en schuurstof en herstellende ogen kreeg ze gegarandeerd een infectie. Herstel zou dus in een verpleeghuis moeten plaatsvinden. En omdat ze een dementie 4-verklaring had, zou ze er daarna niet meer uitkomen. Voor haar gehoorapparaat gold hetzelfde als voor haar bril: het goedkoopste, niet-werkbare exemplaar. Het lag ongebruikt op de plank van de boekenkast. Afspraken voor gehooronderzoek werden door Harry gemaakt bij het Leids MC, maar meerdere keren afgezegd en nooit nagekomen.

De reddingspoging

Op Angelique's verjaardag in 2016 – Harry en Troela waren met vakantie – kon ze haar moeder overtuigen mee te gaan naar advocaat Ossentjuk in Leiden. Moeder was angstig voor Harry, maar zette toch vrijwillig de stap. Bij Ossentjuk maakten ze kennis. Moeder werd op haar gemak gesteld. Onder getuigenis van de assistente legde moeder, buiten aanwezigheid van Angelique, een verklaring af. Ze tekende voor de opdracht: een zaak tegen haar zoon en de 'valse Noordwijkerhouters'. Haar zoon bleef ze dekken met de opmerking: "Ik wil niet dat hij de gevangenis ingaat." Ze wist dus donders goed dat Harry foute dingen deed.

Advocaat Ossentjuk kreeg een verklaring van huisarts De Jong: haar geestelijke gesteldheid was naar zijn weten in orde. Dezelfde huisarts verklaarde aan Angelique dat hij elke week bij mevrouw op bezoek kwam. Het dossier van mevrouw Wittenberg staat nog steeds open bij meester Ossentjuk. Maar Harry nam, zodra hij terug was van vakantie, zijn eigen bedrijfsadvocaat in de arm tegen Angelique en haar moeder. Moeder werd weer onder druk gezet. Ze ontkende alles wat ze bij de advocaat had gezegd en getekend. Ze beriep zich op haar slechte geheugen. En ze liet Angelique vallen als een baksteen. Advocaat Ossentjuk is nooit door moeder betaald. Angelique heeft het moeten doen – hoge bedragen.

Het verpleeghuis

Ondertussen moest moeder volgens Harry naar een verpleeghuis. In zijn kielzog volgde Marie Claire, die net als Harry aasde op de financiën van de woning. Harry had iemand uitgekozen uit het hardloopcircuit van de Barneveld-familie. Deze juffrouw wilde teamleidster jeugd mindervalide worden. Haar werd nu voorgesteld: teamleider dementie, zonder enige ervaring. En mevrouw Liza Wittenberg zou haar eerste cliënt zijn. Zij zou het dringende verpleeghuisadvies geven. Advocaat Ossentjuk wilde haar vooraf dringend spreken. Daarop

kreeg ze koudwatervrees en zag ze af van de positie.

Toen werd besloten – tegen ieders zin – om drie keer per dag wijkverpleging van Marente bij moeder in te zetten. Zo zou bekeken worden of ze het thuis kon redden. Het kostte Harry, Troela en Marie Claire met lede ogen jarenlang veel geld, want alles moest uit eigen zak betaald worden. Het huis kon niet verkocht. En moeder Liza zat gevangen tussen de huisbezoeken, die een strak regime voor haar hadden opgesteld.

De breuk

De relatie tussen Harry en Angelique was hiermee definitief kapot. Met Marie Claire was het al nooit veel geweest. En Angelique had nu ook het vertrouwen in haar moeder verloren, die haar dochter zo opofferde voor haar zoon en schoonfamilie. Moeder hintte dat Angelique niet meer thuis moest komen. Ze werd niet meer uitgenodigd. De enkele keren dat Angelique nog naar Lisse ging, werd ze zo koel onthaald – "Hoe kom jij binnen?" "Wat kom je doen?" – dat het duidelijk was: dit was opzet.

Het klinkt misschien paranoïde. Maar Angelique dacht dat wanneer ze nogmaals naar het ouderlijk huis zou gaan, broer, zus en moeder haar in de val zouden laten lopen. Het plan zou zijn: zonder uitnodiging komen (waartoe ze werd uitgelokt in telefoontjes met moeder), naar de eerste etage gaan waar de kluis openstond met een theedoek ertussen en kilo's goud, een klompje goud ontvreemden, de diefstal zou de volgende dag ontdekt worden, de huishulp van Marente zou de schuld krijgen, vertrouwensbreuk, moeder kon alleen nog in het verpleeghuis overleven. En achteraf een mea culpa naar Marente: de failliete zus had het goud meegenomen. Maar de vertrouwensbreuk was niet meer te herstellen. Angelique ging niet meer.

De laatste signalen

Achteraf is deze gedachte helemaal niet zo paranoïde. Een week voor moeders verjaardag, 18 juli 2018, belde ze haar dochter voor het laatst. Ze vroeg hoe het ging, of ze het wel redde, of Johan nog bij haar was – want dat gaf een gerust gevoel. Alsof de familie de zorg voor Angelique aan mij had uitbesteed. Maar ze werd niet uitgenodigd voor de verjaardag. Net als het jaar daarvoor. Angelique had speciaal gevraagd: "Wil je dat ik op je verjaardag kom?" Moeder gaf uitvluchten. Geen directe uitnodiging.

Ik moet hier even kwijt dat moeder en Angelique tot voor kort een uitstekende relatie hadden. Ze konden bekvechten, maar dat was niet meer dan een woordenwisseling. Na vijf minuten was het altijd weer goed. Broer en zus legden dat uit als 'altijd ruzie', maar dat was negatieve onzin. Het was moeder zelf die Angelique indirect waarschuwde niet meer thuis te komen, omdat er spelletjes werden gespeeld waar moeder geen weerstand aan kon bieden.

De laatste verjaardag

27 juli 2018 was Angelique zelf jarig. Van haar moeder, broer of zuster: geen signaal. Niets. Dit deed haar pijn. Dat voelde en zag ik. Hierop wilde ze een afspraak maken met haar zus Marie Claire op het Centraal Station in Leiden. Ik raadde het haar met klem af – dit zou haar alleen maar meer pijn doen. Maar ze hield voet bij stuk. Het werd, zoals ik al voorzag, een kille ontmoeting. Marie Claire toonde volledig onbegrip voor haar noodkreet. De ontmoeting resulteerde in ruzie. En Marie Claire kon die ruzie weer lekker in Angelique's schoenen schuiven. Wat ze overtuigend deed.

De gedwongen opname van moeder

Later, pas na Angelique's dood, vernam ik dat moeder Liza rond die tijd gedwongen is opgenomen in een verpleeghuis. Zus Marie Claire had Angelique op die

fatale ontmoeting gepusht om haar moeder thuis te bezoeken – anders kon ze niets voor haar doen. Logisch: dan had een gestreste Angelique bij moeder Liza voor een 'clash' gezorgd, en konden broer en zus hun handen in onschuld wassen. Nu hebben ze zelf het vuile werk moeten opknappen. En Angelique mocht niet eens weten wat er ging gebeuren. Ik weet zeker dat Angelique tot haar dood niet wist dat haar moeder gedwongen was opgenomen. Het zou absoluut ter sprake zijn gekomen tussen ons. Maar niets van dat al. De Wittenberg/Barneveld-truc was wederom met succes afgerond.

Na Angelique's dood

Na Angelique's dood en de besloten lichaamsopbaring heb ik alleen de zus en haar echtgenoot gezien. De echtgenoot, een Pool, liet me achteloos weten dat Angelique's sprong "een roep om aandacht" was. Ik liet hem weten dat zoiets doorgaans wordt gezegd bij "een poging" tot zelfdoding. Angelique zou van niemand meer aandacht krijgen. Wat een idioot. Ik heb verder nooit meer contact gehad met een Wittenberg-familielid.

De voorspelling

Angelique had de gedwongen opname van haar moeder dus heel juist voorspeld. Met haar gegevens en bewijzen had ze haar moeder misschien nog kunnen redden – áls ze het had geweten. Als moeder dan had meegewerkt, en als de bewijzen waren gebruikt, dan had de opname teruggedraaid kunnen worden. De schellen zouden bij moeder van de ogen zijn gevallen, betreffende de beweegredenen van Harry en Marie Claire. Maar Angelique werd onwetend gehouden. En enkele dagen later was ze dood.

Het braakliggende stuk land in Hilligum

De familie Wittenberg had met ongeveer twaalf personen ieder een deel van een stuk braakliggend land in handen.

Angelique had 50% – samen met haar broer en zus. De andere 50% was verdeeld over negen personen. Je kunt je voorstellen dat de grote familie zich niet druk maakte om zo'n stukje grond. Het beheer lag bij Harry, die voorheen netjes huur uitkeerde. Maar de laatste jaren niet meer. Het ging om 1,8 hectare grond aan de rand van het centrum van Hilligum. De gemeente had al eerder afspraken gemaakt met Harry om de oude bollenschuren te ruimen – die waren ontsierend. Dat gebeurde ook. Maar zeer waarschijnlijk niet voor niets.

In 2012 stuurde Harry een voorstel om ieders stukje te verkopen. Angelique zou er 11.000 euro voor krijgen. Een bedrag waar na belasting weinig van overbleef. Ze stemde als enige tegen. De verkoop ging niet door. In 2016 begreep ze pas waarom Harry zo graag wilde verkopen. De gemeente had plannen om de Hilligumse watertoren te privatiseren en een vaarroute voor toerisme aan te leggen – langs de oude haven en het huis van de beroemde 16e-eeuwse staatsman Jan Six. Het bewuste stuk land lag daar precies tegenover, met het vaarwater ertussen. Braakliggend zou het niet veel toerisme trekken. Maar volgebouwd met villa's en aanlegsteigers? Dan zou het miljoenen opleveren.

Angelique stuurde voor haar dood een uitgebreid onderzoeksrapport naar haar neven en nichten, om hen te informeren. Wat ze ermee doen? Het zal mij benieuwen. De miljoenen komen waarschijnlijk in de Barneveld-boerderij terecht. Dan worden er toch nog – oneerlijk, maar wat is eerlijk vandaag de dag? – kinderen met een handicap mee geholpen. Grappig detail: de Barneveld-boerderij en de broer van Troela worden ook met fotografie afgebeeld in het Hilligumse plan, terwijl die veel verder weg ligt.

Angelique liep al jarenlang met een idee dat ze niet kon plaatsnemen. Ze had het gevoel dat iemand van achteren druppels op haar haar of in haar nek gooide. Koude druppels. Ze klaagde er vaak over, maar ik kon er niets mee. Ik dacht dat het een vreemde gewaarwording was, misschien door stress of vermoeidheid.

Nu, na haar dood, denk ik daar anders over. Ik ben ervan overtuigd dat zij slachtoffer is geworden van hypnose onder lichte narcose. Onbewust zal ze zich een beetje van die hypnose of de narcose hebben kunnen herinneren. Die druppels – misschien waren het geen ingebeelde druppels, maar een herinnering aan iets wat echt gebeurd was. Een injectie. Een prik. Iets wat haar is aangedaan zonder dat ze het bewust heeft meegemaakt.

Ik blijf erbij: zelfmoord was niets voor de strijdlustige Angelique. Ze was een vechter. Ze gaf niet op. Zelfs in haar donkerste dagen zocht ze naar manieren om terug te slaan. En vlak voor haar dood was ze bezig met een lijvige brief aan de advocaat van het patentbureau, waarin ze zijn argumenten volledig onderuit haalde. Op een paar regels na was die brief af. Waarom zou ze zelfmoord plegen als ze nog zo bezig was met haar gevecht?

Het telefoontje van de notaris

Op 3 juli 2019 werd ik gebeld door notaris Rick van der Ram. Ik had met Angelique een stilzwijgende regeling: zij betaalde de huishoudelijke kosten, en ik nam de boodschappen voor mijn rekening. Daarnaast had ik enkele advocatenrekeningen voor haar betaald – waaronder die van de eerder omschreven boef Verhoeken. Na haar dood maakte ik een overzicht van al die kosten. Ik vond dat die door de familie gedragen hadden moeten worden – door haar moeder, broer of zus. Zij hadden haar financieel moeten bijstaan, niet ik. Maar ze lieten bij leven verstek gaan, met al hun

miljoenen. En ik deed het graag voor haar.

Notaris Van der Ram liet me omslachtig weten dat ik niet voor vergoeding in aanmerking kwam. Hij dacht dat ik dat erg zou vinden. Maar ik was opgelucht. Het was niet om het geld dat ik het had gedaan. Als troost kreeg ik te horen dat het patentbureau NOL zijn rekening ook niet betaald kreeg. Dat voelde als de hoofdprijs. Ook het feit dat de nabestaanden wel iets hadden geërfd, maar niet veel, gaf me een goed gevoel. Marie Claire, die altijd haar mond vol had over Angelique als 'opmaakster', erfde nu van haar zus. Haar eigen kindsdeel had ze allang verhypothekerd, wist Angelique uit papieren in de kluis van haar moeder – die open stond met een theedoek ertussen. Dus Angelique's kindsdeel moest nu het eigen pensioen redden van die vooringenomen kwal met haar pensioen-ZZP-bedrijf.

Het onbegrip

Na haar dood heb ik het geprobeerd. Ik ben naar de politie gegaan. Niet met beschuldigingen, niet met harde bewijzen, maar met een vraag: "Hebben jullie ooit overwogen dat die druppels in haar nek echt waren? Dat er iets is gebeurd wat ze zich niet kon herinneren?"

De agent keek me aan alsof ik van een andere planeet kwam. "Meneer, u heeft het over hypnose? Over injecties waar ze zich niks van herinnert? Dat is iets uit films. Hier in Nederland plegen mensen zelfmoord omdat ze depressief zijn. Punt."

Ik probeerde het uit te leggen. De twee jongens in Amsterdam. De man in Brabant. Els Borst. De parallellen. Het patroon. Hij luisterde beleefd, knikte af en toe, en aan het einde zei hij: "Ik begrijp dat u verdriet heeft, meneer. Maar we moeten ons aan de feiten houden. En de feiten zijn dat uw vriendin van het dak is gesprongen. Daar zijn getuigen van."

Alsof een getuige op 80 meter afstand alles ziet. Alsof

iemand die van acht hoog springt, per se zelfmoord pleegt. Alsof er geen andere mogelijkheid is.

Ik ben ook naar de pers gestapt. Een paar journalisten toonden interesse, tot ze hoorden wat ik echt dacht. "Needle spiking? Hypnose? Meneer, dat klinkt nogal... u weet wel."

Ja, ik weet wel. Het klinkt gek. Het klinkt als een complottheorie. Eigenlijk als bedacht door Himmler.

Himmler, het brein achter Hitler, zei ooit: "Hoe ongelooflijker de boodschap, des te harder komt hij aan." De Cabal heeft die les goed geleerd. Want wat is de beste manier om de waarheid te verbergen? Maak haar zo ongelooflijk dat niemand haar gelooft. Zorg dat wie haar uitspreekt, weggezet wordt als een dwaas, een complotdenker, een warhoofd.

En precies dat gebeurde met mij. Mijn verhaal over Angelique, over de druppels, over de hypnose, over de Cabal – het was te groot, te gruwelijk, te onwaarschijnlijk voor woorden. Dus werd ik niet geloofd. Dus werd ik weggelachen. Himmler zou tevreden zijn.

Het stempel 'verward'

Maar er was meer. Angelique werd door de politie niet alleen gezien als een depressieve vrouw, maar als een verward persoon. Dat stempel kreeg ze al voor haar dood, zonder dat ze het wist. De wijkagent had haar – buiten haar medeweten – ingeschreven bij de GGD Zorgnet, een instantie voor dak- en thuislozen en verslaafden. Terwijl ze gewoon in haar eigen huis woonde, met een riante uitkering en een vast leven. Het was een manier om haar weg te zetten, onschadelijk te maken. Een verward persoon hoef je niet serieus te nemen.

Rond 2015 was er een heksenjacht gaande in de media. 'Verwarde personen' werden overal gezien, overal

gemeld, overal gevreesd. Het was de ideale manier om lastige mensen te discrediteren. Want wie eenmaal dat stempel heeft, kan van alles worden beschuldigd – en niemand zal luisteren naar wat hij of zij te zeggen heeft.

Precies dat gebeurde met Bart van U., de man die Els Borst vermoordde. Hij werd weggezet als een verwarde jongen, sociaal niet slim, die door een of andere duistere kracht was aangestuurd. Zijn motief? Goddelijke opdracht, zeiden ze. Maar wat als er meer was? Wat als hij, net als die twee jongens in Amsterdam, werd gebruikt? Net als Angelique? De politie hoefde zich dan niet meer te verdiepen in de connecties, de patronen, de mogelijke waarheid. Het was al verklaard: verward persoon. Klaar.

En zo kon het ook dat Angelique's analyses – haar onderzoek naar de micro-oorlog en de aanslagen in Parijs en Brussel – gewoon genegeerd konden worden. Wie neemt een verward persoon serieus? Voor de lezers die geïnteresseerd zijn in deze diepgravende onderzoeken, zijn ze opgenomen in de appendix achterin dit boek. Daar kunt u zelf lezen wat Angelique ontdekte en hoe ze verbanden legde die door de officiële instanties nooit zijn onderzocht.

Himmler zou tevreden zijn. Want hoe ongelofelijker de boodschap, des te harder komt hij aan. Maar als je de boodschapper eerst ongeloofwaardig maakt, hoef je de boodschap niet eens aan te horen.

Het zwarte slot

Op de ochtend van 23 augustus 2018, vlak voordat ze wegging, zei Angelique tegen me: "Doe de deur goed dicht, en vergeet het zwarte slot niet."

Een doodgewone opmerking, zou je denken. Maar waarom zou ze dat zeggen als ze niet van plan was terug te komen? Het zwarte slot was een extra hangslot dat we gebruikten als we allebei weggingen. Het was een teken

dat het huis extra goed afgesloten was. Als ze van plan was geweest om zelfmoord te plegen, waarom zou ze dan benadrukken dat ik het slot erop moest doen? Waarom zou ze willen dat het huis veilig achterbleef, alsof ze later terug zou komen?

Die woorden spoken nog steeds door mijn hoofd. Ze verwachtte terug te komen. Ze had geen afscheid genomen. Ze had geen brief achtergelaten. Ze had me niet verteld dat ze weg zou blijven. Alleen dat ene zinnetje: "Vergeet het zwarte slot niet." Alsof ze me opdracht gaf om het huis te bewaken tot ze terug was. Alsof ze dacht dat ze terug zou komen. De politie interesseerde het niet. Ze stelden alleen persoonlijke vragen, voor het rapport. Het zwarte slot? Geen vraag over gesteld. Nee, ze bracht mij in extra problemen omdat ik voor niemand mocht open doen. Ook niet voor politie.

De getuige

De politie baseerde haar conclusie 'zelfmoord' onder andere op een getuige. Een oude vrouw van 80 jaar, aan de overkant van de straat, op ongeveer 80 meter afstand. Zij zou hebben gezien dat Angelique langs het dakhek liep, voetje voor voetje, naar het platte dak, en toen sprong. Tachtig meter. Op die afstand zie je iemand bewegen, maar zie je echt of ze geduwd wordt? Of ze alleen is? Of er iemand achter haar staat? Een vrouw van 80 heeft niet de scherpste ogen, zeker niet op die afstand. En wat ze precies heeft gezien, is nooit in detail onderzocht. De politie stelde alleen de standaardvragen voor het rapport. Niemand vroeg: "Was er iemand anders op het dak?" "Heeft u iemand zien weggaan?" "Heeft u gezien hoe ze bij het hek kwam?" Er kon iemand achter een instalatie of rookkanaal zitten.

Nee. Ze zagen een vrouw die van het dak sprong, en concludeerden zelfmoord. Het paste in het plaatje dat ze

al hadden: een verwarde, depressieve, overwerkte professor. Klaar. Maar wat als die getuige iets heeft gemist? Wat als Angelique niet alleen was? Wat als ze werd geholpen? Het zwarte slot zegt me dat ze terug wilde komen. De onbetrouwbare getuige zegt me dat we niet alles weten. Het stempel 'verward' zegt me dat niemand het wilde weten.

De mens Angelique

Angelique had haar nukken. Ze kon onhebbelijk zijn, erg dwars, en bekvechten als de beste. Haar familie deed echter alsof ze gestoord en ziek was. Maar naar haar luisteren? Ho maar. Ik kon prima met haar omgaan. 18 jaar lang heb ik het gedaan, en ik had het nog 18 jaar volgehouden. Ik lachte haar nukken gewoon weg. Ze had een klankbord nodig – en dat was ik. Ik probeerde het niet beter te weten, niet slimmer te zijn. Ik was er gewoon.

Op mijn vroegere werk bij Fokker Aircraft, bij de medische dienst, hing een poster met een opschrift: "Wat is normaal? Bent u normaal? Ooit wel eens een normaal mens tegengekomen? En hoe beviel het?" Dat opschrift maakt iedereen die anderen veroordeelt heel klein. Iedereen heeft gebreken, maar ook pluspunten. Als je familie vindt dat iemand zich te schande gedraagt naar hun maatstaven, terwijl diegene nooit door een arts is behandeld voor iets – waar halen ze dan het recht vandaan om iemand verplicht te laten opnemen? En waarom moest Angelique altijd bekvechten? Omdat haar toehoorders doof en blind waren voor haar argumenten. Dat was haar familie. Ze begrepen haar niet. Helaas hebben veel hoogbegaafde mensen dat probleem: ze worden niet begrepen.

De laatste maanden

Van december 2016 tot 23 augustus 2018 werd ze geconfronteerd met moedwillige tegenwerking van de

universiteit, zwartmakerij, omgekochte advocaten die voor haar werkten maar de tegenpartij bevoordeelden, en een patentbureau dat haar saboteerde. Het was een systematische oorlog tegen één vrouw.

Op 23 augustus 2018 is het Angelique 'schijnbaar' allemaal te veel geworden. In plaats van de lift naar beneden te nemen, ging ze naar het dak van de flat. Ze was nooit suïcidaal in mijn beleving. Nooit. Maar die dag gebeurde het.

Volgens de politie had een getuige – een oude vrouw van 80 aan de overkant, 80 meter verderop – gezien dat Angelique langs het dakhek liep, voetje voor voetje, naar het platte dak. En daar sprong ze naar beneden. Acht hoog. Ik wil geloven dat ze direct dood was. De politie heeft nog gereanimeerd, maar het mocht niet baten.

Ik blijf erbij: ze heeft vlak van tevoren een trigger gekregen. Waarschijnlijk via aanspreken, een briefje. Iets wat haar tot die daad heeft aangezet. Zelfmoord? Nee. Dit was moord. Bij haar vertrek van huis wist ze echt nog niet dat dit gebeuren ging.

\

Hoofdstuk 14

En nu kom ik bij het onderzoek dat Angelique en ik heel lang samen hebben uitgevoerd. Zij was zoals gezegd een geweldig goede epidemioloog. Dat betekende dat zij uitstekend verbanden kon leggen en ontrafelen. Patronen zien waar anderen alleen losse feiten zagen.

Er bestaat wereldwijd een groepering van zeer vooraanstaande medische en technische wetenschappers die door hun schaduwwetenschap zo ver vooruit zijn op politie, politici en gewone burgers. De Cabal, verenigd in een kerkgenootschap. Deze mensen zijn door hun vooruitstrevende kennis niet te traceren of

op te sporen. Deze schaduwwetenschap bestaat uit allerlei vindingen die bij wet verboden zijn. Niet omdat ze per se kwaadwillend zijn, maar omdat wetenschappers nu eenmaal de drang hebben om te ontdekken. Simpel gezegd: omdat ze het kúnnen. De Frankensteins en de Mengelen van deze tijd. Deze medisch-technische vindingen geven hen macht over anderen in hoge posities – macht die niet te onderschatten is.

Als je een schaduwregering zoekt, zul je die in deze Cabal-groep vinden. Je vindt ze in de top van de wetenschap, als minzame, vriendelijk ogende mensen. In werkelijkheid zijn ze keihard. Zij verdelen de miljardensubsidies. Je kunt ze herkennen, maar bewijzen? Helaas, niets. En kom je echt te dichtbij? Dan is niets in je leven meer zeker.

De duistere uitvinding

Een van de duistere uitvindingen is gedwongen hypnose met een injectie van een geheime substantie. Je raakt half buiten bewustzijn, maar blijft voldoende bij kennis om een opdracht en een trigger in je onderbewuste op te nemen. Vervolgens word je ergens wakker – waarschijnlijk in je eigen bed. Je weet dat je raar hebt gedroomd, maar je kunt het niet meer thuisbrengen.

Een tijdje later – een jaar, of langer – hoor, zie, voel of lees je de trigger. Je gaat een voor jou totaal onbekend huis binnen, pakt een mes, en slacht de bewoners zo bloederig mogelijk af. Daarna loop je verward naar buiten, niet wetend hoe je bij deze daad bent gekomen. De politie spreekt van terrorisme of een verwarde persoon, maar staat zelf ook voor een raadsel. Want tot die dag was je een modelburger. Je voelt wel dat er iets niet klopt, als in een droom. Maar als je het over hypnose zou hebben bij de politie, word je vierkant uitgelachen. Dat bestaat niet in hun wereld.

Voorbeelden

Het is een tijdje geleden dat dit soort zaken voorkwam, maar ze zijn er. De moord op de oudere mevrouw Wittenberg (niet te verwarren met onze hoofdpersoon, ook geen familie) en oud-minister Els Borst kunnen zomaar in deze categorie vallen. En dan al die mensen die overtuigd onschuldig in gevangenissen zitten – allemaal speelbal van de Cabal? De politie zou zich geen raad weten met deze kennis. Ze zijn al blij als ze een uitvoerder kunnen oppakken via hun bekende technieken. Helaas zijn er duizenden potentiële uitvoerders, van ieder geloof, stroming, of wat dan ook.

En zo weet ik dat Angelique, als tikkende tijdbom voor bepaalde figuren, ook is getriggerd tot haar sprong de diepte in. Met haar bewijsbare kennis kon ze zoveel hooggeplaatste personen beschadigen. Ze moest worden opgeruimd. En wat is nu mooier dan een zelfmoord, met een oudere vrouw als getuige op 80 meter afstand aan de overkant? Ze wist het. Diep in haar onderbewuste wist ze dat er iets met haar was gebeurd. Ze klaagde erover, en ik begreep het maar niet.

De opdracht

Ik had van Angelique de opdracht gekregen: als haar iets raars zou overkomen – een ongeluk, bijvoorbeeld – dan moest ik haar verhaal bij de politie melden. Maar wat moet ik met haar zogenaamde zelfmoord onder hypnose? Ook ik word vierkant uitgelachen. Dus wat doet een schrijver? U leest het. Jaren klaagde ze over druppels in haar nek en haar. Ik vermoed dat er tijdens het toedienen van de narcose enkele druppels zijn gemorst op haar haar en in haar nek, en dat dit een traumatisch herinnerend gevolg heeft gehad.

Terrorisme en verbanden

Angelique kon zoals gezegd uitstekend verbanden vinden en ontrafelen. Bij gebrek aan voldoende werk op haar eigen terrein, ging ze onder andere het wereldwijde

terrorisme onderzoeken. En de moco-oorlog in Amsterdam, die ze hieraan linkte. De cocaïne-rip die daarvan de aanleiding was, kon je regelrecht linken aan de cocaïnefabriek van de Oranjes onder koning Willem III.

De uitspraak van Willem-Alexander – "Ik wil geen Willem IV heten, want die staat naast Marta 38 in de wei" – werd onmiddellijk opgepikt door de onderwereld. Gwenette Martha, de onbetwiste koning van de onderwereld, regeerde met zijn 38-pistool naast de koning van de bovenwereld. Zijn trawanten kregen ook van die moco-koeiennamen. Ja, die criminelen zijn niet dom. Zijn tweede man heette bijvoorbeeld Boef. Wel dom – of eerder slachtoffer – zijn een bepaald slag terroristen die met hypnose en een trigger een aanslag plegen. Het is natuurlijk een bewuste keuze van de opdrachtgevers om een paspoort of identiteitskaart in een auto te laten liggen, of een DNA-spoor rechtstreeks naar de dader te laten leiden.

De kruistocht

Ondanks dat ik een mooie boerderij in Hongarije heb waar we leuk hadden kunnen kippen voeren, tomaten en druiven kweken, en met internet ook nog wat wetenschap hadden kunnen doen, bleef ze in Rommeldam haar verdomde kruistochten voeren tegen windmolens, als een Don Quichot.

Ik zal ook nog een kruistocht voeren. En dat is dat haar troponine-vinding postuum op haar naam komt. Deze roman is daar een onderdeel van. Iedereen mag met haar troponine-vinding geld gaan verdienen en ermee aan de haal gaan, wat mij betreft. Behalve Boer&lui en kompaan. Wat een schuim is dat.

Hoofdstuk 15

29 augustus 2018 – De dag van de crematie

Vandaag heb ik mijn vriendin begraven. Althans, vanmorgen kreeg ik een telefoontje van het notariskantoor dat ik er niet bij mocht zijn. Broer en zus wilden haar stiekem wegmoffelen, zoals ik dat noem. Eerst mocht ik nog bij de crematie zijn. In zeer beperkte kring, had de familie besloten. Verder werd niemand uitgenodigd. Informatie over haar overlijden zou pas na de crematie worden verstrekt. Zo had de familie het geregeld.

Moeder Liza Wittenberg was er ook niet bij. Zij had haar been gebroken, zeiden ze, en kon het allemaal niet aan. Mij werd op de mouw gespeld dat de beenbreuk kwam door de schok en het verlies van haar dochter. Later hoorde ik dat de vrouw onder dwang – daar komt ie weer – uit huis was gehaald en daarbij flink verzet had gepleegd. Haar wens was om tot haar dood in haar eigen huis te wonen. Ze stond nog ingeschreven op haar oude adres. Volgens haarzelf kon ze nog prima voor zichzelf zorgen! Maar ze werd gedwongen geplaatst in een verpleeghuis, en toevallig brak ze haar been. Die vrouw had haar hele leven nog nooit iets gebroken, behalve dat ene fietsongeval in Noordwijk wat achteraf niet meer dan een kneuzing bleek te zijn. Ze waren gewoon bang dat moeder op de begrafenis stennis zou schoppen, met haar gebroken been in het gips, en dat er dan onderzoek zou komen.

De ballonnen

Ik kon misschien niemand uitnodigen, maar ik heb hemel en aarde bewogen. Al haar collega's, haar vrienden – voor zover ik e-mailadressen had – heb ik aangeschreven. Ik vroeg hen om een lauwerkrans of een plant te sturen, ter laatste eer. Zelf mocht ik niet naar binnen, maar de mensen kennende die ik heb

aangeschreven, en het aantal toezeggingen dat ik kreeg, moet het er vol hebben gestaan met planten en bloemen. Angelique was niet zo van de snijbloemen. Terwijl ze vroeger, als wijsneus-kind, op haar vaders bloembollenbedrijf in Lisse, juist bloemenkransen verkocht. De cirkel was rond, maar zij was er niet meer om het te zien.

Ik mocht mijn begrafenisrede niet voorlezen. Verschillende collega-professoren hadden hem later gelezen en vonden hem prachtig, maar ik mocht hem niet uitspreken. De familie had beslist. Ik ben wel naar het crematorium gegaan, samen met een andere vriendin, Elizabeth. Ten tijde van de crematie hebben we een compilatie van gekleurde ballonnen opgelaten – Angelique's lievelingskleuren, en twee zwarte. Elizabeth heeft er een iPhone-filmpje van gemaakt. Dat staat nog steeds online.

Begrafenisrede / Ode aan Prof. dr. Angelique C.M. Wittenberg PhD

Ik zal mij even voorstellen: Johan Alphons M. De Kuijper.

Ik heb Angelique bijna twintig jaar gekend, waarvan achttien jaar op basis van vriendschap. We woonden niet wettelijk samen, maar ik was er altijd voor haar als ze me nodig had. Dus ik mag zeggen dat ik haar in haar laatste jaren goed heb gekend. Ik wist alles over haar ups en downs. Echter, zij verbood mij met anderen over haar te praten. En omdat ik haar enige echte vriend nog was, kon ik haar niet verraden, zoals ze dat met vuur kon zeggen. Haar leven was voor mij een gesloten boek.

De dag van haar overlijden, 23 augustus, hebben we samen een aantal rekeningen betaald. Ze vroeg 200 euro op haar ABN-rekening. Daarna wilde ik even een stukje fietsen en boodschappen doen. Plotseling zei ze: "Mag ik eerst even weg?" Ik was verrast – ze ging niet zo vaak meer naar buiten – maar zei natuurlijk ja. Ze kleepte zich

leuk aan: sportschoenen, strakke spijkerbroek, strak jasje. Haar figuur leek op dat van een meisje van 25. Ze was net 58 geworden. Ik vermoedde dat ze iets voor zichzelf wilde kopen met die 200 euro.

Omdat het huis nooit leeg mocht blijven – zij wilde dat de deur goed verzegeld was – riep ze op de galerij: "Doe je de deur goed dicht, en vergeet het zwarte slot niet." Een hangslot zonder impact, zou je denken. Voor haar was het een must. Met deze woorden liep ze de galerij af.

Angelique was een hele lieve vrouw. Goudeerlijk. Erg impulsief, dat wel, en daarmee nogal eens overheersend. Maar dat was ook haar charme. Ik hield daar wel van, ik moest erom lachen. En dan verscheen die glimlach, dat mondje als een hartje, waardoor iedereen smolt. Ik in ieder geval wel.

Wetenschappelijk

Op haar vakgebied heeft ze vele, thans prominente, artsen opgeleid. Studenten stonden in de rij voor een plek in de populaire Hart- en Vaatziekte-groep, waarvan zij principal investigator was. Haar publicaties – ongeveer 650, waarvan vele zeer hooggeplaatst – zijn daar stille getuigen van.

De laatste vijf jaar van haar leven, tot en met ten minste 2017, werd ze door Thomson Reuters in één adem genoemd met Nobelprijswinnaars, in de lijst van 3000 meest geciteerde wetenschappers ter wereld. Enkele jaren stond ze er zelfs in twee disciplines tegelijk. Als je bedenkt dat er miljoenen wetenschappers op de wereld rondlopen, mag je dat een prestatie van formaat noemen.

Haar laatste wetenschappelijke kunststukje was de ontdekking van de troponine-pieken in het bloed van patiënten, vlak voor een mogelijke hartaandoening. De meeste wetenschappers vonden dat stukje data vervelend, niet uit te leggen. Ze comprimeerden het tot een geheel, of mieterden het in de prullenbak. Angelique

vond juist die prullenbak interessant. Ze trok al dat gecompriëerde uit elkaar en zag dat die troponine-pieken actiever werden naarmate een patiënt vaker tekenen van een naderend hartprobleem vertoonde. Ze dacht: als we een apparaatje kunnen uitvinden dat de troponine in het bloed meet tijdens die voortekenen, kunnen we misschien heel veel hartaanvallen voorkomen. (Het is iets gecompliceerder dan ik nu uitleg.) Ze heeft met toestemming van Urasma Universiteit patent aangevraagd. In juli 2018 werd dat patent positief gepubliceerd door het Europees Patentbureau.

De vreemde fotocompilatie bij haar kist, die dag, verwees naar die troponine-pieken.

Tegen de stroom in

Angelique was, juist omdat zij andere dingen in de wetenschap zag dan de standaard, en vanwege het perfectionisme dat in haar zat, continu bezig tegen de stroom in te roeien. Ze vocht voor haar recht en haar gelijk. Dat is haar fataal geworden. Dit tegen de stroom in gaan had zij onbewust gemeen met de meeste genieën en hoogbegaafden. Albert Einstein bijvoorbeeld – ze botsen met de autoriteit van hun leidinggevenden.

De wetenschap is een unieke vrouw verloren. Het citaat "Velen keken ernaar, maar een enkeling zag het" geldt zeker voor haar analytische brein. Ik hoop dat ze de eer van haar troponine-vinding – die schriftelijk is erkend door de decaan van Urasma MC – postuum alsnog mag krijgen.

Ik heb vandaag geen woord te veel over Angelique gezegd. Hoe anderen ook over haar dachten, het is allemaal bewijsbaar.

Laat Angelique voortleven in de wetenschap, zoals ze in mijn – en in onze – gedachten zal blijven voortleven.

Ik ben ontzettend trots dat ik je heb gekend, mijn liefste.

Dank u.

Hoofdstuk 16

Nadat de politie Angelique op straat had gevonden en tevergeefs had gereanimeerd, vonden ze op haar lichaam haar paspoort en adresgegevens. Al snel werd er aangebeld en op de deur gebonsd. Ik was in huis. Ik had van Angelique de dringende opdracht gekregen om voor niemand anders dan haar open te doen. Zelfs toen de politie op het balkon probeerde binnen te komen, hield ik me aan haar opdracht. Ik deed niet open. Pas nadat de politie van het balkon was verdwenen, belde ik 112. Ik vroeg naar de reden van hun komst. Een brok in mijn keel toen ik hoorde dat er iemand van de flat was gesprongen. Ik kon 1 plus 1 optellen. Ik opende de voordeur. De agenten bevestigden mijn vermoeden.

De opdracht

En ja, vraag jezelf af: waarom krijg ik de opdracht om voor niemand anders dan Angelique zelf open te doen? Waarom worden er extra sloten op de deur gezet als zij "WEET" dat ze nooit meer terugkomt en ik in problemen kom met de politie? Dat rijmt echt niet met zelfmoord. Dat rijmt met moord. Ze wist al heel lang dat er iets ging gebeuren. Ze wist dat ik alleen gelaten zou worden, in de problemen zou komen. En ze probeerde me te beschermen, op de enige manier die ze nog had.

Het verhoor

Sindsdien mocht ik niet meer alleen in de woning zijn. Ik werd ongeveer een uur verhoord over Angelique en onze relatie. Ik heb met zeer veel verdriet verteld over haar, over ons, over de afgelopen achttien jaar. Daarna kreeg ik een half uur om mijn persoonlijke spullen bij elkaar te zoeken. Omdat ik geen familie was, moest ik weg. Ik

stond ineens op straat, uit huis gezet waar ik achttien jaar had gewoond, waar ik lief en leed had gedeeld met Angelique. Niet alleen zij was dood. Het was ook het einde van een levenstijdperk. Een keiharde confrontatie. Dit zou nooit meer terugkomen.

De verloren spullen

In de schok van dat half uur, terwijl ik mijn spullen bij elkaar zocht, deed ik natuurlijk precies het verkeerde. Ik had er achttien jaar gewoond. Er lagen heel veel waardevolle spullen waarvan ik niet kon bewijzen dat ze van mij waren – en die ik op dat moment niet in mijn hoofd had. Ze zijn veelal verloren gegaan in de afwikkeling door de notaris, die de spullen van Angelique liquideerde. Een paar kleren, mijn ondergoed, mijn computer – meer had ik niet.

Het goud

Dezelfde notaris heeft op mijn aanwijzingen later nog voor 160.000 euro aan goudstaven teruggevonden in de kluis van de Rabobank in Hilligum. Goud dat Angelique in 2010 van haar broer had gekocht. Goud dat nu, op 10 maart 2026, 560.000 euro waard is. Zus Marie Claire had Angelique altijd beschuldigd van geld opmaken. Maar Angelique was juist zuinig. Ze vond dat ze voor niemand hoefde te sparen – via de universiteit en AOW had ze een goed pensioen opgebouwd. Maar het goud, haar appeltje voor de dorst, heeft ze altijd zorgvuldig bewaard.

De troponine-vinding

Ook de vinding op het gebied van de troponine-pieken was weer een last voor de Urasma MC-universiteit. Angelique was eigenlijk te eerlijk geweest. Haar eerste gegevens had ze uit haar eigen proefschrift en onderzoeken. Ze was al jaren bezig met troponine-onderzoek. Hartklachten bij vrouwen werd ook in haar proefschrift beschreven. Het waren anderen die met haar populaire onderzoeken mochten weglopen, met

toestemming van Hofstra. Haar troponine-ideeën haalde ze grotendeels uit de zogenaamde 'trashcan' – het afval van anderen.

Toen ze de opdracht van Boer&lui kreeg, kreeg ze ook zonder verplichtingen al zijn gegevens. De schrijfpdracht was nieuw voor haar, en ze wilde het als pilot doen.

Boer&lui ging telefonisch overal mee akkoord, zolang Angelique maar ging schrijven. Op papier wilde hij niets – om de eerder genoemde redenen: niemand mocht weten dat hij Wittenberg had ingehuurd.

Voor de Tropanine vinding wilde ze wel met Boer&lui samenwerken, maar op gelijkwaardige basis. De schrijfpdracht was daarmee beëindigd.

Op het abstract dat door MD Akkersloot in Rome was gepresenteerd, vond zij exact de gegevens die haar vermoeden bevestigden. Een doorbraak in de hartziekten. De troponine-pieken in het bloed van een patiënt gaven een mogelijke hartaanval bij voorbaat aan. Met deze kennis kon de cardioloog vooraf medicatie geven. Angelique heeft haar ontdekking dus geheel uit gepubliceerde data verkregen.

Waarom ziet Angelique Wittenberg in één oogopslag wat Boer&lui met zijn hele afdeling in acht jaar en 10 miljoen euro niet zag? "Vele keken ernaar, maar een enkeling ziet het." En het is die enkeling die de kwaliteit heeft en de wetenschap voortbrengt.

De verificatie

Het enige wat Angelique nog nodig had, was verificatie van de uitgebreide data die Boer&lui in zijn onderzoek met een grote groep mensen had verzameld.

Samenwerken zat er niet in. Maar "die aap", zoals hij haar noemde, kon nog veel meer kunstjes, zo had ze hem laten weten. Boer&lui gaf ongegeneerd alle gegevens van zijn onderzoek aan een buitenstaander, wetende dat zij wél eerlijk was. Juist omdat Boer&lui en

Akkersloot zich al van hun slechte kant hadden laten zien, heeft Angelique, in tegenstelling tot bij eerdere ideeënroof, haar bevindingen nu met datum en tijd op e-mail gezet. Helemaal tegen het zere been van Boer&lui.

Toen Angelique haar ontdekkingen deelde met Boer&lui, was dat volgens de e-mails in de vroege avond. De volgende dag openbaarde professor Boer&lui de vinding als de zijne, binnen de universiteit. Met veel tamtam wilde hij de vinding bekend maken op een congres waar hij al spreektijd had.

Boer&lui, wilde direct zijn presentatie bij prof. OudeopWoning 2016 aanpassen. Hier was hij als extra informatie deel weer op het WCN-congres op 17 november 2016, ingeplant. Uiteraard heeft Angelique hier een stokje voor gestoken en prof. OudeopWoning en Arend Mosterd, de commissaris geïnformeerd van de onregelmatigheden in het abstract 2015/2016. Prof. OudeopWoning zag zijn congres al wereldwijd verschrompelen tot 0.

Het werd Boer&lui, verboden door de Decaan van ErasmusMC, om op het WCN te spreken over de Troponine ontdekking van Angelique.

Echter Angelique werd op de vingers getikt dat ze met de melding naar Arend Mosterd en prof. OudeopWoning, haar geheimhouding had geschonden.

Die was echter getekend tot en met het einde dienstverband, en deze kwestie speelde buiten haar werkzaamheden op de universiteit "het abstract had zij immers van Boer&lui, zelf ontvangen en daaruit de fraude ontdekt" september 2016 dus volkomen onterecht.

OudeopWoning op hoge poten naar de decaan Urasma MC, na het bestuderen van de emails over de troponine vinding en de dreiging over de onregelmatigheden/fraude in het onderzoek van Boer&lui, werd Angelique Wittenberg, door de decaan van Urasma MC schriftelijk

erkent als vinder en ontdekker van de troponine pieken zoals zij dat heeft bedoeld. Ze moesten wel!

De integriteit van Boer&lui

Maar het is toch te gek dat een lid van de zwartekousenkerk, die tot vier keer toe genoemd wordt bij fraude en diefstal van uitvindingen, steeds de hand boven het hoofd wordt gehouden? De decaan van Urasma, lid van dezelfde kerk, schrijft: "Wij hebben geen aanleiding te twijfelen aan de integriteit van professor Boer&lui." Zelfs professor Barcs, hoofd cardiologie in Leiden, stond op omvallen door zijn samenwerking met Boer&lui en Polderstraat. En nu heb ik het over vier fraudegevallen waarbij Boer&lui genoemd werd. Er waren ook diverse afsnoeprojecten van teleurgestelde collega's – meestal vrouwen – waarbij Boer&lui steeds de hand boven het hoofd werd gehouden.

Volgens Angelique was professor Boer&lui een middelmatige statisticus die zijn leerstoel had gekregen bij het afscheid van zijn toenmalige afdelingshoofd Simonis Dekker, samen met het 10-miljoen-euro-project. Zelf had Boer&lui geen naam om subsidie aan te vragen. Daar had hij altijd de hulp van mensen met naam voor nodig – zoals Angelique Wittenberg, die bij NWO bekend stond als de subsidietrekker. Ze had diverse commissies bij NWO voorgezeten vanwege haar vakkennis, en dat leverde haar ook naam op bij andere subsidieverstrekkers.

De interne rechtspraak van de universiteit

Is er iets goed mis in die omgeving, die ook nog haar eigen rechtspraak mag uitspreken? Afdelingshoofden die hun ondergeschikten terroriseren. Zolang je braaf aan het lijntje loopt, merk je er niet veel van. De eigenzinnige

Angelique daarentegen werd een bedreiging. Ze hadden al nooit verwacht dat ze de universiteit zou verlaten. Wat als ze met haar verhaal naar buiten ging, naar de pers? Ze had het immers al eens gedaan, met OudeopWoning. Dat konden ze nog net in de kiem smoren. Maar Angelique Wittenberg was nu een losgeslagen projectiel. Ze moest dood.

Big Pharma

Daarnaast was haar uitvinding een bedreiging voor Big Pharma, een van de steunpilaren van de Cabal. Big Pharma heeft honderden miljarden in omloop in de hartziekte. Het herstellen van hartziekten is hun core business, niet het voorkomen ervan. En dan komt er een studentikoze dame met een uitvinding die hartaanvallen tot het verleden kan degraderen? Door vooraf via bloedmonsters vast te stellen of een patiënt een hartaanval kan krijgen, en dit met medicatie te voorkomen?

Dat is net zoiets als de olie-industrie een motor die op water loopt presenteren.

De afhandeling

Hoe het verder gaat met de familie Wittenberg weet ik natuurlijk niet meer. Echter, de voorspelling van Angelique komt met de gedwongen opname van haar moeder steeds dichterbij. Ik heb persoonlijk professor Hofstra geïnformeerd over de dood van zijn pupil en hem per e-mail gevraagd zorg te dragen voor een verdere afhandeling van haar uitvinding en patent. Professor Hofstra vond het verschrikkelijk wat hij las in mijn e-mail. Echter, het patent en de uitvinding waren aan de erfgenamen. Hij zou mogelijk ook contact met hen opnemen. Omdat ik ook een vijfde van de opbrengst zou

krijgen – Angelique had bedacht: een vijfde voor mij, een vijfde voor haarzelf, drie vijfde voor de investeerders – vond ik dat ik enig recht van spreken had. Maar de molens van notaris Van der Ram gaan traag. Van der Ram liet mij desgevraagd weten dat het patent verlopen was en dat vernieuwing veel geld zou kosten. Duidelijke antwoorden heb ik niet gekregen.

Echter, de vinding staat schriftelijk toegekend door de decaan van Urasma MC aan Angelique Wittenberg. En dat zal ik elke nieuwe patenthouder inwrijven. Al moet ik die brief duizendvoudig via het internet verspreiden. Ik had de brief graag als bijlage toegevoegd, maar dan openbaar ik echte namen en plaatsen – en dat kan ik jammer genoeg niet doen. Nog niet.

Hedy Lamarr

Hedy Lamarr is ook pas lang na haar dood erkend als uitvindster van wifi, gps en bluetooth. Ze was zo geniaal dat de rest van de wetenschap haar niet begrepen. Ik ben naar professor Hofstra gegaan – haar grootste vijand, maar ook de man die postuum haar wensen zou kunnen verwezenlijken. Wat hij met mijn wens heeft gedaan, hing ook af van de erfgenamen. Ik heb er niets meer van vernomen.

Hoofdstuk 17

Ik had het kunnen missen. Het was maar een klein bericht, ergens in een regionale krant, mei 2022. "Het Belang van Limburg." Iemand had het op internet gezet, jaren later, en mijn oog viel erop.

"Needle spiking is aan een sterke opmars bezig. Wat is het nu precies? Er bestaat nog veel onduidelijkheid over, klinkt het bij experts. 'Het is een bizar fenomeen met veel

vragen en weinig bewijzen.'''

Ik las het een keer. Toen nog een keer. Needle spiking. Ik kende die woorden. Ik had ze zelf geschreven. In 2019, in een boek dat bijna niemand had gelezen, een boek dat ik in elkaar had gezet omdat ik niet kon zwijgen. *The Murder of Angelique Wittenberg and the Cabal Connection*. Ik had het op Bol.com gezet, voor wie het horen wilde. Weinig mensen hadden geluisterd. Dit verhaal, nu 2e druk maart 2026.

En toen stond het in de krant. Alsof de wereld eindelijk wakker werd.

2019: Het begin

Ik was geen schrijver. Nooit geweest. Maar na haar dood, na de stilte van de politie, na de lege blikken van iedereen die zei "het is verschrikkelijk, maar u moet verder", na dat alles had ik geen keus. Ik moest het opschrijven. Niet voor de wereld. Niet voor roem of geld. Voor haar. Voor Angelique. Zodat iemand, ooit, zou weten wat er was gebeurd.

Ik schreef over de druppels in haar nek. Over de angst die ze niet kon benoemen. Over Hofstra, die geniaal was en gevaarlijk. Over de twee jongens in Amsterdam, geweldloos, die op een avond een sleutelbos vonden en een bejaard echtpaar afslachtten alsof het niets was. Over de verwarde man uit Rotterdam die Els Borst vermoordde en zich niks kon herinneren.

Ik schreef over needle spiking. Niet zoals de kranten het later zouden beschrijven. Niet als een nieuw fenomeen in het uitgaansleven, een manier om meisjes te drogeren en te misbruiken. Nee, ik schreef over wat het echt was.

Een injectie die minstens vier seconden duurt. Je voelt het onmiddellijk, maar je kunt niks doen. Geen alarm slaan. Geen verzet plegen. Je wordt uitgeschakeld, niet om je te beroven of te misbruiken, maar om één ding: je

onderbewuste te hypnotiseren. Iemand in je hoofd te planten. Een opdracht. Iets wat je later, zonder het te weten, zult uitvoeren. Supergeleerde wetenschappers, de Mengele's onder hen, gebruiken dit om mensen criminele dingen te laten doen. Dingen die ze met hun schone leven nog nooit hadden gedaan. Dingen waartoe ze niet in staat waren. *Testcase*, schreef ik. *Gewoon omdat het kon. Een geintje onder de Cabal-leden*. Niemand las het. Niemand geloofde het. Ik was een oude man met een theorie, meer niet.

Minstens vier seconden stond in het artikel, naar mijn idee ben je binnen een fractie van een seconde al onder zeil.

2022: De bevestiging

En nu, drie jaar later, stond het in de krant. De experts wisten niet precies wat het was, zeiden ze. Weinig bewijzen, veel vragen. Perfect voor criminelen, schreef de journalist. *Haha*, dacht ik. *Daarom is het zo gewild bij criminelen, heren experts*.

Ik las verder. Het ging over jonge vrouwen in uitgaansgebieden, geprikt zonder het te merken, wakker wordend met black-outs en zonder herinneringen. Eng, schreven ze. Verontrustend. Ja, dacht ik. Eng. Verontrustend. Maar dat is niet de helft. Want wat gebeurt er met die meisjes, heren experts? Worden ze alleen beroofd? Misbruikt? Of krijgen ze ook iets mee? Iets in hun hoofd? Een zaadje dat later, op het juiste moment, tot bloei komt?

Ik dacht aan Angelique. Aan hoe ze 's nachts wakker schrok, haar hand in haar nek. Aan de koude druppels waar ze over klaagde, de druppels die niemand anders voelde. Aan hoe ze zei: "Als ik bang ben," maar nooit wist waarvoor. Haar lichaam wist het. Haar lichaam herinnerde zich wat haar geest moest vergeten.

Ik dacht aan die twee jongens in Amsterdam. Gewoon,

zei iedereen. Normaal. Nooit agressief. Tot die avond. Tot die sleutels. Tot dat adres. Tot dat bloed. Achteraf wisten ze van niets. Ze wisten niet hoe ze daar waren gekomen. Ze wisten niet wat ze hadden gedaan. Het was weg. Alsof iemand een schakelaar had omgezet en daarna weer terug. *Testcase*, dacht ik opnieuw. *Gewoon omdat het kon. Een geintje.*

Ik dacht aan Els Borst. Minister van Staat. Medicus. Vrouw die wist hoe het werkte in de hoogste kringen. Die ook, net als Angelique, op het punt stond om uit de school te klappen. Om te vertellen wat ze had gezien. Wat ze wist over Big Pharma, over de invloed van geld op wetenschap, over de prijs die betaald werd voor stilte. En toen was er Bart van U. Een sociaal niet bijster intelligente jongeman uit Rotterdam. Van voren niet wetend dat hij van achteren ook nog leefde. Die op een doordeweekse avond van Rotterdam naar Bilthoven fietste, Els Borst met 41 messteken ombracht, en later zei dat hij zich er niks van kon herinneren. De tweede politieke moord in Nederland, na Fortuyn. Maar het werd niet als politieke moord gezien, want de dader wist niet wat hij deed. Hij had geen motief. Het was een razernij, zeiden ze. Een opwelling. Net als die twee jongens in Amsterdam. Net als al die anderen.

De verbinding

Ik legde het artikel weg. Mijn handen trilden. In 2019 had ik het opgeschreven. Drie jaar later stond het in de krant alsof het nieuw was. Alsof niemand het had kunnen zien aankomen. Maar ik had het gezien. Angelique had het gezien. Haar lichaam had het gevoeld. Alleen wilde niemand luisteren.

Ik keek naar haar foto. Naar die glimlach, dat mondje als een hartje. Naar de ogen die zoveel hadden gezien en nog meer hadden verzwegen. "Je had gelijk," fluisterde

ik. "Je had overal gelijk in." Geen antwoord. Natuurlijk niet. Alleen de stilte, die overal was, in elk hoekje van het huis.

Wat nu?

Sinds die dag weet ik het zeker. Niet alles. Niet de details, niet de namen, niet de bewijzen die een rechter zou willen zien. Maar het patroon. De verbindingen. De manier waarop gewone mensen, op onverklaarbare momenten, dingen doen die niet bij hen passen.

En ik weet dat Angelique niet sprong. Ze is vermoord. Op dezelfde manier als die twee jongens werden gebruikt. Op dezelfde manier als Bart van U. werd gebruikt. Op dezelfde manier als al die anderen. Een injectie, vier seconden, een opdracht diep in haar onderbewuste geplant. Wachtend op het juiste moment. De juiste trigger. En toen, op 23 augustus 2018, ging ze niet naar beneden. Ze ging naar boven. Naar het dak. Omdat iets in haar hoofd, iets wat niet van haar was, haar dat liet doen.

Ik zal het nooit kunnen bewijzen. De politie zal nooit onderzoek doen. De universiteit zal nooit verantwoording nemen. Hofstra zal nooit boeten. Maar ik weet het. En nu, met dit krantenartikel in mijn handen, weet ik dat ik niet gek ben. Dat ik het al zag in 2019. Dat de wereld langzaam wakker wordt. Te laat voor haar. Altijd te laat. Maar niet te laat voor de waarheid.

Pink Floyd

Ik denk aan wat ze altijd zei, Angelique. Een citaat van Pink Floyd, haar favoriete band. "*Kom uit die comfortabele onwetende numb.*" Ze zei het tegen mij. Tegen zichzelf. Tegen iedereen die wilde luisteren. Stop met wegstaren. Stop met geloven wat ze je vertellen.

Voel. Zie. Denk.

Ik heb het geprobeerd. Ik heb gekeken. Ik heb gezien. En wat ik zag, was te groot, te gruwelijk, te ongeloofwaardig voor woorden. Maar het is waar. Het is allemaal waar. En ik zal het blijven zeggen, zolang ik adem, voor haar. Voor Angelique. Voor de waarheid die ze niet meer kan vertellen.

Hoofdstuk 18

En dan komen we op de populaire doodsoorzaken van de Cabal, wereldwijd. Wetenschappers op uiteenlopende gebieden willen hun kennis zodanig uitbreiden dat we echt kunnen spreken van Frankensteins, Mengelen en de ongelooflijke James Bond-tegenstanders. Alleen er is geen James Bond die alle kwade verslaat. Zij staan mijlenver boven wet en recht. De echte Blofelds van deze wereld hebben het recht in hun zak zitten.

De beste soldaten, vechters, uitvoerders worden opgeleid door het leger. Ze doen ervaring op in diverse vuurhaarden in de wereld, gehard en gebikkeld. Dan worden ze weggekocht door de Cabal, die privélegertjes financieren. Hier verdienen ze ruim drie keer zoveel als in het Amerikaanse leger. De schaduwregeringen, zij die een terroristische aanslag ergens beramen waar het hen op dat moment uitkomt. Drugs is een goed middel om een grote groep soldaten – meestal voorheen boeren en landarbeiders – op te hitsen. Maar de narcosehypnose, daar kun je één zelfmoordterrorist mee maken.

Voor wie denkt: ik ga echt niet met zo'n bomvest rondlopen?

Narcosehypnose

Wie denkt dat het niet bestaat? Lees de voorbeelden. En vooral de voordelen: het slachtoffer weet het niet, krijgt onverwacht ergens ongezien een prikje, kan in het onderbewuste enkel enige onrust ervaren – die onrust kan hun leven kapot maken, in een paranoïde toestand, maar dat is voor de Cabal gewoon collaterale damage. Het slachtoffer heeft achteraf geen flauw idee wat er is gebeurd.

Een van de meest succesvolle TV series tussen 2006 en 2013 was “DEXTER” een sympathieke massa moordenaar welke als medisch wetenschapper bij de politie werkte. Zijn favoriete wapen “Needle spyking” Het verdoven van zijn meestal boosaardige slachtoffers. Zullen er echt geen kwaadwilligen zijn de hetzelfde doen met een lichte narcose en hypnose? Ik weet zeker van wel.

Zo zijn er in Amsterdam twee jongens – totaal geweldloos – die een paar sleutels op straat vonden. Wat mogelijk de trigger was. Ze gingen naar het adres dat erbij stond en slachtten de bewoners vreselijk bloederig af. Na afloop wisten ze niet wat er was gebeurd. Waarom? Tja, testcase. Gewoon omdat het kan. Een geintje onder de Cabal-leden. Zo zijn er wereldwijd genoeg bomaanslagen gepleegd door mensen van wie je jezelf toch wel heel erg kunt afvragen waarom iemand met zo'n onbevlekt verleden zoiets zou doen. Mensen die bomaanslagen plegen en hun paspoort in de auto laten liggen bv.

Zou jij zoiets doen? Het zou niet eens in je opkomen, toch? Zoals Pink Floyd al jaren roept: "Kom uit die comfortabele onwetendheid, numb."

Vreemde moorden

Ook de vreemdste moorden. Ik noem hier even de

gelijknamige mevrouw Wittenberg. De boekhouder zou het gedaan hebben. Maar wat is zijn motief? Dan heeft hij het weer niet gedaan. De tuinman komt in zicht. Maar voor het Openbaar Ministerie heeft de boekhouder met een DNA-vlekje toch weer een daderprofiel. Voor een erfenis komt hij niet in aanmerking. Maar toch – als hij niet eens zelf weet dat hij het gedaan heeft? Zelfs het OM geeft het op en laat de boekhouder uiteindelijk vrij?

Minister van Staat Els Borst stond, net als Angelique, op het punt uit de medische school te klappen. Ook gruwelijk vermoord. De dader: een sociaal niet bijster intelligente jongeman uit Rotterdam, die van voren niet weet dat hij van achteren ook nog leeft. Hij bekent. De tweede politieke moord na Fortuyn, maar het wordt niet als politieke moord beschouwd – want de moordenaar wist niet dat mevrouw Borst uit de school ging klappen. Het was een gewone razernij, zeggen ze.

Angelique en het OM

Na haar ontslag bij de universiteit heeft Angelique aangifte gedaan van de haar bekende fraudezaken bij het hoofd van het Openbaar Ministerie. Ondanks dat ze haar zaken kon bewijzen, werd ze afgedaan als rancuneus naar de beroemde professor Hofstra. Niets werd daadwerkelijk onderzocht. Ze hebben haar bewijzen niet eens opgevraagd, laat staan ingezien. En de politie heeft een beeld van haar geschetst waarbij zij als verward persoon te boek kwam te staan. Zelfs bij de GGD Zorgnet werd ze door de wijkagent – buiten haar medeweten – ingeschreven. Hoe vals kun je zijn? Dat behandelt dak- en thuislozen en verslaafden. Nou, zij viel daar echt niet onder, met haar riante afgedwongen uitkering. Hiermee creëert de overheid mensen met het stempel 'verward', die ze op de plank kunnen leggen voor als ze zo'n persoon weer eens nodig hebben.

Bart van U.

Zo ook die jongeman, Bart van U. Hij zou eerst zijn zus, waar hij bij inwoonde en die hem altijd goed onderhouden had, op de trap hebben vermoord. Dit alles na een simpel maar geweldloos leven. Deze jongen is onder hypnose getriggerd. Om daar aanwezig te zijn. Ik geloof nooit dat hij Els Borst heeft omgebracht – voor zo'n klus zou hij een veel te onzekere factor zijn. De mogelijkheid dat Els Borst deze zogenaamde dader zijn daad uit zijn hoofd had gepraat, was veel te groot. Nee, Els Borst is vermoord door een kille professional. Deze jongen moest daar onder hypnose, onwetend, in de omgeving gezien worden. En een keertje aanbellen, een vingerafdrukje plaatsen, etc. Hij hield van messen – nou en? Zo zijn er duizenden jongeren die wel een paar stoer uitziende messen op hun kamer hebben. Het is vrij verkrijgbaar. De gevaarlijkste teflon keukensets liggen voor iedereen in snoepjeskleuren bij de Action voor €6,95 per set. Die krijgt je zoontje van zes nog mee! Deze messen snijden als boter door een mensenlichaam. Weer iemand onschuldig vast. Met onderlinge afspraken, hij veilig in zijn dwangverpleging, drugs of medicijnen naar behoefte, en de Cabal vrijuit. Het OM en de politie hebben, naar tevredenheid van het grote publiek – de gemiddelde mens in 'the comfortable numb' – de zaak opgelost.

Het persbericht

Uit onderstaand persbericht, dat rechtstreeks uit de koker van het OM komt, staat vast dat Angelique en ik gelijk hebben.

1. De politie weet niet waar ze de dader moeten zoeken.
2. Het mag absoluut geen politieke moord zijn.

3. De verwarde man is, ondanks dat niemand iets weet of gezien heeft, ineens in beeld. Publiek afgeleid door de vrouw met het rode mutsje.

4. Er is maar één optie: een verwarde van de plank halen. Ze hadden deze jongen allang klaar staan als dader, vanaf februari of nog veel eerder. Ook zijn zus is vermoord door de Cabal, maar ja, wie wil daar nu het fijne van weten? De gek heeft toch bekend. Dat die voor een plaatsje in het verzorgingstehuis alles bekennt, nemen we er maar voor lief bij.

Ja, ook onze rechtstaat wordt bestuurd door de Cabal. Wereldwijd. In ieder geval de zogenaamd democratische landen.

Angelique's onderzoeken

In de laatste jaren van haar leven heeft Angelique diepgravend onderzoek gedaan naar twee onderwerpen die haar bijzonder bezighielden: de micro-oorlog in Amsterdam en de aanslagen in Parijs en Brussel. Ze zag verbanden die door de officiële instanties nooit zijn onderzocht. Omdat deze analyses zeer gedetailleerd zijn en een aparte leeservaring vormen, heb ik ze opgenomen in de appendix achterin dit boek. De lezer die geïnteresseerd is in de manier waarop Angelique's analytische brein werkte, kan daar haar bevindingen nalezen.

Naschrift van de auteur

Deze brief is nooit serieus genomen door de politie. Angelique's analyse werd weggewuifd als de fantasie van een verwarde vrouw. De bewijzen die ze aanvoerde, werden niet eens bekeken. Jaren later, toen de aanslagen in Parijs en Brussel al lang waren gebeurd en de daders dood of gevangen waren, las ik haar analyse

opnieuw. En ik zag wat zij had gezien: een patroon van symboliek dat niet toevallig kon zijn.

Of ze gelijk had in alle details, weet ik niet. Maar dat ze iets op het spoor was, daar twijfel ik niet aan. Angelique zag verbanden waar anderen alleen chaos zagen. Dat was haar gave. En uiteindelijk werd dat haar dood.

Hoofdstuk 19 (Epiloog)

Tijd na haar dood – Brokstukken van de waarheid

De jaren na Angelique's dood zijn voorbijgekropen. Ik heb mijn kruistocht voortgezet, zoals ik beloofd had. Haar naam postuum eren, haar troponine-ontdekking aan haar verbonden houden, de wereld laten weten wat er gebeurd is. Maar het is niet gelukt. Niet echt.

Behalve dit schrijfsel. Dit boek, dat nu opnieuw actueel wordt. Net als dat needle spiking-artikel waarover ik in 2019 al schreef, en dat jaren later ineens in de krant verscheen alsof het nieuw was. Zo kan het ook met dit verhaal. Misschien duikt er onverwachts een hint op, een aanwijzing, iemand die eindelijk durft te spreken. De waarheid heeft de neiging om boven te komen, al duurt het soms generaties.

De waarheid is als water, het komt altijd boven.

Berichten uit de familie

Contact met Angelique's collega's heb ik niet meer. De wetenschap gaat door, zonder haar. Maar van nicht Ingrid – een van de weinige familieleden die nog wel eens iets liet horen – vernam ik wat er met de familie gebeurde.

Neef Marc, die burgemeester was geworden, is kort na Angelique overleden. Ook hij kon niet ontsnappen aan het lot dat de familie Wittenberg leek te achtervolgen. Ik weet niet of zijn dood iets met de Cabal te maken had, of gewoon pech. Maar het viel wel op: weer iemand uit die

familie die te vroeg ging.

En moeder Liza? Die heeft nooit meer kunnen ontsnappen uit haar dementiegevangenis. De voorspelling van Angelique kwam uit: na haar gedwongen opname in het verpleeghuis is ze er nooit meer uitgekomen. Of ze beseftte wat er gebeurd was? Of ze ooit naar haar dochter heeft gevraagd? Ik weet het niet. De familie hield me buiten, en zij was allang niet meer aanspreekbaar.

Het geld, het goud, het stuk grond in Hilligum – het zal allemaal wel naar de Barneveld-familie zijn gegaan, zoals Angelique voorspelde. Harry zal zijn medicijnen blijven slikken, Troela zal haar boerderij krijgen, en de kinderen zullen nooit weten wie hun echte vader is. Marie Claire zal haar mond houden, want praten kost geld en aanzien.

Feit is: bij het opstellen van deze herziene 2^e druk maart 2026, 8 jaar na dato, heb ik geconstateerd via Google Maps dat al het land rond de Villa van Six (Six laan 6) in Hillegum vol is gebouwd. Zelfs de watertoren staat afgebeeld met een foto als uitkijktoren. Ook hierin is Angelique voorspelling op zelf uitgezochte feiten weer bewaarheid geworden. Ik hoop dat de 9 neven en nichten, door de informatie die zij tijdig van Angelique ontvingen achteraf nog enig respect (behoudens Ingrid) voor haar kunnen opbrengen want dit ontbrak bij leven. De fooi die Harry voor hun in gedachten had zal ongetwijfeld veel hoger zijn uitgevallen. Harry en zus Marie Claire werden rijker door het aandeel van Angelique en haar erf-aandeel van moeder Liza.

De onbeantwoorde vragen

En ik? Ik blijf zitten met vragen. Waarom dat zwarte slot? Wie was die getuige echt? Wat heeft ze gemist? Waarom

heeft de politie nooit naar het slot gevraagd?

Ik heb geen antwoorden. Alleen dit verhaal. En de hoop dat iemand, ooit, de waarheid zal zien. Net als met needle spiking: het duurt even, maar uiteindelijk komt het bovendrijven.

Angelique zei altijd: "Velen keken ernaar, maar een enkeling ziet het."

Ik ben die enkeling niet. Ik heb alleen gekeken en mijn bevindingen opgeschreven. Maar misschien is er iemand anders die het wél ziet. Misschien bent u dat wel.

Einde

Appendix

A. Angelique's analyse van de Moco-oorlog

Rommeldam, 12 mei 2016

De brief aan de politie – Vervolg en conclusie

Vervolg van Angelique's analyse

De symboliek van de getallen

In mijn analyse heb ik verschillende keren gewezen op het belang van getallen. Met name het getal 3 en zijn veelvouden komen steeds terug. $3 \times 3 \times 3 = 27$ is een getal dat in meerdere contexten opduikt.

Op 21 april ($2+1=3$) om 3.31 uur viel kerncentrale Doel 3 stil door een zogenaamde softwarefout. Drie is ook het getal van de Heilige Drie-eenheid, en 27 staat in de numerologie voor de macht van de maansikkel – het vruchtbare gebied in Syrië en Irak dat door ISIS wordt opgeëist. Ik acht het zeer waarschijnlijk dat deze 'softwarefout' geen toeval was, maar sabotage. Een test, wellicht, voor wat nog komen gaat.

De betekenis van Dabiq

Het tijdschrift van ISIS heet Dabiq, genoemd naar een stad in Syrië waar volgens de profetie de beslissende slag tussen moslims en ongelovigen zal plaatsvinden. Maar zoals ik in mijn analyse heb laten zien, kan de naam ook op andere manieren worden gelezen.

Dabiq staat voor mij voor de steden die het doelwit zullen zijn: Parijs, Antwerpen, Duinkerken-Dover, Rotterdam en Houston. De letters zijn te vertalen via spiegeling en numerologie:

- D wordt P (gespiegeld)
- A blijft A
- B wordt DD (twee D's)
- I wordt R (zelfde numerologische waarde)
- Q wordt H (zelfde numerologische waarde)

Zo ontstaat PADRDH – maar met de juiste interpretatie komen we uit op de vijf steden die ik heb genoemd. Het land van de vaders van de leiders van de invasie in Irak wordt aangevallen.

Een waarschuwing

Ik schrijf deze analyse niet om bang te maken, maar om te waarschuwen. De patronen zijn te consistent, de symboliek te doorwrocht om toeval te zijn. Er wordt een spel gespeeld op een niveau dat ver boven ons begrip uitstijgt. De spelers zijn niet de terroristen die we op televisie zien, maar degenen die hen aansturen – de meesterbreinen achter de schermen.

Ik heb eerder gewezen op de mogelijke betrokkenheid van de Cabal, een netwerk van vooraanstaande wetenschappers en machthebbers die zich bezighouden met schaduwwetenschap en manipulatie op wereldwijde schaal. Deze analyse bevestigt voor mij dat zij actief zijn en dat zij hun snaren trekken in de geopolitieke

ontwikkelingen van onze tijd.

Tot slot

Ik hoop dat u mijn analyse serieus neemt. Ik besef dat veel van wat ik hier schrijf onorthodox is en misschien ver buiten de gebruikelijke denkkaders van de politie valt. Maar juist daarom is het belangrijk om ernaar te kijken. De werkelijkheid is vaak vreemder dan fictie.

Mocht u vragen hebben of behoefte hebben aan nadere toelichting, dan ben ik te bereiken via de bekende kanalen.

*Hoogachtend,
Angelique Wittenberg*

Hierbij reageer ik op het verzoek van de politie van 10 mei jl. om informatie over de onthoofdingszaak in Amsterdam. De Moco-oorlog in Amsterdam heeft naar mijn mening verwantschap met de aanslagen in Parijs en Brussel. Aangezien ik binnenkort een nieuwe aanslag verwacht, hoop ik dat de politie op korte termijn notitie neemt van mijn analyse.

Ik bied de politie een alternatieve analyse van de gebeurtenissen. Achter de Moco-oorlog zit mijns inziens een organisatie of persoon die de Moco-oorlog gebruikt om een moraliserende boodschap over te brengen. Al is de uiteindelijke bedoeling waarschijnlijk een geheel andere, namelijk het creëren van een *false flag*, ter voorbereiding van een repressief of extreemrechts beleid.

Een persiflage op het koningshuis

De Moco-oorlog is mijns inziens een persiflage op het koningshuis, met name op prins Bernhard. Uit de naam Nabil Amzieb kunnen de woorden *fabel amfi* worden gemaakt. Ofwel, een moraliserend verhaal met pratende dieren (fabel) waar men zelf middenin zit (amfi betekent rondom). Zo is Gwenette Martha de koe in de wei naast Willem I tot IV, en staat de verdwenen partij van 200 kg

cocaïne vermoedelijk voor de Nederlandse Cocaïne Fabriek, waarvan de Oranjes grootaandeelhouder waren, en voor het 200-jarig jubileum van het Koninkrijk (beide in 2013).

De gebruikte methode is het best te begrijpen aan de hand van een alternatieve kijk op de zaak Ina Post. Ina Post zou een moord hebben gepleegd vanwege het stelen van een postcheque. Deze zaak kan worden geduid door een dubbele betekenis te geven aan haar naam. Spiegelen van een 'a' geeft een omgekeerde 'a': **Ina Post is ING Post**. Uiteraard is dit ironisch bedoeld. Ina Post lijkt als dader voor het plegen van een 'grap' te zijn geselecteerd vanwege haar naam. Deze zaak lijkt overigens op de moord uit *Misdaad en Straf* van Dostojevski, waarbij een oude woekeraarster wordt gedood door een student die zijn theorie wil toetsen dat sommige mensen boven de wet staan en het hen is toegestaan om te doden.

Symboliek in de Mocro-oorlog

De uitgebrande Volkswagen Caddy geeft een associatie met *Daddy* (zo werd Bernhard door Juliana genoemd). Mijehof betekent mogelijk 'hof is van mij', met verwijzing naar de Greet Hofmans-affaire. Amzieb betekent ook 7.00 AM, het tijdstip van de melding van het aantreffen van het hoofd (ook de melding lijkt in scène te zijn gezet). De tweede uitgebrande auto werd gestolen uit Ondiep Zuidzijde (uit de letters kan Amzieb worden gemaakt). Kelbergen verwijst mogelijk naar boomkwekerij Kelbergen. Het logo van dit bedrijf heeft een heel specifieke vorm (twee driehoeken) en gespiegeld is dit de vorm van Mali (verwijzend naar het legendarische Malinese koninkrijk). Het nummerbord 1 LVP 8 verwijst mogelijk naar Bernhard (1) Van Lippe Biesterfeld met 8 middelnamen.

Het hoofd was zo neergelegd dat het in het waterpijpcafé

leek te kijken. 'Pijp' lijkt te verwijzen naar prins Bernhard. In het café moeten we vermoedelijk het geheim van de Nederlandse Cocaïne Fabriek zien. Terzijde, uit de naam Nabil Amzieb kan tevens 'Zie Namibië' worden gemaakt. Waarschijnlijk wordt hier verwezen naar Boko Haram, met een link naar de Demmink-zaak.

In de Eerste Wereldoorlog werd cocaïne uit de Cocaïne Fabriek aan soldaten van meerdere, ook Duitse, partijen gegeven om ze zonder vrees en vermoeidheid te laten vechten. Dit heeft parallellen met de Moco-oorlog: onbevreesde jonge mensen, ongekend excessief geweld, vele liquidaties en een chaotische aard. Ook is het wilde westen in Amsterdam wellicht een persiflage op het jagen van prins Bernhard in Afrika. Prins Bernhard gaf al zijn jachten de naam van zijn favoriete dier, de olifant. In de Moco-oorlog lijkt de naam 'koe' favoriet.

De verdwenen cocaïne en de spelers

De Moco-oorlog gaat om een verdwenen partij van 200 kilogram cocaïne. In de Moco-oorlog wordt Boef naar het Crown Hotel in Antwerpen gestuurd om te onderhandelen. Een derde man die dubbelspel speelt, zou een berichtje naar Benaouf hebben gestuurd met de tekst 'hij komt eraan'. Vervolgens zou Benaouf een berichtje hebben gestuurd naar twee schutters en wordt Boef doodgeschoten. (Vergelijking met de film *Scar* en het verhaal *Ben Hur* geeft aan dat het hier vermoedelijk gaat om een in de val laten lopen; de dubbelspeler bestaat waarschijnlijk niet.)

Twee maanden later is Benaouf zelf doelwit bij de schietpartij in de Staatsliedenbuurt. De (vermeende) schutters hebben de bijnamen Chiep Chiep, Popeye en Kinker. Chiep Chiep is Hamza Belhadj (lijkt op 'belhamel') en vlucht naar Marokko, waar zijn vader ervan wordt beschuldigd de rechter om te kopen. Dit doet denken aan het verhaal van Popeye: *The Quest for Pappy*, waarin

Popeye op zoek gaat naar zijn vader (in de havenstad Tanger). Chiep Chiep is de bootfluit ('tuut tuut') uit het Popeye-lied. Hamza lijkt ook te verwijzen naar Wimpie, die verzot was op hamburgers. De film *Popeye* is van King Features (Kinker), een dochtermaatschappij van Hearst Corporation. Na haar ontvoering door een links-radicalen groep werkte Patty Hearst mee met haar ontvoerders. Dit verwijst naar het chaotische karakter van de Moco-oorlog, waar het lijkt of betrokkenen van de ene bende naar de andere overlopen. Bij de schietpartij worden twee jongens in de auto van Benaouf vermoord. Een daarvan heet Moppie. Zo is deze schietpartij waarschijnlijk bedoeld: als een moppie, een grap.

Vergismoorden met een boodschap

Ook de vergismoorden hebben boodschappen die kunnen worden begrepen als er een dubbele betekenis aan de gebruikte namen wordt gegeven. Een van de (schijnbare) vergismoorden is op Augustine Nyantakyi. Uit de naam Nyantakyi kan de naam Tanganyika worden gemaakt. Tanganyika is de oude naam van Tanzania, in de tijd dat Bernhard daar een stuk land had gepacht om regelmatig op te kunnen jagen. Augustine kwam uit Hippo (nijlpaard). Er lijkt hier dus geen sprake van een vergismoord, maar de moord is een parodie op de jachtpraktijken van Bernhard in Afrika.

Ook interessant is voor wie (schijnbaar) de moord was bedoeld. Dit betrof Aziz Kallah, die weer een goede vriend was van Tariq el Idrissi. Een samentrekking van beide namen geeft Tariq Aziz. Met 'el Idrissi' wordt aangegeven dat het hier om een geleerd man gaat. Hiermee verschijnt een parodie op de invasie in Irak.

Een tweede vergismoord was op Stefan Regalo Eggermont. Deze naam kan worden omgezet in 'geen legale Germaan' (mogelijk is hij half-Spaans). Stefan reed in een Fiat Punto. Hiermee lijkt te worden gezegd: hier

worden punten op de i gezet. De moord vond plaats in de Conradstraat. Conrad is een Duits bedrijf en heet Conrad Electronic SE. SE kan worden omgezet in SA (kantelen van de A). De Duitse SA hield zich bezig met straatgevechten met politieke minderheden. Ook dit is waarschijnlijk weer een persiflage op prins Bernhard, die een rol speelde in de SA. Eaneas Lomp uit Krommenie werd gezien als verdachte. Lomp en Krommenie (kromme knie) verwijzen beide naar een bijzondere voet en daarmee naar de cartoonist Don Martin.

De moord op Samir Erraghib

Ook de volgende moord wordt gezien als onderdeel van de Moco-oorlog. Op 11 mei 2012 wordt Samir Erraghib uit IJsselstein vermoord. Dit was nadat de zendmast in IJsselstein in brand was gevlogen, omdat deze niet goed meer werkte maar toch energie bleef krijgen. De naam Erraghib kan worden omgezet naar 'Big Error!' Een van de verdachten was Abdelghani El H. uit Vianen. Het bedrijf Vianen Telecom handelt in in- en verkoop van mobiele telefoons. Abdelghani was een beruchte winkeldief en beroofde supermarkten in het hele land (zo kwam hij waarschijnlijk aan zijn mobieltjes). Het lijkt belangrijk om notitie te nemen van de plaats van de moord: dit is de Lanceerplaats. Wellicht verwijst dit naar het lanceren van het idee (het in brand laten vliegen van installaties). Dit is zorgwekkend wanneer dit in verband wordt gezien met het idee van een kerncentrale als doelwit.

Het Scheepvaartmuseum

Tijdens een feest (met een merkwaardig gezelschap van artiesten en criminelen) in het Scheepvaartmuseum in Amsterdam werd Souhail Laachir vermoord. Van Souhail kan 'Sail' worden gemaakt, van Laachir 'chiraf' (streepje van de A wordt op de L geplakt, dan wordt L een F). Het wapen had Souhail gekregen van Massod Amin Hosseini

(kan staan voor Assad, Idi Amin en Saddam Hoessein). Dit verwijst vermoedelijk niet alleen naar de praktijken van Bernhard als directeur van het WNF, maar ook naar de contacten van prins Bernhard in verschillende kringen.

Souares – een zeer intelligent uitziende Marokkaan – is de mysterieuze coördinator en opdrachtgever van de Cabal. Ook Omar L. genoemd, zou onder deze naam excuus hebben aangeboden voor de vergismoord op Eggermont aan diens weduwe, gepleegd door de tegenpartij. Deze Omar L. of Souares (hij zal ongetwijfeld nog veel meer namen hebben) regelde het geld en wapens voor de Marokkaanse criminelen, selecteerde ze en voorzag ze van codenamen in binnen- en buitenland. Daarnaast had deze Souares ook vermeende contacten met een crimineel genaamd Hitler – weer zo'n leuke parodie op onze eigen koninklijke 'schelm' prins Bernhard.

Heinrich en Gokhan

Tot slot zijn er Heinrich A en Gokhan C. Zij hebben (volgens de politie) staan posten bij het waterpijpcafé. Tijdens hun wachtpost stapte uit een donkere BMW een man (was dit de mysterieuze Sou?) die een uur in het café verbleef. Heinrich A en Gokhan C hebben vervolgens de donkere BMW gevolgd. Nadat de donkere BMW werd aangehouden door de politie, zette Heinrich A zijn wagen aan de kant en vluchtte Gokhan C naar buiten: *Go Khan Go*. Mogelijk wordt hiermee verbeeld dat de donkere BMW werd gevolgd om de buit die door de inzittenden in het waterpijpcafé was opgehaald (de baten van de Cocaïne Fabriek) te bemachtigen. Van de aanhouding door de politie van de donkere BMW is overigens niets bekend. Doofpot of routinecontrole en niet genoteerd – wie zal het zeggen.

Vermoedelijk wordt hier nu een link gelegd met de aanslagen in Parijs en Brussel en de aanhoudingen in

Birmingham. Gokhan C en Heinrich A (40 jaar) zijn mogelijk beide personages die onderdeel zijn van het personage Fazal Sajjad Younis Khan (40 jaar), die onlangs in Birmingham is aangehouden. De naam Fazal Sajjad Younis Khan verwijst naar de antichrist (Dajjal) en de alles verwoestende eindstrijd. Vermoedelijk wordt bedoeld dat deze eindstrijd in Europa zal plaatsvinden en met het geld van de Oranjes wordt gefinancierd. (Nota bene: dit is vermoedelijk ook een persiflage op het verhaal dat Bernhard er tijdens de Tweede Wereldoorlog voor heeft gezorgd dat Shell de Duitse vliegtuigen die Rotterdam hebben gebombardeerd van brandstof – gelode benzine – heeft voorzien.)

De stieren van Terneuzen

Het volgende bericht is in deze context bijzonder alarmerend. Op de avond van 9 mei jl. renden plotseling twee stieren door de straten van Terneuzen. Het is volledig onbekend waar de stieren vandaan kwamen. Terneuzen is een zeehaven en ligt in een horizontale lijn op 40 km afstand van de kerncentrales in Doel. Er wordt waarschijnlijk satirisch bedoeld dat de politiemacht achter de koeien aan zat (evenals in Parijs) en de terroristen daardoor ongemerkt Nederland konden binnenkomen en hun weg naar Doel hebben kunnen vinden. Hieruit leid ik af dat binnenkort een nieuwe aanslag (met kernramp) zal volgen. Of in ieder geval laten de terroristen daarmee zien: dit is voor ons ook een fluitje van een cent. Die goedwillende politie van Terneuzen jaagt op stieren en heeft daarmee de handen vol.

Een meesterbrein

Zo'n spel als hierboven beschreven kan alleen uit een meesterbrein van de Cabal ontspruiten. En dan nog moet je je afvragen of Angélique alle ins en outs juist heeft bekeken. Politie en justitie, hulpverleners om hen heen, vragen zich af hoe deze jonge Marokkanen tot deze

wrede daden konden komen. Het elite speeltje van de Cabal – hypnose onder lichte narcose – kunnen of willen ze niet eens bedenken. En daarnaast een dosis cocaïne, want daar worden ze super overmoedig van.

Een waarschuwing

Ik vraag de politie met klem deze analyse serieus te nemen. De patronen die ik zie, zijn geen toeval. De symboliek is te consistent. Er wordt een spel gespeeld dat veel groter is dan de individuele misdaden. En de inzet is niet minder dan de veiligheid van ons land.

Hoogachtend,
Angelique Wittenberg

B. Angelique's analyse van de aanslagen in Parijs en Brussel

Rommeldam, 16 mei 2016

Geachte politie,

Ik vraag nogmaals uw aandacht voor mijn tip van 8 april jl. dat de man met de hoed Najim Laachraoui is. Ik vraag tevens uw aandacht voor mijn analyse van de aanslagen in Parijs en Brussel.

In een communiqué van ISIS over de aanslagen van Parijs wordt gemeld dat alle opeenvolgende doelwitten zeer minutieus waren gekozen. Met betrekking tot deze minutieus gekozen doelwitten heb ik nog geen analyse van de politie gezien. Wordt dit niet serieus genomen? De meeste zogenaamde terroristen zijn studenten van vooraanstaande westerse universiteiten. Onderschat deze mensen niet op hun uiterlijk.

Naar mijn mening zijn de aanslagen in Brussel en Parijs onderdeel van een groot spotticht, een satire. Alle doelwitten (namen, plaatsen etc.) hebben in dit kader een symbolische betekenis. Ik vermoed dat er een vele jarenlange voorbereiding aan vooraf is gegaan, waarbij

ook de aanslagplegers met zorg zijn geselecteerd.

Charlie Hebdo

Dat het gaat om een spotticht wordt het best duidelijk gemaakt met de aanslag op Charlie Hebdo. Het satirische tijdschrift wordt met een satire (spotticht) teruggepakt. De aanslag werd gepleegd door twee mannen die er uitermate sloom uitzien en de naam Kouachi dragen (lijkt op 'koe volk'). Coulibaly (lijkt op 'koe' en 'library') helpt ze vluchten. Zijn opdracht – "als het in het centrum niet lukt, ga dan naar de ring" – doet denken aan het vangen van koeien! Vervolgens zit er een spelfout (Amerikaanse spelling van een naam) in de gedenksteen, waardoor Hollande in grote verlegenheid wordt gebracht. De satire is: Hollande is een rund. Uit dit voorbeeld blijkt niet alleen dat de aanslagen een satire zijn, maar ook dat sabotage (waar dan ook) kernactiviteit van de aanslagplegers is.

Aladdin en Grimm

De aanslagen in Parijs en Brussel zijn m.i. onderdeel van een grotere satire waarin het Oosterse sprookje van Aladdin (verhalen van Duizend-en-één-nacht) en een Duits sprookje van Grimm de hoofdlijnen vormen. In beide sprookjes is er een geest in de fles, en in beide is er een machtig man die voor zijn plan om almachtig te worden een jongeman erop uitstuurt om hem te helpen. Door list en bedrog (spottend verbeeld in alle aanslagen) wordt het ultieme plan waarmee de vijand kan worden vernietigd, bemachtigd. Uiteindelijk wint de geest uit het sprookje van Grimm. De strijd voor het kalifaat is daarom een *false flag*! Het echte doel is de macht over Europa in de vorm van een extreemrechtse dictatuur (het Duizendjarige Rijk), geleid vanuit Duitsland-Oostenrijk.

De satire wordt verteld in de vorm van namen, plaatsen en foto's op internet. De twee jonge mannen spelen de hoofdpersonen, parallel aan Parijs en Brussel. Dabiq laat

er geen twijfel over bestaan dat Abaaoud de held is van Parijs. Interessant is dat hij als koning op foto's staat – dit past bij het sprookje van Aladdin, dat in Parijs speelt. Dit is geen normale foto! Dit komt overeen met de rol van een jonge man die prins wordt. Ook het 'broertje' en de geest lijken op het sprookje.

Gelijk aan Abaaoud op de foto van Dabiq over Parijs, laat Dabiq Laachraoui zien als held van Brussel (let op: er staat niet dat hij dood is). Interessant is verder dat Laachraoui op foto's staat als houthakkerszoon. Ook dit kan nauwelijks als een normale foto worden gezien! Dit past bij het sprookje van Grimm. Terwijl Parijs namen gebruikt, worden in Brussel beelden gebruikt. De man met de hoed is een opvallende figuur. Hij heeft vermommingen en zijn wandeltocht is significant. Daarom is de man met de hoed de hoofdpersoon uit Brussel. Het feit dat Dabiq Laachraoui eert als de onverslaanbare held van Brussel, en de man met de hoed de hoofdpersoon in Brussel lijkt te spelen, doet mij denken dat de man met de hoed Laachraoui is.

Gezien de persoonsverheerlijking van Laachraoui lijkt het in eerste instantie geenszins de bedoeling om dit te verhullen. Er lijkt te worden gewerkt met dubbelgangers: Abrini! Daarom nogmaals aandacht. Sabotage!!!!

Details over Parijs en Brussel

In de volgende alinea's meer detail over het verhaal in Parijs en het verhaal in Brussel.

Abaaoud is Aladdin. Hij wordt prins Aoui van het Keizerrijk Mali. Hij moet zijn vader in Parijs gaan bevrijden, die profetisch wordt gezien als een groot strijder, de Lion King. De aanslagen in Parijs vertellen dit verhaal. Dom Denise, Saint Denise – de klokkenluider van de Notre Dame wordt aangezien voor deze (Carillon). Wordt in de fles gestopt (La Bierre). Troepen opgehaald. Verdwijnen door de poort van Parijs (laatste schoten).

Abaaoud wordt achtergelaten en gedood.

Younes komt zijn vader wreken. Wellicht wordt de geest afhandig gemaakt van Jafar (wat in het sprookje regelmatig gebeurt). Patrick Maine is de geest van Abaaoud (Abaghost). Youni komt om 10.00 uur aan, met de geest in de fles. Maar hij komt te laat! Want op dat moment heeft al iemand anders in de grot der wonderen (Zaventem) het fameuze plan opgehaald.

Op Zaventem komt de houthakkerszoon aan, die door de geest is gestuurd uit het sprookje van Grimm! Hij is in vermomming: vermomming van Jezus de Hogepriester, ook in vermomming van Aladdin. Abu steelt het plan. Zie wat er op Zaventem gebeurt.

Dabiq nr. 14

In Dabiq nr. 14 wordt Laachraoui geportretteerd als onverslaanbare held. Dit komt niet overeen met de rol van zelfmoordterrorist. De broers Al Bakraoui worden beschreven als de belangrijkste mannen achter de aanslagen van Parijs en Brussel, maar de slechte motivatie hiervoor maakt dit ongeloofwaardig. Het artikel bevestigt mijn visie dat moet worden onthouden dat drie Raouls de helden zijn. Dierenverhalen spelen een rol.

Er lijkt te worden gewerkt met dubbelgangers: Khalid El Bakraoui en Namid Al Hamed zijn dubbelgangers. Ook Ibrahim El Bakraoui en Nemmouche zijn dubbelgangers (opdat je ook bij Ibrahim denkt aan een beul). Ook Laachraoui en Abrini lijken dubbelgangers. De gezichtsanalyse die Abrini aanwijst als man met de hoed, sluit dus niet uit dat ook Laachraoui op dezelfde basis als de man met de hoed kan worden geïdentificeerd. Sterker, het zou verklaren waarom Abrini zich kan aanmelden als man met de hoed.

Abrini is naar Birmingham gereisd, waaruit kan worden afgeleid dat zijn rol vermoedelijk in Engeland ligt. Verder vermoed ik dat Amine Choukri en Monir Ahmed Alaaj

aliassen zijn van Naim al Hamed, omdat deze namen bij zijn rol passen. Ook hij speelt later een rol.

De kaper van Egyptair heeft een grote bril en grote uitpuilende ogen.

Vier mannen geëerd

In het propagandabladd van ISIS, Dabiq nr. 14, worden vier mannen geëerd als helden van de aanslagen van zowel Parijs als Brussel. Laachraoui wordt geportretteerd als de onverslaanbare held van een filmverhaal, wat niet overeenkomt met een rol als zelfmoordterrorist. Dat Ibrahim en Khalid El Bakraoui worden beschreven als de belangrijkste mannen achter de aanslagen van Parijs en Brussel, is gezien hun curriculum vitae niet erg geloofwaardig. De vierde man, Belkaid, wordt wellicht genoemd omdat hij een volger of helper van Laachraoui is. De persoonsverheerlijking bevestigt mijn eerdere standpunt dat de drie wolven (Raoul) als de helden van de aanslagen moeten worden beschouwd. Abrini wordt niet genoemd.

1. Er lijkt te worden gewerkt met dubbelgangers. Khalid El Bakraoui en Naim Al Hamid zijn voor wat betreft hoofdomtrek dubbelgangers. Ook Ibrahim El Bakraoui en Nemmouche zijn dubbelgangers. Wellicht is dit om door middel van associatie ook bij het wat kinderlijke gezicht van Ibrahim El Bakraoui aan 'een beul' te denken. Dit is waarschijnlijk ook de reden dat er op internet ook een foto van Nemmouche te vinden is met een profiel gelijk aan de foto en profiel van Ibrahim El Bakraoui op Zaventem. Mogelijk zijn ook Laachraoui en Abrini voor wat betreft hoofdomtrek dubbelgangers. Dat Abrini is geïdentificeerd als de man met de hoed, sluit dus niet uit dat tevens Laachraoui zou kunnen worden geïdentificeerd als de man met de hoed.
2. Laachraoui en Belkaim zijn samen naar Hongarije

geweest, met Salah Abdeslam als chauffeur. Najim Laachraoui was aanwezig op het moment dat Belkaim het geld overmaakte. In de satire moet de man met de hoed Abaaoud als hoofdpersoon gaan vervangen. Abaaoud moet hiertoe worden gedood (door verraad middels overschrijving van geld naar nicht). Dit verraad gebeurt door Belkaim (hij doet de overschrijving). Omdat het in wezen een verraad is door de man met de hoed, moest de man met de hoed hier (symbolisch) bij zijn. Ook dit wijst erop dat Najim Laachraoui de man met de hoed is (uitgaande van mijn analyse van het verhaal uiteraard).

3. Ibrahim El Bakraoui noemt in zijn afscheidsbrief aan Yass dat het helpen met ontsnappen niet gaat lukken. Dit zou betrekking hebben op Bakkali. 'Beka' betekent bekaaid (er bekaaid vanaf komen). Het valt op dat meerdere personen die gevangen zijn genomen of doodgeschoten zijn (personen die die rol op zich moesten nemen) een naam hebben gelijkend op Bakkali (bijv. Belkaim). Zij komen er bekaaid vanaf. Dit bevestigt m.i. dat zorg is besteed aan de namen van de aanslagplegers. Yass verwijst mogelijk naar Yassin Cachiri. Deze man is geportretteerd als een geest (opgeblazen) in een omgeving die lijkt op een sprookje. In het sprookje van Aladdin helpt de geest om te ontsnappen. Yass kan ook verwijzen naar Jasmine, de vrouw van Aladdin.

4. Abrini reisde naar Birmingham. Het Birmingham Hippodrome is het grootste theater in Engeland, waar het sprookje van Aladdin heeft gespeeld. Ik acht het mogelijk dat Abrini daarom (symbolisch) naar dit theater is gegaan. De bedoeling zou zijn om het sprookje van Aladdin te stelen. Het sprookje verklapt immers waar de toverlamp zich bevindt, waarmee sultan Jafar machtig kan worden. Ik denk

niet dat Birmingham het doelwit is van de aanslag, gezien mijn analyse dat rivierdelta-gebieden (Frankrijk/België/Nederland en Londen, alsmede Houston) het uiteindelijke doelwit vormen. Mogelijk werd hier ook (expres) een vergissing gemaakt met de plaats Birchington-on-Sea, welke aan de oostkust van Engeland ligt en in de buurt van het werkelijke doelwit (Londen). Ik vermoed dat de rol van Abrini in Engeland lag, aangezien de naam Blair uit zijn naam kan worden gevormd. Bovendien zijn de reizen m.i. symbolisch. Zo staan de reizen naar Ulm voor de reizen naar Ur in het oude Mesopotamië (waar Abraham met een roeping werd weggeroepen uit zijn woonplaats). Als Abrini naar Engeland is gereisd, dan zal (zou) daar ook zijn plaats van aanslag zijn. Als Abrini's rol in Engeland lag, dan ondersteunt dit het idee dat Abrini niet de man met de hoed is.

5. Ik vermoed dat Amine Choukri en Monir Ahmed Alaaj aliases zijn van Naim al Hamed, omdat deze namen bij zijn rol passen. Choukri verwijst naar eeuwige zonne-energie en Monir Ahmed Alaaj naar 'die schitterende die het volk begroet'. Dit zijn vermoedelijk niet de namen of aliases van een onbekende man die werd aangetroffen in het huis waar de paspoorten werden gevonden. Ik denk dat het de bedoeling was dat deze paspoorten werden gevonden, terwijl Naim Al Hamed zelf zoek was. Ik denk niet dat het de bedoeling was dat Naim Al Hamed zo vroeg in het geheel van de aanslagen bij de politie zou belanden. Zijn rol kwam vermoedelijk later (eeuwige zonne-energie na een kernramp). Ik vermoed dat hij als Barabbas nog een rol had te vervullen (zie mail van 8 april). Hij ging immers niet ondergronds. Barabbas staat vermoedelijk ook voor Barbarossa. Barbarossa is een zeekaper en zoon

van een Turkse pottenbakker van het eiland Lesbos. Deze twee zaken verwijzen naar Naim Al Hamed (die als beroep 'snoepjesmaker' opgaf en arriveerde op het eiland Leros). Het is m.i. onaannemelijk dat het bericht naar zijn broer, waarmee Naim Al Hamed werd opgepakt, per ongeluk is verstuurd. Opvallend is dat hiermee tevens Abrini werd opgepakt, wat ook lijkt op opzet. Dit lijkt er m.i. op dat de man met de hoed op vrijdag 9 april snel een (valse) identiteit moest krijgen.

6. Dierenverhalen zijn onderdeel van de satire (bijv. het bekende dierenverhaal *Reinaert de Vos*). Naast de drie wolven 'Raouls' die een rol spelen bij de aanslagen in Brussel, spelen drie koeien een rol bij de aanslag op Charlie Hebdo (debroers Kouachi, die als sloom werden beschreven en er ook sloom uitzien, en Coulibaly). De Malinees Coulibaly lijkt op de foto enigszins opgeblazen. Is hij soms ook een geest? (In het sprookje van Aladdin helpt de geest, die opgeblazen is, immers bij het ontsnappen.) Ook zijn opdracht is opvallend. Er wordt gemeld: "ga naar de ring als het in het centrum niet lukt." Dit lijkt op het vangen van koeien! Er volgt een probleem met een spelfout (het 'libaly' uit Coulibaly lijkt op 'library'). Bij de onthulling van de grafsteen van de slachtoffers van Charlie Hebdo bleek een naam van een van de slachtoffers verkeerd gespeld, wat leidde tot een beschamende situatie voor Hollande. De satire is: Hollande is een rund. Zo was mogelijk ook de aanslag op de Thalys een satire. Vermoedelijk was bekend dat de Amerikaanse militairen in de trein zouden zijn. Deze aanslag bij het plaatsje Arras was vermoedelijk bedoeld als 'sarren'. Ook deze gebeurtenissen geven aan dat namen een belangrijke rol spelen.

7. Ik meen dat de kaping van Egyptair een

vervolgverhaal is op de aanslagen in Parijs en Brussel (zie bijlage Satire). De kaper heeft een grote ronde bril en enorm grote ogen. De kaper moet m.i. ook weer de hoofdpersoon van de hoofdlijn van het verhaal verbeelden. Steeds lijken grote (of scheve of uitpuilende) ogen terug te komen. Ook dit steunt het idee dat Laachraoui de man met de hoed is (hij heeft een groot scheef oog en het alias Kayal; kajal betekent ooglijner).

8. Er is een foto met de aanslagplegers van Parijs, inclusief Abrini, Abdeslam en Abaaoud. Najim Laachraoui staat niet op deze foto. In de satire is de man met de hoed een koning die wordt bevrijd uit Parijs. Deze komt dus zo wie zo laat in beeld (verricht geen hand- en spandiensten voor Parijs) en is niet een van de zelfmoordterroristen. Dat Abrini wel, maar Laachraoui niet op de foto staat, duidt erop dat Abrini hand- en spandiensten aan Parijs heeft geleverd, maar Laachraoui een heel andere rol heeft en dus mogelijk de man met de hoed is (uitgaande uiteraard weer van mijn analyse van het verhaal). Het is zo wie zo opvallend dat Laachraoui niet met andere aanslagplegers op een foto staat. Dit in tegenstelling tot alle andere aanslagplegers. Laachraoui staat alleen als koppel met Belkaim op een foto (twee pasfoto's naast elkaar). Maar Belkaim is dan ook zijn 'helper'. Verder is er een foto waar iemand (zijn mentor?) een hand over zijn schouder heeft gelegd. Wie deze mentor is, weten we echter niet.

De satire – gebruikte elementen

Elementen gebruikt in de satire zijn onder andere namen van de aanslagplegers, namen en locaties van doelwitten, reizen die worden gemaakt, en bekende legenden, dierenverhalen, sprookjes en andere verhalen. Met name het sprookje uit het Midden-Oosten, Aladdin,

wordt gebruikt. In dit sprookje krijgt een jongen de opdracht van een oudere man om hem bij het vergaren van de macht te helpen. Dit thema past uiteraard bij ISIS, waar het rekruteren van jonge mensen een cruciale rol speelt.

Om gebeurtenissen te kunnen duiden als een verhaal, wordt gebruik gemaakt van de volgende elementen. Namen worden met behulp van een anagram gemaakt (een naam wordt gemaakt uit de letters van een andere naam), met behulp van numerologie (een letter of woord kan worden vervangen door een letter of woord met hetzelfde getal) en door middel van spiegelen (ook met de 'o' in het midden kan worden gespiegeld). Hiernaast spelen ook getallen zelf een rol. Met name $3 \times 3 \times 3$ lijkt een belangrijk getal. Een terugkerend thema door het gehele verhaal is de delta. Een delta heeft de geografische betekenis van een anabasis, een landinwaartse tocht gevolgd door een katabasis (terug naar de kust). Ook Bach maakte gebruik van anabasis: opzwepende muziek en weer tot rust komen. Een delta kan een rivierdelta zijn, maar ook een piramide. Tot slot speelt het spiegelen een belangrijke rol in de satire. Met een satire wordt immers aan de lezer een spiegel voorgehouden. Opmerkelijk hierbij is: het spiegelen van een delta geeft een kuil! En de geografische anabasis en katabasis, gekanteld, verbeelden het opschudden van de aarde.

Het verhaal – het plan van Jafar en de rekrutering van Abaaoud

In een stad in het Midden-Oosten (Bagdad) wil sultan Jafar de macht over de wereld verkrijgen. Hiertoe moet hij verschillende dingen uit het Westen stelen, waarvoor hij een jonge man rekruteert. Dit is Abaaoud. Abaaoud wordt hiertoe mogelijk ook met een oude man afgebeeld. Abaaoud wordt naar Parijs gezonden. Abaaoud staat voor keizer Ouali van Mali. Hij is de zoon van de legendarische keizer Sundjata Keita, de stichter van het

grootse Malinese keizerrijk (de Lion King). Hij werd destijds profetisch gezien als de grote leider en werd (hij was ondergedoken) gezocht om die rol te gaan vervullen. Abaaoud moet van Jafar het boek over Aladdin ophalen uit Parijs (hierin staat immers beschreven hoe hij de 'wonderlamp' in bezit kan krijgen, waarmee hij een machtig man kan worden). Ook moet hij zijn vader (wiens doodsoorzaak onbekend was) gaan bevrijden om aanvoerder van de strijd te worden. Nota bene: verschillende foto's laten Abaaoud zien als koning. Het rode kleed met gele vierkantjes op een van de foto's van Abaaoud verwijst naar de oude vlag van het Malinese koninkrijk. En ook: de fotogenieke Abaaoud wordt gepresenteerd als een knappe Che Guevara (die ook onthoofdingen en publieke executies uitvoerde).

De aanslagen in Parijs: bevrijding van de strijder

In Parijs gaat Abaaoud eerst het boek ophalen van de in Frankrijk wonende Syrische schrijver Dom Denis, waar het sprookje van Aladdin in staat. Hij gaat hiervoor naar Saint-Denis, maar wordt weggestuurd (eerste aanslag in Parijs). Vervolgens gaat hij naar Rue Alibert en Rue Bichat. Beide wetenschappers bestudeerden de fysiologie van het sterven; hieruit valt wellicht ook te leren hoe iemand weer tot leven kan worden gewekt. De kreupele klokkenluider van de Notre Dame die zich in de kelder bevindt, wordt vervolgens tot leven gewekt (Le Carillon). Dit is Quasimodo, die naast een bochel ook een uitpuilend oog heeft (hij wordt dus aangezien voor de eveneens kreupele Sundjata Keita). Het hart wordt opgehaald in Le Petit Cambodge (het land Cambodja heeft de vorm van een hart) (tweede aanslag). Met deze kennis gaat Abaaoud weer terug naar Saint-Denis. Vanaf hier blijft Abaaoud mogelijk in Saint-Denis (hij wordt hier doodgeschoten) en gaat de bevrijde leider verder. Mogelijk wordt het hoofd van Saint-Denis opgezocht (Saint-Denis werd onthoofd, maar liep nog met zijn hoofd

onder zijn arm naar een fontein om het te wassen) (derde aanslag). Vervolgens wordt het hoofd gewassen in de fontein (Rue de la Fontaine au Roi) en wordt bier gedronken (wat verwijst naar Mesopotamië) (Le Bonne Bière) (vierde aanslag). Vervolgens worden de manschappen opgehaald (La Belle Équipe) (vijfde aanslag). In Voltaire, Comptoir en Bataclan (zesde aanslag) stelen ze de plannen (het algoritme voor het maken van de namen, een plan voor het maken van compost (compoir) – wat later nodig zal zijn na uitvoering van het plan – het deltaplan, alsmede Hoffmanns vertellingen (de naam Bataclan verwijst naar een operette van Jacques Offenbach, wiens laatste onafgemaakte werk deze titel had). Tot slot halen ze een procedé gebruikt bij het maken van coke (Rue de Cokerie) (zevende aanslag). Ze vertrekken door de toegangspoort van Parijs (laatste schoten). Opvallend is overigens dat alle aanslagen in Parijs, uitgezonderd Bataclan, op een driehoek (delta) van straten plaatsvonden. Ook toonde de video van ISIS over Parijs de Eiffeltoren met gebruik van lampen als een driehoek.

De aanslag in Brussel: het stelen van HAARP

De bevrijde leider komt vervolgens op 22 maart 2016 in Brussel aan in Zaventem (Jeruzalem). Hij verbeeldt hier verschillende personages. Allereerst Jezus de hogepriester (zie mijn mail van 8 april). Dat het hier om een koning gaat, verraadt het 'gouden' plaatje op zijn hoed. Dit is echter een vermomming (het is de antichrist). In het echt is hij Saladin, die Jeruzalem op de kruisvaarders veroverde. De vader van Saladin was gouverneur van Baalbek (Maalbeek) en Saladin wil Maalbeek waarschijnlijk terugveroveren. De man met de hoed is echter ook Aladdin (die gestuurd werd door sultan Jafar).

Het sprookje van Aladdin gaat als volgt. Aladdin wordt door de sultan Jafar van Bagdad (Abu Bakr al-Baghdadi)

gestuurd naar een mystieke grot om daar een wonderlamp op te halen, waarmee Jafar een machtig man kan worden. Bij binnenkomst in de grot kijkt Aladdin zijn ogen uit, maar hij mag niets aanraken. Als zijn aapje Abu toch per ongeluk iets aanraakt, stroomt de grot vol lava. Aladdin draait per ongeluk aan zijn ring, een geest verschijnt uit de lamp, en met behulp van de geest lukt het Aladdin om vrij te komen.

Dat de man met de hoed Aladdin verbeeldt, wordt als volgt duidelijk gemaakt. Op de videobeelden van Zaventem loopt een man met witte gymschoenen en een bagagekar in tegenovergestelde richting van de man met de hoed. Na het passeren zet deze man (wat volledig onnatuurlijk is) zijn rechervoet over zijn linkervoet en blijft op deze wijze voor langere tijd stilstaan. Hierdoor wordt een achtergrond gevormd voor een camerabeeld van de man met de hoed. Op een 'shot' lijkt de man met de hoed het aapje Abu op zijn schouder te hebben gecreëerd door de bagagekar van de stilstaande passant. Ook tijdens de tocht door Zaventem en Brussel heeft de man met de hoed iets op zijn schouder (wanneer hij op een gegeven moment stilstaat, is er iets langs zijn nek te zien). Ook de kleine persoon met het zwarte halflange haar die buiten een stukje mee rent met de man met de hoed, zou het aapje kunnen verbeelden.

Abu raakt iets aan, waardoor de grot (Zaventem) vol stroomt met lava. Wat Abu lijkt te pakken, is als volgt te beschrijven. Er loopt een tweede man in tegenovergestelde richting van de man met de hoed en passeert rakelings (overigens zonder dat de man met de hoed opkijkt). In het voorbijgaan pakt Abu m.i. het haar van deze man af. Na het passeren voelt de man dan ook met zijn hand op zijn hoofd. Interessant is nu het volgende. Er is een foto op internet van Salah Abdeslam in een supermarkt, waar hij iets van een schap pakt in exact dezelfde houding als de man op het vliegveld, maar

dan met volle haardos. Het lijkt dus of Abu het haar van Salah Abdeslam heeft gepakt. Dit verklaart mogelijk ook waarom er een foto van Salah uit de gevangenis werd gesmokkeld: hier zien we Salah met inmiddels gegroeid haar en een baard. Het is uiteraard niet zonder reden dat het hier (symbolisch) om het haar gaat van Abdeslam. Uit de naam Abdeslam kan de naam Adam worden gemaakt (en uit Salah Allah). Gaat het hier om een verboden vrucht uit het paradijs, waarna de zondeval volgt? Een samentrekking van de woorden 'haar' en 'baard' is HAARP. Het project HAARP (waarmee meteorologische oorlog kan worden gevoerd) moet Jafar machtig maken, en het stelen hiervan is waarom de man met de hoed naar Zaventem werd gestuurd! Vermoedelijk heeft Abu het haarstukje onder de hoed verstopt en komt dit straks als verrassing uit de hoge hoed!

Nadat Abu toch iets heeft aangeraakt, sluit de grot. De man met de hoed (Aladdin) kan niet meer uit de grot door de drukgolf als gevolg van de eerste bom. Vervolgens vlucht de man met de hoed door de parkeergarage (ondergronds?) van Avis naar buiten. Uit het woord Avis kan het woord 'lava' worden gevormd.

De wandeltocht: op weg naar het overleg

De man met de hoed loopt over de Steengroeveweg. Onderweg passeert hij een vrachtwagen van Trafugo (dat op 1 april 2016 een Belgische dochter van Alfred Talke Logistic Services in het vervoer van vloeibare bulk heeft overgenomen). De auto rijdt richting de kust. Hier wordt mogelijk symbolisch verwezen naar het vervoer van het afvalwater dat vrijkomt bij het 'fracken' van steen om schaliegas te winnen. Aardbevingen kunnen worden veroorzaakt als dit afvalwater weer in de grond wordt gepompt. Fugo verwijst bovendien naar Fukushima (een kernramp door een aardbeving).

De aanslag in Maalbeek: de strijder als alter ego van

de koning

In Maalbeek (na het laatste avondmaal) is inmiddels Barabbas vrijgekomen (de gevangene die werd vrijgelaten). Mogelijk is het idee om via de tunnel naar Engeland te gaan (Cambodja had een uitgebreid tunnelnetwerk dat door strijders werd gebruikt). Barabbas werd vertolkt door Naim Al Hamed, en zoals eerder genoemd is het m.i. aannemelijk dat hij een rol later in het verhaal had moeten spelen, en wel die van Barbarossa!

Barabbas is tegelijkertijd ook Barbarossa (Roodbaard). Barbarossa is Khair ad Din, een Ottomaans Turkse admiraal en kaper. Hij organiseerde zijn kaapvaart vanuit Alexandrië en vocht tegen de Fransen. Barbarossa is een Turkse pottenbakker van het eiland Lesbos. Dit heeft parallellen met Naim al Hamed, die opgaf dat hij een snoepjesmaker was, en Naim kwam Europa binnen via het eiland Leros. Opmerkelijk is dat er een opvallende 'roodbaard' wordt geportretteerd in Dabiq. Zijn naam is Abu Suhayb, een naam die lijkt op de naam van de eerdergenoemde keizer van Mali, Sundjata Keita, de Lion King. De roodbaard Abu Suhayb pleit in Dabiq magazine voor het rekruteren van kinderen, die worden gepresenteerd als 'The Lions of Tomorrow'. Door de overeenkomst in namen (Suhayb en Sundjata) lijkt het erop dat de vechter en kaper Barbarossa wordt gezien als het alter ego van de keizer (Lion King).

Bij Maalbeek speelde ook het verhaal van Reinaert de Vos (zie mail van 8 april). Opvallend hierbij is dat Reinaert de Vos de das onthoofde en het hoofd naar het paleis opstuurde. Dit doet denken aan de uitspraak van een van de aanslagplegers op de ISIS-video van Parijs, die een hoofd liet zien en daarbij zei: "Binnenkort te zien in het Louvre."

Younes is onderweg: onderweg naar het overleg

Ondertussen is Younes Abaaoud onderweg uit Syrië naar

Europa om de dood van zijn broer Abaaoud te wreken. Younes staat waarschijnlijk voor de Malinese keizer Kouta Moussa, de rijkste en meest invloedrijke keizer van West-Afrika. Hij was de kleinzoon van de hierboven genoemde Sundjata Keita (de Lion King). Kouta Moussa was op pelgrimstocht naar Mekka, gekleed in zijde en met veel goud bij zich. Foto's van Younes laten hem zien gekleed in goudkleurige gewaden, en in een stoffenzaak met zijde. Kouta Moussa was zo vrijgevig dat hij onderweg de geesten aansprak. De Malinees Yoni Patrick Mayne is op video te zien in half-slapende toestand, waarbij het lijkt alsof hij in een fles zit. Bovendien verplaatst er zich lucht op de video. Waarschijnlijk wordt hier de geest van Abaaoud verbeeld (de hoofdstad van Mali destijds was een oase met de naam Audaghost). De naam van de Malinees Yoni Patrick Mayne doet denken aan Joni Mitchell en Mohammed Ali, en daarmee aan Vietnam-protesten in Amerika. Dit verwijst mogelijk naar een aanslag in Amerika in het midden van mei (maar kan uiteraard ook worden vervroegd). Uit de naam Kouta Moussa kan Houston worden gemaakt, wat voorspelt dat dit de plaats in de VS van een volgende aanslag is. Overigens is ook Yassin Chachiri op foto's te zien als geest (opgeblazen) tegen wat lijkt een achtergrond van een sprookje. Dit verwijst nogmaals naar het sprookje van Aladdin.

Ontmoeting tussen de man met de hoed en Younes: sluiten van het pact

Ondertussen ontmoeten Saladin (de man met de hoed) en Kouta Moussa elkaar op 22 maart om 10.00 uur (telefoontje van Younes naar zijn zus). Om 9.50 uur komt de man met de hoed aan op de Notelaarstraat. De afspraak is mogelijk in het Koninklijk Museum van het Leger, dat op 10 minuten lopen van de Notelaarstraat ligt. Mogelijk sluiten ze hier een pact tussen het Midden-Oosten en Afrika (het steenpact) om samen Europa en

Amerika te verslaan.

De vliegtuigkaping: een laatste onderhandeling

Het verhaal wordt voortgezet met de kaping van Egyptair op 29 maart (in Nederland was in januari 2015 een vergelijkbare kaping van het NOS-journaal). De kaper vertoont een sterke gelijkenis met de 'man met de hoed' (extreem grote ogen, grote ronde bril). De kaper zegt: "Ik wil een vertegenwoordiger van de EU spreken, en als dat niet kan, wil ik naar een ander vliegveld." De plaats van onderhandeling moet waarschijnlijk Maalbeek verbeelden. Omdat de onderhandeling mislukt (de kaper krijgt geen gesprek met de EU), zal naar een ander vliegveld worden gegaan. Het andere vliegveld op Cyprus ligt ten westen hiervan en is Paphos. De naam wekt een associatie op met Papias. Papias heeft gemeld dat Matteüs een evangelie schreef in het Hebreeuws. In het boek Hebreëen komt Jezus de hogepriester voor. Ten westen van Zaventem ligt Londen; mogelijk wordt bedoeld dat dit een volgende plaats van aanslag is. De kaper selecteert passagiers op nationaliteit bij de vrijlating, wat waarschijnlijk betekent dat met de nationaliteiten die het langst moesten blijven, zal worden afgerekend. Een van deze passagiers was de Brit Ben Innes. Van deze naam is Tony Blair te maken. De foto is een persiflage op de zelfingenomen lach op het gezicht van Tony Blair bij de aankondiging van de invasie in Irak in 2003.

De kaper gooit een brief uit het vliegtuig, bedoeld voor zijn ex-vrouw, Marine, wat 'van de zee' betekent. Mogelijk wordt hiermee een volgende aanslag in de zee verbeeld (zeebeving). De kaart van Cyprus roept in dit licht angstwekkende associaties op. Naast en boven de plaats waar het vliegtuig zich bevond (Larnaca Airport), liggen de gebieden Famagusta en Nicosia. Dit wekt associaties op met Fukushima en Nagasaki (Nicosia is een samentrekking van Nagasaki en Hiroshima).

Het is een false flag!

Inmiddels menen Saladin (Midden-Oosten) en Kouta Moussa (Afrika) met het plan (het steenpact) te gaan overwinnen. Maar ze hebben het mis, want alles is een FALSE FLAG! De aanslagen vanuit het Midden-Oosten dienen om een wending in de macht binnen Europa te bewerkstelligen! Het hoofd van Saint-Denis blijkt het hoofd van Hitler te zijn: de aanslag was op Rue Jules Rimet. Jules Rimet lijkt op foto op Hitler. 'Hart van Cambodja' betekent een afschaffing van de vrije wil (Rode Khmer), wat doet denken aan het nazi-regime. De man met de hoed lijkt een wit neuskapje op te hebben. Op een enkel 'shot' op Zaventem met de bagagekar van de passerende man op de achtergrond, wordt deze witte neus uitvergroot (naast het gezicht van de man met de hoed) en lijkt dit de neus van Hitler te zijn (zie noot). En (zoals hierboven al beschreven) Barabbas bleek de Ottomaanse kaper Barbarossa te zijn. Hiermee kan worden bedoeld: het Ottomaanse rijk zal zich ook uitstrekken naar het Midden-Oosten. De vruchtbare sikkel in Syrië en Irak wordt het halvemaansymbool op de Turkse vlag. Barbarossa is daarnaast ook Frederik I Barbarossa van Oostenrijk (het Heilige Duitse Rijk), die zowel koning als keizer wilde zijn en de Turken bestreed. Er lijkt dus een Duits-Oostenrijks rijk en een Turks rijk te komen, waarbij het Midden-Oosten en het katholieke Europa het onderspit delven. De sms-berichtjes naar Duitsland (fin) en de 'per ongeluk' afgebeelde Franse vlag op de vrijheidstoren in New York ondersteunen dit nog eens. Het sprookje uit Duizend-en-een-nacht wordt vervangen door het Duizendjarig rijk van nazi-Duitsland. In het magazine Dabiq wordt een associatie gemaakt tussen de woorden 'nazi's' en 'ISIS', wat in dit licht interessant is.

Noot: Ook Ibrahim Al Bakraoui had een dergelijk wit neuskapje op de foto met vermomming (bril en baard).

Opvallend is verder dat op 22 maart in de dierentuin Pairi Daiza een zeldzame witte neushoorn werd geboren. 'Daish' – de afkorting van ISIS – is een samentrekking van Pairi en Daiza.

Van Irak naar Dabiq: de false flag

De false flag kan ook tot uiting komen in een andere betekenisgeving van de naam Dabiq. Het tijdschrift zelf zegt dat met Dabiq wordt bedoeld een oorlog waarbij de westerse legers zullen worden verslagen in Dabiq (waarna de eindtijd zal beginnen). Dit lijkt niet erg logisch, omdat er dan eerst westerse legers naar Dabiq moeten. Dabiq zou ook kunnen staan voor:

1. Een aanval op Parijs, Antwerpen, Duinkerken-Dover, Rommeldam en Houston (een 'd' gespiegeld is een 'p', een 'b' is 'dd', 'i' heeft in de numerologie (Latijns) hetzelfde nummer als 'r' en kan daardoor worden vervangen; evenzo geldt dit voor 'q' en 'h').
2. De slag om Marj Dabiq in 1516, met een overwinning van de Turken op het Mammelukse sultanaat (dus uitbreiding van de Turkse macht richting het oosten).
3. DARIA. 'D' is een driehoek en staat in het Grieks voor 'moeder'. De moeder van de Ariërs bevindt zich in Wenen (de plek voor de nieuwe regering van Europa).

Raul Castro

De man met de hoed staat ook voor Raul Castro (met grote bril en pet): zoals de oude auto's van Cuba, zo zijn de kerncentrales van België. Nota bene: de laatste dag van het bezoek van Obama aan Castro was 22 maart, wat de associatie van de man met de hoed met Castro op dat moment moest vergroten. Het lijkt mij aannemelijk dat dit de reden was voor het vervroegen van de aanslag op Brussel.

Het plan voor de aanslag

Het plan van Jafar (om de macht te verkrijgen) is concreet als volgt. Met HAARP wordt een aardbeving opgewekt, wat leidt tot overstromingen in de rivierdelta van België (Antwerpen) en Nederland (Zeeland en Zuid-Holland). Hiernaast ook overstromingen in het gebied Duinkerken-Dover, en in de rivierdelta van Houston. In het noorden van België worden hierbij de kerncentrales beschadigd, terwijl tegelijkertijd door sabotage zal worden gezorgd dat veiligheidsprogramma's niet werken. Zodoende komt radioactief afvalwater in de rivier (de Schelde), wat het land zal overspoelen. Bovendien wordt door sabotage gezorgd dat de Deltawerken niet naar behoren werken. Vergeet niet dat de proef bij La Rochelle bijna was gelukt!

Als datum voor de aanslag is Pinksteren aannemelijk, de dag waarop de Heilige Geest op de mensen neerdaalt. De Heilige Geest is deel van de Heilige Drie-eenheid, en deze laatste speelt een belangrijke rol in de satire. De Heilige Drie-eenheid kan echter ook worden weergegeven in een getal (numerologie). Dit getal is $3 \times 3 \times 3 = 27$. Dit betekent dat de aanslag (en vloedgolf) dus ook vervroegd, en wel op 27 april, zou kunnen plaatsvinden! Maar welk jaar? Laten we in dit verhaal nog even open.

Opmerkelijk in dit verband is dat onlangs op 21 (opgeteld 3) april om 3.31 uur Doel 3 stilviel door een softwarefout (met onbekende oorzaak). Het getal 3 tot de macht 3 is 27, wat staat voor de macht van de maansikkel (het vruchtbare gebied in Syrië en Irak). Gezien de wel erg bijzondere betekenis van het tijdstip van stilvallen van Doel 3, lijkt het aannemelijk dat de softwarefout door sabotage tot stand is gekomen.

Waar de aanslag plaatsvindt, vinden we terug in het woord DABIQ. Maar uiteraard kan ook hier weer een

kans of plan hebben plaatsgevonden.

Dabiq staat m.i. voor Parijs, Antwerpen, Duinkerken-Dover, Rommeldam en Houston (een 'd' gespiegeld is een 'p', een 'b' is 'dd', 'i' heeft in de numerologie (Latijns) hetzelfde nummer als 'r' en kan daardoor worden vervangen; evenzo geldt dit voor 'q' en 'h'). Het land van de vaders van de leiders van de invasie in Irak wordt aangevallen!

Ter afsluiting

Ik als auteur begrijp dat voor sommige mensen bovenstaande uitleg wat lacherig en overdreven overkomt. Maar gedenk Himmler, het grote brein achter Hitler: "Hoe fantastischer de boodschap, des te harder komt hij aan." En reken maar dat de Cabal Himmler als groot voorbeeld heeft.

Hoogachtend,
Angelique Wittenberg

Einde van de Appendix